

Mộng Tiên Tại Hoài

Contents

Mộng Tiên Tại Hoài	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	37
8. Chương 8	44
9. Chương 9	49
10. Chương 10	57

Mộng Tiên Tại Hoài

Giới thiệu

Truyện *Mộng Tiên Tại Hoài* của tác giả Lăng Bảo Tử thuộc thể loại đam mỹ tiểu thuyết cổ đại. Cổ *Mộng Tiên* sau một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-tien-tai-hoai>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tuyết rơi xuống đại địa, trời đất mênh mông, tất cả âm hưởng đều bị tuyết trắng óng ánh nuốt trọn, không nghe thấy bất cứ thứ gì dù là tiếng thở gấp.

Từ ban ngày tới đêm tối, lại từ đêm tối tới ban ngày, một vòng tuần hoàn không đầu không cuối, sắc trời từ sáng sủa tới tối tăm, lại từ tối tăm tới sáng sủa, ánh sáng nền trong phòng nhỏ cũng từ sáng tới tối, từ tối tới sáng, nhưng vẫn như cũ vô thanh vô tức lặng lẽ không nói.

“Chủ nhân, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi!”

Nhiệt khí bốc lên từ khăn ủ huân đỏ gò má phấn bạch, khuôn mặt thiên kiều bá mị lại phối với một đôi mắt lạnh như băng, nam tử được gọi là ‘chủ nhân’ cầm lấy khăn ẩm lau mặt, lông mày nhướn lên, bên đôi môi tuyệt mỹ xuất hiện nụ cười lạnh lẽo, khiến kẻ khác sợ hãi. Tấm khăn trắng ở trong tay y không thấy bất cứ động tĩnh gì, nhưng biến thành một khối băng, bay về phía cẳng chân tiểu tử Tiểu Tứ, có thể thấy công lực của y rất cao.

Chân Tiểu Tứ mềm nhũn, lập tức quỳ ngay xuống trước mặt chủ nhân. Hắn biết chủ nhân hiện tại tính tình âm lãnh, lập tức nhận sai

“Là Tiểu Tứ nhiều lời, thỉnh chủ nhân tha thứ.”

“Nhân tình tự chỉ tương tương bạc, thiên nan vạn nan cầu nhân nan. Bất quá mới quỳ ba ngày, mà đã muốn mạng người kia, cầu người quan trọng nhất chính là phải thể hiện được quyết tâm kiên định, hấn nếu thực sự bởi vậy mà chết, ta liền tin tưởng là hấn thật sự có tâm muốn ta cứu người.” Khóe môi nam tử mang ý cười, nhưng trong mắt lại chứa sát ý “Muốn ta cứu tiểu tình nhân thiên hương quốc sắc kia của hấn có thể nào không trả giá đắt.”

(đại ý: tình người như tờ giấy mỏng, cầu xin người khác là việc rất khó)

“Dạ, Tiểu Tứ đã hiểu.”

Trải đệm chần xong, Tiểu Tứ cầm chậu nước đã nguội lạnh, bên chân còn lưu lại hàn ý vừa nãy bị khăn trắng đập vào, lúc đi qua sân thì không nhận được xoay mặt về phía người đã quỳ ở đó ba ngày.

Trong chốn giang hồ có lưu truyền một câu nói thế này

“Cầu người khó, cầu chết khó, cầu Bạch Như Sương càng khó.”

Bạch Như Sương chính là chủ tử của hấn. Mọi người đều không biết y là thuộc môn phái nào, cũng không biết lai lịch của y, chỉ biết y võ nghệ cao siêu, quanh năm ở tại Phiêu Tuyết sơn trang lạnh lẽo vắng lặng, da thịt trắng nõn còn hơn cả băng tuyết tới ba phần, nụ cười diễm lệ đái sát khiến nam tử choáng váng, thể nhưng thủ đoạn tàn khốc cũng khiến người biết tiếng tăm của y phải kính nể tránh xa.

Dâm tặc nổi danh giang hồ tham luyến khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế của y, sau một lần gặp phải y, một mình mò lên sơn trang, thổi mê hồn hương cho người trong trang, sau đó cứ vậy ẩn vào phòng Bạch Như Sương.

Lúc đó Bạch Như Sương da trắng như tuyết, khoắn khoắn doanh tiếu, hít phải mê hồn hương xong, còn ngọc thể bán lộ, khiến đại *** tặc nửa đời người đã hái vô số mỹ nữ tim phải đập như nổi trống, lập tức nhảy lên giường, kéo quần ra, nghĩ đến một buổi tối tiêu hồn dục tiên dục tử. Người trong thiên hạ đều nói Bạch Như Sương lợi hại kinh khủng ra sao, chẳng phải cũng đành ngoan ngoãn để bị chà đạp ức hiếp dưới thân hấn hay sao?

Khi đó Tiểu Tứ dưới tác dụng của dược hương vốn đã hôn mê, sau đó lại bị tiếng kêu thảm thiết thê lương làm cho giật mình tỉnh lại.

Tên *** tặc kia đã bị mất tứ chi, ác căn (ách, là cái ấy ấy) đã bị cắt, còn bị trói như một trụ người đứng ở trước phòng, kêu thảm “Giết ta, giết ta!”

Đó là cảnh tượng kinh khủng nhất, Tiểu Tứ run rẩy không dám nhìn tiếp. Từ đó về sau, không có bất cứ kẻ nào dám vào Phiêu Tuyết sơn trang nữa, người người đều biết chủ nhân sơn trang – Bạch Như Sương là người võ nghệ quái dị như quỷ, muốn vào trong chỉ có một con đường là chết, mà những người duy nhất liều chết đi vào, chính là người mắc quái bệnh tới cầu mạng.

Bạch Như Sương y thuật rất giỏi, nhưng lại cự tuyệt cứu người. Y tình nguyện cứu chó, mèo, chim, thậm chí mãnh thú trong núi, cũng không muốn cứu người. Người này tính tình quái dị, luôn luôn nói lạnh lùng một câu: Con người không đáng cứu.

Một câu ‘Không đáng cứu’, cho dù là bao nhiêu người khẩn cầu, kêu khóc, chửi bới, cũng không thể khiến Bạch Như Sương ra tay, thể nhưng trước đó ít ai thật sự giống như người trong sân kia, dưới trời tuyết lớn mù mịt hàn lãnh băng khốc quỳ ba ngày vẫn kiên trì tới cùng, điều này làm Tiểu Tứ thấy rất không đành lòng.

“Cảnh công tử, người về đi, chủ nhân nhà ta sẽ không cứu đâu.”

Hoa tuyết đã chất cao hơn cả hai chân, cả người cũng vì băng lãnh mà khê run, khuôn mặt anh tuấn đánh mất nụ cười hào sảng ngày xưa, chỉ còn lại quyết tâm như bàn thạch, Cảnh Dịch Âm vẫn như cũ không có một tia dao động, vì người yêu dấu, nơi này là con đường sống cuối cùng, là cơ hội cuối cùng để Mộng Tiên sống sót.

“Ta...Ta sẽ không đi.” Giọng y bởi vì nhiều ngày không ăn mà khản đặc, nhưng không giảm đi ý chí cầu thầy thuốc trị bệnh.

“Chủ nhân của ta sẽ không cứu đâu, ngươi hãy về tìm danh y khác đi.” Tiểu Tứ tận tình khuyên bảo. Tính tình của chủ tử hiện tại, giống như lãnh thủy kiêu thạch, băng lãnh vô tâm, hẳn biết rõ nhất.

“Ta đã tìm cả trăm, cả ngàn danh y rồi, vô ích, họ đều trả lời là Mộng Tiên đã chết, thế nhưng thi thể của hẳn không thối rữa, vẫn có độ ấm, chỉ có chủ tử nhà ngươi là nói hẳn không chết.”

Cảnh Dịch Âm chưa bao giờ nguôi hối hận về sai lầm mình phạm phải. Lúc trước có Mộng Tiên ở cạnh như có thần tiên bầu bạn, y mang theo Mộng Tiên du lãm khắp đại giang nam bắc, lúc tới một động dơi kỳ lạ, y hiểu kì bước vào, đám dơi hình dạng quái dị đồng loạt công kích, y dựa vào tuyệt thế võ công rời khỏi mà không bị thương, vội vàng muốn dẫn Mộng Tiên đi, nhưng Mộng Tiên bởi vì thân không có võ công, bị cắn một phát.

Lúc đầu mặt hẳn phỉếm hồng, sốt cao không hạ, như thể trúng phong hàn, sau đó hẳn dần dần không nhận ra người khác, mỗi ngày đều mê man, cuối cùng hơi thở cực khẽ, hầu như không cảm thấy hẳn còn sống.

Y hối hận trách cứ mình liều lĩnh, cầu hết các đại danh y, không ai biết Mộng Tiên là trúng độc gì, bị bệnh gì, cuối cùng tới sơn trang của Bạch Như Sương, Bạch Như Sương chỉ liếc một cái liền nở nụ cười:

“Hoạt tử nhân này phải một năm nữa mới chết được.”

Bạch Như Sương biết Mộng Tiên bị bệnh gì, trúng độc gì! Bởi vậy Cảnh Dịch Âm quỳ xuống xin Bạch Như Sương trị liệu, nhưng Bạch Như Sương cười nhạt đi vào trong, không có tiếng động gì. Có điều y không từ bỏ hy vọng, chỉ mong Mộng Tiên sống lại, bù đắp sự ngu xuẩn lúc trước mình đã dẫn hẳn vào nơi nguy hiểm.

Từng ngày từng đêm trôi qua, đã bảy ngày rồi, Cảnh Dịch Âm dằng vế tiều tụy, thân thể gần như vô lực, nếu không phải nội công của y rất tốt, chỉ sợ đã chết từ lâu. Kiên trì tới vậy, ngay đến Tiểu Tứ cũng bị thực tâm của y cảm động.

Ngày thứ mười, Cảnh Dịch Âm nhiều ngày không ăn gì rốt cuộc hôn mê giữa trời băng tuyết, Tiểu Tứ dứt cho y một chén nước cơm ấm áp, Cảnh Dịch Âm còn muốn dậy quỳ tiếp. Tiểu Tứ nói nhỏ

“Ta biết nói gì mới có thể khiến chủ tử cứu tình nhân của ngươi, ngươi quỳ như vậy cũng vô dụng.”

Hai mắt Cảnh Dịch Âm phút chốc bắn ra quang mang, dập đầu trước Tiểu Tứ nói

“Chỉ cần có thể cứu Mộng Tiên, ngươi sẽ thành ân nhân tái tạo ta.”

Nhớ tới kết quả có thể xảy ra, Tiểu Tứ cả người phát run nói

“Thế nhưng, ngươi nguyện hy sinh tới mức nào?”

“Ta ngay cả mạng cũng không cần!”

Tiểu Tứ lắc đầu

“Có khi tới lúc đó ngươi sẽ nghĩ, dù là mất mạng, cũng còn may mắn hơn so với nhìn tình nhân sống lại.”

“Không, chỉ cần Mộng Tiên sống lại, muốn ta đứt một tay một chân, thậm chí cắt lưỡi ta cũng không sao.”

Lời nói si tình của Cảnh Dịch Âm làm Tiểu Tứ cảm động, Tiểu Tứ bám vào bên tai Cảnh Dịch Âm nói

“Ngươi nói với chủ tử của ta, rằng ngươi biết Phó Tây Lâu, là hảo bằng hữu của Phó Tây Lâu.”

“Phó Tây Lâu?”

Cái tên này không ai không biết, Cảnh Dịch Âm cùng người đó cũng từng có duyên gặp mặt. Thanh danh của Phó Tây Lâu tại chốn giang hồ tựa như mặt trời ban trưa, thậm chí vài năm trước còn lên làm võ lâm minh chủ, lên án công khai không ít tà giáo. Chỉ là, hết nhiệm kỳ thì hẳn lại biến mất, từ đó không biết là đi đâu, đa số đều đồn rằng hẳn đang bế quan tu luyện võ nghệ tuyệt thế.

“Nói như vậy là có thể sao?” Cảnh Dịch Âm kinh ngạc hỏi.

“Đúng, đây là cách duy nhất có thể khiến chủ tử đồng ý chữa trị, chỉ là hậu quả ra sao, ta không thể bảo chứng.”

Tiểu Tứ không dám cam đoan, chỉ biết là chủ tử chỉ phản ứng với cái tên này, thế nhưng là dạng phản ứng gì, thì hắn cũng không nắm chắc.

Thế nhưng một tia hy vọng đó khiến tinh thần Cảnh Dịch Âm đại chấn, y lần thứ hai cầu kiến Bạch Như Sương, đồng thời nói bản thân là hảo hữu của Phó Tây Lâu. Bạch Như Sương bóp nát chén trong tay, trong mắt cùng bên môi đều phát ra tiểu ý quyến rũ không gì sánh được.

“Nếu là hảo hữu của Tây Lâu, chỉ là cứu một người mà thôi, có gì trắc trở đâu? Tiểu Tứ, lập tức mang hòm thuốc của ta tới đây, để ta hảo hảo trị liệu cho tiểu mỹ nhân Mộng Tiên kia, để Cảnh Dịch Âm sớm ngày buông tảng đá lớn trong lòng.”

Cảnh Dịch Âm quá vui mừng tới phát khóc, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Mộng Tiên đang hôn mê đặt bên má mình. Dần vật nhiều ngày rốt cuộc đến đó ngưng hẳn. Đôi mắt Bạch Như Sương hàm tiếu, nét mặt tươi cười như hoa, ai cũng không nghe ra vô tận ác ý trong lời nói về cười của y.

“Mộng Tiên a Mộng Tiên, người có người si tình như Cảnh Dịch Âm yêu người, người thật may mắn biết bao.” Mà cũng bất hạnh biết bao a!

“Mộng Tiên, cẩn thận một chút, đệ mới khỏi bệnh, thân thể còn yếu.”

Ngôn ngữ sắc sảo, âm điệu dịu dàng khiến Cổ Mộng Tiên cảm kích không thôi. Hắn đích xác bởi vì mã xa lắc lư, đầu vừa chênh choáng vừa đau. Chỉ nhớ rõ Như Sương ca ca nói với hắn, hắn bị một loại dơi nhiều năm không thấy ban ngày cắn một cái, lập tức mất đi thần trí, bị bệnh nửa năm mới rốt cuộc có khởi sắc.

Hắn ở Phiêu Tuyết sơn trang an dưỡng gần nửa năm, bởi vì chán phát hoảng, thừa dịp cuối tiết mùa xuân, Bạch Như Sương liền sai người thuê mã xa, cùng hắn tới phong cảnh danh thắng gần đó du ngoạn.

Hắn bệnh nặng mới khỏi, thật sự là không chịu nổi một nhọc, thế nhưng cũng không muốn phá vỡ ý tốt của Bạch Như Sương, bởi vậy mới hạ sơn, cùng Bạch Như Sương du ngoạn.

“Ta đã nhờ người xem qua, sườn núi ở đây, vào tiết cuối xuân hoa nở đẹp nhất, vậy nên tới buổi chiều có rất nhiều người bán hàng rong, náo nhiệt phi phàm. Nghĩ tới Phiêu Tuyết sơn trang ta tuy là nơi an dưỡng tốt, nhưng cũng quá mức cô tịch quanh quẽ, một tiểu mỹ nhân khả ái như đệ, hẳn là muốn thường xuyên hạ sơn chơi, quen thêm nhiều người mới tốt.”

“Cái gì tiểu mỹ nhân? Như Sương ca còn nói vậy sẽ khiến người ta cười chết, đệ nào có đẹp bằng Như Sương ca ca.”

Bạch Như Sương cười dịu dàng, vẻ tà diễm xinh đẹp của y mà thể hiện ra, sẽ tới mức khiến người ta không mở mắt nổi, nhưng cũng như hàn băng, khiến người ta thấy lạnh tới xương; còn Cổ Mộng Tiên là thiên hương quốc sắc, nụ cười dịu dàng, đôi mắt ngây thơ. Hai người ngồi cùng một chỗ, giống hai bức tượng tạc bằng ngọc thạch hoàn toàn khác nhau, một thanh lệ như thủy tiên trong u cốc không nhiễm nhân gian yên hỏa, một thì lại như mẫu đơn vương giả diễm phóng. Hai người sóng vai khiến người qua đường đứng lặng mà nhìn, tất cả đều chưa từng gặp qua hai tiểu mỹ nhân vẻ đẹp bất đồng lại ngang sức ngang tài tới vậy.

“Nào, Mộng Tiên, tới đây phải xuống xe rồi, phía trước phải đi bộ, mã xa không vào được.”

Sóng người đông đảo, vô pháp đi xe vào, đành phải đi bộ, du khách nhiều tới mức khiến Cổ Mộng Tiên ở lâu trong Phiêu Tuyết sơn trang có chút không quen, thế nhưng cũng may còn có người quen là Bạch Như Sương nắm tay hắn, hắn mới thoáng thở dài một hơi.

“Ở đây thật nhiều người, lần đầu nhìn thấy nhiều người như vậy, thấy có chút không quen.”

“Không nên không nên, tính tình đệ như vậy quá mức quái gở đấy, phải xuống núi nhiều thêm một chút mới được. Tuổi của đệ cũng không còn nhỏ, nếu không phải vì bệnh một trận, chỉ sợ từ lâu đã chọn một cô nương mỹ lệ mà thành thân rồi.”

“Àn.”

Bạch Như Sương đối với hần thực sự rất tốt, ăn ở Phiêu Tuyết sơn trang không phải trả tiền, tỉnh lại xong cũng không biết vì sao mình lại ở Phiêu Tuyết sơn trang, ký ức chỉ dừng lại ở lúc mười tuổi cha mẹ đồng thời qua đời, hần rời cổ hương, sau đó thì sao? Mấy năm đó hần gặp những ai, làm những gì, một chút ký ức cũng không có.

Nếu muốn cố hồi tưởng, sẽ đau đầu một trận không chịu nổi. Bạch Như Sương nói đó là di chứng của độc đời, muốn hần thả lỏng tâm trí, đừng nghĩ nhiều về những việc nhỏ hành hạ bản thân.

Bạch Như Sương đối với hần rất tốt, trấn an nỗi băn khoăn của hần, lại mỗi ngày kê đơn khác nhau chữa trị cho hần. Cổ Mộng Tiên không tiền không bạc, thế nhưng Bạch Như Sương an trí hần ở trong sơn trang, chăm sóc hần như với đệ đệ, khiến hần thấy cảm ơn Bạch Như Sương vạn phần, bởi vậy lời y nói, hần đều nghe theo.

Tuy rằng du khách có chút ồn ào, thế nhưng đồ quyên, hạnh, đào bao loại hoa xuân nở cực kỳ diễm lệ, khiến Cổ Mộng Tiên nhìn không rảnh mắt, còn bởi vì hoa mắt hỗn loạn, mà tâm tình tốt, mua mấy khối đường xếp ở sạp bên cạnh, chia với Bạch Như Sương.

“Ngon ghê!”

Đại khái là lâu rồi không ăn đường, vừa mới vào miệng, vị ngọt của đường xếp kia đã khiến Cổ Mộng Tiên ứa nước miếng, còn ăn tham thêm phần nữa, khiến Bạch Như Sương cười hần

“Không nhìn ra đệ lại thích ăn đường như vậy, cứ như một đại cô nương.”

“Sao lại nói đệ như vậy! Như Sương ca ca thật là xấu a, chính huynh cũng ăn mấy viên còn gì?” Hần bắt măn trề môi.

“Ta mới ăn có hai viên thôi, còn lại toàn là đại cô nương đệ ăn đấy chứ.”

Bị gọi là đại cô nương, Cổ Mộng Tiên vừa thẹn vừa giận tới thiếu chút nữa quăng hết chỗ đường còn lại trong tay, bữu môi nói

“Đệ không phải là đại cô nương, đệ là nam nhi, mấy viên đường này không ăn cũng chả sao.”

“Được rồi, được rồi, đệ là nam nhi, là nam nhi thích ăn đường, chuyện có chút xiu mà cũng có thể bữu môi ra nữa cân thịt heo, tính tình như vậy, còn không phải giống một đại cô nương sống trong nhung lụa sao?”

Bạch Như Sương cười hi hi không ngừng, kích Cổ Mộng Tiên càng nổi giận. Mấy khối đường cuối cùng bị Bạch Như Sương ăn mất, Bạch Như Sương dè tay hần lại. Thấy nụ cười đẹp đẽ đó của Bạch Như Sương, Cổ Mộng Tiên cũng không nhịn được mà phì cười, vừa rồi giận dữ đều quên hết, hai người lại hòa hảo như cũ.

“Mộng Tiên, hoa này thật là xinh đẹp.”

“Ân, đây là hoa hạnh, cánh hoa hồng nhạt rất đẹp; đây là hoa dương đề, bởi vì trên lá cây như bị móng dê giẫm lên (dương đề = móng dê), còn đây là loại cỏ mà trong Kinh Thi nói...” Cổ Mộng Tiên vừa mở miệng, liền thao thao bất tuyệt. Bạch Như Sương cười nói:

“Đệ thật là kiến thức rộng rãi, như là đã từng đi qua vô số nơi, gặp qua những hoa này.”

Bạch Như Sương nói xong, khiến Cổ Mộng Tiên hơi ngẩn ra. Sao hần lại biết những thứ này nhỉ? Một hình ảnh mơ hồ nào đó xuất hiện trong đầu, giống như hần từng cùng ai đó ngắm hoa, là người đó nói cho hần, thế nhưng vừa muốn vắt óc nghĩ về chi tiết đó, thì cái bóng mơ hồ lại hóa thành tro bụi, khói tan, cái gì cũng không lưu lại.

“Đệ cũng không hiểu vì sao lại biết nữa, chẳng lẽ trước đây từng xem trong sách sao?” Cổ Mộng Tiên đối với phản ứng của chính mình cũng không lý giải nổi, kiểu gì cũng cảm thấy những hoa hoa thảo thảo này là người khác nói cho hần biết, hần nghe tới thuộc lòng.

“Nhất định là thế. Đệ hơn mười tuổi thì cha mẹ cùng mất, sau đó lưu lạc một thời gian, không bao lâu thì tới Phiêu Tuyết sơn trang. Chúng ta bởi vì chơi thân, vậy nên mới kết bái thành huynh đệ, có điều lúc trước đệ bị cắn bị thương, bệnh đã lâu, khiến ca ca ta phi thường lo lắng.”

Bạch Như Sương nói giản đơn về thân thể của hắn, còn Cổ Mộng Tiên thì quả thật cái gì cũng không nhớ rõ, ký ức của hắn đều là những mảnh chấp vá mà Bạch Như Sương kể cho, có một vài mắt xích còn có vẻ là lạ, nhưng nói không nên lời lạ ở chỗ nào, huống hồ Bạch Như Sương cũng không có lý do gì phải lừa hắn.

“Ân, sau này ra ngoài đệ nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối không làm Như Sương ca ca lo lắng nữa.” Hắn hứa hẹn.

Hai người lại đi một đoạn đường. Có vài du khách bởi vì mỗi chân, an vị ngắm hoa, vậy nên xuanh quanh dưới tàng cây hoa đều có người ngồi. Cổ Mộng Tiên là lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh đáng thẹn như thế.

“Đó... đó là cái gì? Sao lại có người không biết xấu hổ như vậy...” Cổ Mộng Tiên nói nhỏ mấy tiếng đầy chán ghét.

Dưới một tàng cây hạnh hoa đẹp nhất, có một nam nhân tướng mạo khá đẹp đang trái ôm phải ấp, hơn nữa động tác hạ lưu, nữ nhân đi cùng thoạt nhìn cũng rất không đứng đắn, lộ ra nửa bộ ngực, còn đang cọ qua cọ lại trên người nam nhân kia, mấy lời cười đùa của họ thấp kém không gì sánh được, khiến Cổ Mộng Tiên nghe xong một câu thấy ô uế cả lỗ tai.

“Tiểu Giai, ngực nàng tựa như màn thầu vậy vừa trắng vừa mềm, để ta cắn một cái nha.”

“Oa, Cảnh thiếu gia, đừng đùa, tha cho thiếp đi, người khác đang nhìn đó!”

“Nhìn cái gì? Ước ao đồ kị ta có thể ngồi ôm mỹ nữ, còn bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn ý gì.”

Bàn tay lỗ măng của nam nhân họ Cảnh kia áp lên bộ ngực bán lộ, không hiểu là say, hay thực sự bản tính vô sỉ hạ lưu, còn vùi đầu vào giữa ngực nữ nhân mà cọ loạn. Một vẻ háo sắc đó khiến Cổ Mộng Tiên nhìn mà buồn nôn, hắn tới giờ chưa từng thấy qua nam nhân nào ghê tởm như thế.

“Như Sương ca ca, chúng ta đi đường khác đi, người nọ thật là đáng ghê tởm.”

Mới nói ra hai chữ ‘ghê tởm’, nam nhân họ Cảnh như đã ngấm thấy mỹ sắc của hắn và Bạch Như Sương, lại còn tiến lên dây dưa, trò hề *** tà lại còn thêm mùi rượu nồng nặc khiến Cổ Mộng Tiên cảm ghét che mũi. Y rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu a? Một người sao có thể say thành như vậy được.

“Hai vị tiểu mỹ nhân khoan hãy đi! Ta là Cảnh Dịch Âm gần đây mới tới đây sinh sống, nếu có bất cứ chuyện gì khó khăn, ta đều có thể làm vì hai tiểu mỹ nhân.”

Nói xong, nam nhân nọ còn muốn kết giao tình, vươn tay định chạm vào cánh tay Cổ Mộng Tiên, Cổ Mộng Tiên thiếu chút nữa ré lên. Mùi son phấn dung tục trên người nam nhân đó thật là khó ngửi, hơn nữa mùi rượu nồng tới mức như là đã ngấm trong hũ rượu cả tháng, càng đừng nói cái vẻ háo sắc kia, bị y đụng tới, chắc chắn sẽ rất ghê.

“Đừng... đừng chạm vào ta!”

Cổ Mộng Tiên gần như chạy về phía Bạch Như Sương. Bạch Như Sương ôm cánh tay hắn, đáy mắt hàm tiếu nói

“Ây, xin hãy lui ra sau đi, đệ đệ của ta là một người chính trực thuần khiết, không có sở thích Long Dương đâu, người hãy mau đi đi.”

Họ Cảnh kia, không chạm được thì thôi, lại còn vẻ mặt mê đắm chuyển hướng Bạch Như Sương.

“Đừng nói cái gì Long Dương hay không Long Dương, con người từ xưa đã thích cái đẹp, luyến tiếc cái đẹp, tâm tình như vậy bất kể thân thể nam nữ. Ta bất quá là có ý thương hoa yêu hoa, nếu là lúc cô đơn không nơi nương tựa, có nam nhân phóng khoáng như ta ôm vào ngực, lúc đó chẳng phải là một chuyện tốt đẹp sao?”

“Vô sỉ! Như Sương ca ca, chúng ta mau đi thôi!”

Ghê tởm cực độ, nghe xong liền thấy nam nhân đó cũng chẳng phải loại nghiêm chỉnh, chắc chắn là loại bại hoại không có việc xấu nào không làm, tham hoa háo sắc, bại quang gia sản.

“A, người khiến đệ đệ ta ghét rồi đấy.” Bạch Như Sương thoạt nhìn có vẻ rất vui.

“Lệnh đệ nhìn qua sắc mặt tái nhợt, tứ chi không có huyết sắc, có lẽ mới bị bệnh.”

Vốn Cổ Mộng Tiên còn thấy y đáng ghét, không ngờ y vừa liếc sơ qua đã biết mình vừa mới bị bệnh nặng một thời gian. Hắn nhìn về phía nam nhân vô sỉ họ Cảnh kia, ánh mắt nam nhân nọ cũng nhìn lại hắn, chỉ thấy miệng y nói vô sỉ, nhưng nhân thần nhìn chăm chăm vào hắn, thần sắc còn thập phần nghiêm túc, hình như trong ánh mắt còn cất giấu lời nói ôn nhu trút bầu tâm sự. Tim Cổ Mộng Tiên bỗng nhiên đập mạnh, vội rời mắt đi. Kỳ quái, vì sao tim đột nhiên lại đập mạnh thế này, là đi bộ lâu quá quá sao?

“Bệnh hay không, không liên quan tới ngươi.”

Cổ Mộng Tiên xoa xoa ngực, ngăn cảm giác quái dị này lại. Đây là xảy ra chuyện gì? Sao tim lại đập loạn lên không ngừng? Hắn đối với nam nhân vô sỉ kia hẳn là chỉ có chán ghét mà thôi, nói vậy nhất định là do đi bộ quá lâu, vậy nên mệt mỏi, tim mới đập nhanh.

“Không, không, lời nói của vị tiểu mỹ nhân này quá thiếu căn cứ. Ngươi khí huyết bất thuận, sắc mặt tái nhợt, càng cần âm dương điều tể, nếu ta tới giúp ngươi thông một cái, đảm bảo ngươi sẽ lập tức khí huyết thông thuận.”

Vốn tưởng y muốn nói lý thuyết y học gì, không ngờ lại nói ra lời hạ lưu như vậy! Cổ Mộng Tiên tức đỏ cả hai mắt. Cái gì thông với chả không thông! Nhân thần y nhìn mình căn bản là sắc dục hạ lưu, chỉ cần y đụng tới một cọng lông trên người cũng đã thấy buồn nôn khó tả rồi!

“Ngươi vô sỉ, cút ngay!”

Cổ Mộng Tiên quay ra giận dữ rống lên với y, nam nhân cũng chẳng biết thẹn, còn cười hì hì không ngừng, nói hắn nổi giận mặt có thêm huyết sắc đẹp hơn, nếu ở trên giường cũng giường nanh múa vuốt như vậy, nhất định là một cực phẩm, những lời này hắn nghe mà tức chết.

Trong lúc dây dưa, Cổ Mộng Tiên hung hăng cho y hai cái bạt tai, sau đó liền thấy y bị mấy nữ nhân quần áo xộc xệch kia vây quanh, vội vã xoa xoa mặt cho y, Cổ Mộng Tiên kéo Bạch Như Sương quay đầu bỏ đi.

“Mộng Tiên, đừng nhọc thân, loại tiểu nhân vô sỉ như thế không cần nhớ trong lòng.” Bạch Như Sương nét mặt tươi cười như hoa, nói chuyện vẫn một vẻ ung dung tự tại, còn khuyên hắn bảo trọng thân thể.

“Như Sương ca ca, không ngờ tại thế đạo thanh minh thế này, còn có loại nam nhân ghê tởm như vậy. Người nọ tướng mạo cũng không tệ, không ngờ nhân phẩm lại hạ lưu vô sỉ! Thật không biết phụ mẫu hắn giáo dục hắn thế nào!” Nam nhân kia vẻ ngoài quả thực cũng tuấn lãng, nhưng phẩm cách đúng là quá tệ hại.

“Danh tiếng của Cảnh Dịch Âm đó ta cũng đã sớm nghe qua, hắn gần đây mới chuyển đến thành trấn ở chân núi dưới sơn trang của chúng ta, phong lưu khắp nơi, đập mồn cửa các kỹ viện, chẳng kỳ ăn mặn, còn đùa giỡn phụ nữ đàn ông, ỷ vào mình có mấy đồng tiền dơ bẩn thì cho bản thân là rất giỏi, đúng không, Tiểu Tứ?”

Tiểu Tứ câm như hến, không dám nhiều lời, nhưng dưới ánh mắt hàn lãnh của Bạch Như Sương, hắn không dám không trả lời, một hồi sau mới đáp lại

“Ta làm việc trong sơn trang, không... không nghe kỹ mấy tin đồn kiểu này cho lắm.”

Bạch Như Sương vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt thì trở nên lạnh lẽo, giống như băng tiễn bắn về phía Tiểu Tứ.

“Vậy sao? Phò dịch các ngươi không phải là tin tức nhanh nhạy nhất à? Sao một người nhân phẩm kém như thế lại chưa từng nghe qua? Như là đang nói ta tung tin kiếm chuyện, bịa đặt nói dối không bằng.”

Thấy ngữ khí của y càng lúc càng nặng nề, Cổ Mộng Tiên vội chen ngang

“Như Sương ca ca là người tốt như vậy, sao có thể bịa chuyện? Mà nhìn nam nhân họ Cảnh kia đáng vẻ cũng hạ lưu, Như Sương ca ca nói đúng đến tám chín phần mười rồi, dính phải hắn, đúng là đen đủi tám đời! May mà hắn không định chạm vào Như Sương ca ca, chỉ đụng vào y sam của đệ, nếu hắn mà dám chạm Như Sương ca ca, đệ nhất định sẽ liều mạng với hắn.” Tim Cổ Mộng Tiên đập loạn lên, chỉ cần thấy nam nhân kia từ xa xa, thì lại bắt đầu đập dữ dội. Hắn tận lực áp chế tâm tình quái dị đó, tâm hướng về Bạch Như Sương, nói tốt cho Bạch Như Sương.

“Mộng Tiên ngoan, tâm ý muốn bảo vệ ca ca của đệ, thực sự làm ca ca cảm động.” Bạch Như Sương nói xong, còn thêm mấy câu “Tiểu Tứ, người điều tra tử mĩ nam nhân thối họ Cảnh tên Dịch Âm kia cho ta, hắn làm chuyện gì xấu, về kể từng chuyện từng chuyện cho ta và Mộng Tiên nghe. Người này ở ngay dưới sơn trang của chúng ta, gần như vậy, nhìn dáng vẻ háo sắc đó của hắn, chúng ta phải có phòng bị.”

Tiểu Tứ khúm núm vâng dạ. Bạch Như Sương đuổi hắn đi, rồi đưa Cổ Mộng Tiên về xe, trở lại sơn trang. Dọc theo đường đi Cổ Mộng Tiên liên tục thóa mạ Cảnh Dịch Âm, vừa rồi đi chơi vui vẻ tất cả đều bị nam nhân hạ lưu kia phá hỏng.

Tiểu Tứ trở lại chỗ ngắm hoa, Cảnh Dịch Âm đã chờ ở đó. Y phát phát tay, để nữ tử bên cạnh lui hết ra, rồi mới đi về phía trước.

“Thân thể Mộng Tiên đã khỏe tới mức có thể xuống núi rồi sao?” Y lo lắng hỏi. Nhìn mặt Mộng Tiên vẫn còn tái nhợt như vậy cơ mà!

Tiểu Tứ gật đầu nói

“Đúng, chủ tử nói điều dưỡng thêm nửa năm nữa, hắn là có thể khôi phục sức khỏe trước đây.”

Thân thể Cảnh Dịch Âm run lên. Nửa năm qua, y chưa từng được nhìn thấy Mộng Tiên lấy một cái, đến việc hắn sống hay chết toàn bộ đều bằng một câu nói của Bạch Như Sương. Tối hôm trước, Bạch Như Sương mới sai Tiểu Tứ tới nói với y, hôm nay sẽ đưa Mộng Tiên xuống núi, để y tận mắt thấy Mộng Tiên đã an khang.

“Chủ tử đã nói rồi, cho người thấy Cổ công tử còn sống xong, muốn người không được phép tiếp cận hắn nữa, bằng không sẽ giết Cổ công tử.”

Cảnh Dịch Âm nửa năm trước chấp nhận điều kiện của Bạch Như Sương, muốn y rời khỏi Cổ Mộng Tiên, xem như không quen biết hắn, còn muốn y ngày hôm nay diễn vở kịch vừa rồi, để Cổ Mộng Tiên thấy y chỉ có chán ghét, rất chán ghét.

Cổ Mộng Tiên còn sống, thế nhưng y thì nhận được hậu quả thống khổ nhất, đó chính là Cổ Mộng Tiên không nhận ra y nữa; dù là hôm nay đã gặp y, cũng sẽ cho rằng y là cái thứ cận bã hạ lưu vô sỉ.

Mộng Tiên sẽ không yêu y, lại càng không thèm liếc nhìn y lần nữa, mỗi khi y đi qua bên cạnh, Cổ Mộng Tiên sẽ chỉ không ngừng chán ghét xem thường y.

Đây là điều kiện tàn khốc vô tình của Bạch Như Sương, còn y cũng sẽ phải sống một cuộc sống còn thống khổ hơn cả nếu Cổ Mộng Tiên chết.

“Người rời khỏi đây đi, Cảnh công tử.” Tiểu Tứ khuyên.

“Không không không, ta sao có thể đi được! Mộng Tiên ở đây, dù là hắn không thích ta, chán ghét ta, nhưng ta vẫn còn có thể nhìn thấy hắn.”

Nửa năm qua tâm thần y bị dày vò, ngày hôm nay mới được thấy hắn mạnh khỏe, đau đớn trong lòng cũng bớt hơn, dù là không thể ôm hắn vào lòng, cũng có thể chăm chú nhìn hắn. Lúc hắn đẩy y ra, y còn ngửi thấy mùi hương mê say từ y phực truyền tới làm y hoài niệm

“Vậy xin hãy bảo trọng, tâm tư của chủ tử rất khó dò.”

‘Tình tôi thương nhân’, bốn chữ đó Tiểu Tứ phi thường lý giải, Cảnh công tử là như thế này, chủ tử cũng là như thế này. Hắn khom người xong liền rời đi, để lại Cảnh Dịch Âm đứng nhìn cánh hoa rơi.

(Tình ái tổn thương người nhất)

Hàng năm cùng Mộng Tiên ngắm hoa, y luôn không nề hà gì mà kể ra lai lịch của hoa, nói đến mức mà Mộng Tiên bật cười bảo đã thuộc nằm lòng rồi.

Năm nay hoa đào vẫn cười ngênh đón mùa xuân, nhưng người thì đã không còn ở bên cạnh nữa. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Ngày xuân tuyết tan, cây ở Phiêu Tuyết sơn trang cũng nhú mầm xanh non, tăng thêm vài phần xuân ý. Cổ Mộng Tiên cùng hạ nhân trong trang chơi cầu gỗ; Bạch Như Sương ngồi trong đình, ưu nhàn uống trà.

Vốn Cổ Mộng Tiên đã được chữa khỏi độc, nhưng thể chất quá mức hư hàn, có vận động thể nào cũng không chảy mồ hôi, Bạch Như Sương muốn hấn mỗi ngày chơi cầu hai canh giờ, cho đến khi nào chảy mồ hôi mới thôi.

Thế nhưng Cổ Mộng Tiên nhanh mệt, không được một canh giờ đã mệt tới trắng bệch cả mặt. Vào đình, Bạch Như Sương đưa cho hấn một chén trà, hấn mỉm cười nhận lấy, cổ họng khát khô, uống một hơi cạn sạch, nhưng trên trán vẫn không thấy dấu vết mồ hôi.

“Có chảy mồ hôi không?” Bạch Như Sương hỏi.

Cổ Mộng Tiên sờ trán, chỉ cảm thấy cơ thể hơi nóng, nhưng không thấy đổ mồ hôi. Cổ Mộng Tiên lắc đầu trả lời

“Không thấy, hình như không ra mồ hôi.”

Bạch Như Sương trầm ngâm một hồi. Độc của Cổ Mộng Tiên đích xác đã được giải, thế nhưng dù sao thời gian hấn trúng độc cũng dài, mặc dù giải được độc, nhưng chưa hoàn toàn thanh trừ hết dư độc trong cơ thể, vậy nên thể lực không tốt, sắc mặt luôn hơi tái. Vốn muốn hấn tự động đổ mồ hôi, thanh trừ độc tố, nhưng mồ hôi lại không ra.

“Đệ chưa tới mười tám, đã phá sự thuần khiết của thân thể...”

Trà trong miệng Cổ Mộng Tiên thiếu chút nữa phun ra. Hấn tròn to mắt nhìn Bạch Như Sương, ánh mắt Bạch Như Sương cũng rất nghiêm túc.

“Âm dương điều hòa, là chỉ tất cả các khí quan trong cơ thể, tới thời kỳ trưởng thành, thì làm chuyện của kỳ trưởng thành, như vậy cũng không có gì phải ngại, còn có thể dưỡng sinh. Nếu cây giống nho nhỏ còn chưa nở hoa, liền đã ném thử trái cấm, vậy dễ gây tổn hại cho cơ thể. Thân thể của đệ trước đây nhất định là cũng không khỏe mạnh lắm, chỉ là chưa xuất hiện triệu chứng đó thôi.”

Cổ Mộng Tiên đỏ mặt gật đầu, ngón tay xấu hổ di vòng tròn trên bàn. Hấn chưa tới mười tám tuổi đã cùng nữ tử nào đó làm chuyện kia? Sao một chút ẩn tượng cũng không có.

“Gần đây trời ấm hoa đẹp, đệ đi bộ xuống dưới chân núi chơi đi, mệt thì ngồi xe lên núi, không mệt thì lại đi bộ lên. Lưỡng túc lao động, có ích cho huyết mạch lưu thông, kéo dài tuổi thọ.”

“Đệ đi một mình sao? Như Sương ca ca muốn ở lại trang?”

“Ta là người có võ công, đi cùng nhưng chân không mỏi không tê thì chỉ uống công mà thôi. Đó là phương thuốc kê cho người không biết võ công như đệ, coi như là xuống núi du ngoạn, chơi mệt thì về.” Bạch Như Sương cuối cùng còn bổ sung mấy câu

“Nếu trời ban thưởng lương duyên, gặp được cô nương vừa ý, thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp đệ cầu hôn.”

Cổ Mộng Tiên vẫn còn là thiếu niên thanh xuân, da mặt lại mỏng, gò má hồng lên nói “Như Sương ca ca toàn nói những chuyện không đứng đắn.”

Hai người còn ồn ào một hồi, hôm sau Cổ Mộng Tiên đi bộ xuống núi, chỉ là lần này còn chưa tới chân núi, cả người hấn đã mềm nhũn, còn phải nhờ người dìu lên.

Đi tròn bảy ngày, thể lực của hấn mới tốt ra, nhưng trán vẫn chưa chảy mồ hôi. Đi nửa tháng, mới có thể đi tới khu phổ náo nhiệt dưới chân núi, những cũng đã thở hồng hộc, ngồi ở một tảng đá lớn bên cạnh cửa hàng, chỉ lo thở dốc.

Hóa ra thể lực của mình lại kém tới như vậy!

Hắn miệng khô lưỡi khô, trong túi áo có chút bạc vụn, cầm những bạc vụn này, hắn đi vào trà lâu uống trà giải khát. Trà lâu vị trí tốt, nhìn ra ngoài đúng ngay hạnh hoa mỹ lệ hôm đó. Hắn nhìn tới xuất thần, chén trà trong tay thơm ngát, gió nhẹ thư thái, mỹ cảnh trước mắt, tất cả đều đẹp quá, quá đẹp, đẹp tới mức khiến hắn mục huyền thần mê.

Dường như, đã từng có ai đó ngồi đối diện hắn, cùng với hắn thưởng thức mỹ cảnh hoa rơi, bên mũi còn có thể ngửi thấy mùi thuần tửu mang theo liệt hương, khiến thân thể hắn đều bị hương tửu đó huân tới say mê. Đối phương cầm rượu lên, làm bộ như vui đùa để hắn ném một ngụm, hắn đỏ mặt nhè ra, vị rượu thoang thoang hóa thành ngọt ngào nồng đậm trên lưỡi, đơn giản là vì có người đó làm bạn.

Hắn cả kinh chợt tỉnh. Kỳ quái, hắn không uống rượu, sao lại nghĩ cảnh đẹp như vậy, sẽ có người cùng hắn thưởng thức rượu nhỉ?

Nếu hắn không thích uống, vậy người uống rượu là ai?

Là Bạch Như Sương sao? Thế nhưng hắn nhớ rõ Bạch Như Sương cũng không thích uống rượu, chỉ uống trà mùa xuân mới thu hoạch, vậy cái người uống rượu đó là ai?

Trong lòng thấy một trận tỉnh tỉnh mê mê, sau đó Cổ Mộng Tiên xoay đầu, thấy mỹ nhân đẹp nhất, đáng yêu nhất hắn từng gặp trong đời đi vào quán trà. Hắn thấy như ngừng thở, nhưng tim không ngừng náo động. Nàng mặc váy màu hoa hạnh, màu sắc non nớt, da thịt nàng trắng nõn so với y sức còn chộc người triu mến hơn.

Cổ Mộng Tiên tựa như mất hồn, ngơ ngẩn đi tới bàn nàng, giới thiệu bản thân. Cô nương họ Chung, cũng mắc cỡ đỏ mặt nhìn khuôn mặt nhả lệ tuần dật không gì sánh được của hắn. Hôm đó không biết bọn họ đã nói chuyện gì, đại khái là nói rất lâu, rất lâu, nói tới lúc Chung cô nương phải về nhà, hai người mới chia tay.

Hắn thần trí mê muội, mấy ngày tiếp theo đều vội vàng xuống núi, chỉ vì muốn nói một câu với Chung cô nương. Thời gian hai người ở chung thực sự quá ngắn, Cổ Mộng Tiên hận không thể mỗi ngày đều ở cạnh Chung cô nương. Rốt cuộc hắn mở miệng nói chuyện này với Bạch Như Sương, Bạch Như Sương không hề kinh ngạc.

Độc dơi trên người Cổ Mộng Tiên vốn kỳ lạ, lúc trị hết, còn lưu lại di chứng khó chữa. Bởi vì liên quan tới âm độc của dơi, kích thích tổ động tình trong cơ thể hắn trở nên nhiều hơn, vậy nên cũng dễ dàng vừa gặp đã yêu, bởi vậy Bạch Như Sương cũng không thấy lạ, chỉ thần nhiên nói

“Đây là chuyện tốt a, tuổi của đệ vốn không còn nhỏ, cũng nên thành thân rồi.”

Cổ Mộng Tiên coi Bạch Như Sương như huynh trưởng, hắn nói “Thế nhưng Như Sương ca ca còn chưa lấy vợ, làm sao có đạo lý đệ đệ lại lấy trước.”

“Đệ với ta tuy khác họ, thế nhưng tình cảm như huynh đệ ruột thịt. Nếu đệ có người yêu đầu trước, thì đó là chuyện tốt, ta thấy rất vui; về phần việc hôn nhân của ta, nếu là vội vã thành thân, chọn một người mình không yêu, có lẽ cũng chỉ là dẫn vật bản thân mà thôi, ta nghĩ phải chậm rãi tìm một người mình cực kỳ yêu thương.”

Bạch Như Sương dễ dàng Cổ Mộng Tiên. Y giúp Cổ Mộng Tiên dò hỏi về Chung gia, lại mang theo lễ vật tới Chung gia vô số lần, cuối cùng thay Cổ Mộng Tiên đính ước việc hôn nhân này. Chỉ là mẫu thân của Chung cô nương mới qua đời, quy củ của gia hương nhà họ là tang mẫu thì phải sau một năm mới có thể thành thân. Bởi vậy chờ một năm nữa, Cổ Mộng Tiên mới có thể rước Chung cô nương xinh đẹp về nhà.

Cổ Mộng Tiên cùng Chung cô nương kỳ thực đã là vợ hôn phu thê, đến người của Chung gia cũng coi hắn là cô gia tương lai. Cổ Mộng Tiên chưa từng nghĩ tới mình khỏi bệnh xong, lại còn có vận may tới liên tiếp, hắn thực sự nghĩ lúc này là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời hắn.

Mà lúc này cũng là thời khắc thống khổ nhất trong đời Cảnh Dịch Âm!

Tâm thần kích động tới mức hoàn toàn vô pháp ức chế huyết mạch cuồng loạn trong cơ thể, Cảnh Dịch Âm lên Phiêu Tuyết sơn trang. Bạch Như Sương bảo Cổ Mộng Tiên, người hoàn toàn không biết gì, đi chỗ khác,

rồi tiếp đãi y tại đình trong vườn, vừa thấy sắc mặt y, liền nói mát châm chọc, căn bản là coi sự lo lắng thống khổ của y như trò cười.

“Người tập võ, khí huyết bốc lên cũng không phải là chuyện tốt đâu nha.”

Bất chấp sự châm chọc của Bạch Như Sương, Cảnh Dịch Âm căn bản không thể khống chế sự cuồng loạn trong cơ thể. Mộng Tiên của y lại muốn cùng nữ tử khác thành thân! Y sao có thể không kích động đây?

“Ta hoàn toàn nghe theo điều kiện của người, ta không gặp Mộng Tiên, chưa cùng hấn nói chuyện, vì sao người còn muốn dẫn vật ta như thế?” Cảnh Dịch Âm chất vấn. Mấy ngày nay y chỉ dám nhìn Mộng Tiên từ xa xa, cự ly như vậy, chỉ có thể thấy thân ảnh mờ mờ của hấn, đến một nụ cười một cái nhíu mày của hấn cũng chỉ là hồi tưởng trong mộng, trong ký ức, vì sao Bạch Như Sương còn chưa vừa lòng, còn muốn lãng trì y như vậy?

“Ta dẫn vật người?” Bạch Như Sương cười nhạt. Với sự thông minh tài trí của Bạch Như Sương, sớm đã biết y vì cái gì mà tới “Ta nghĩ người lắm rồi, Cổ Mộng Tiên muốn thành thân, là chuyện tự hấn quyết định, liên quan gì tới ta? Người cho là ta ép hấn thành thân sao? Ta cho dù vô nhân tính tới mức nào, nhưng chuyện kiểu như bức hôn, ta không thêm làm.”

“Người Mộng Tiên yêu chính là ta, hấn sao có thể đi thành thân với nữ tử khác?”

“Người luôn miệng nói Mộng Tiên yêu người, hay chỉ là hấn mới vào đời, bị người từng trải như người dụ dỗ, người đối hấn toàn tâm toàn ý ôn nhu chăm sóc, hấn mới lầm đường lạc lối, nói mình yêu một nam tử là người. Có lẽ hấn vốn thích nữ tử, là do người không để hấn có cơ hội cùng nữ tử phát triển quan hệ.” Bạch Như Sương mang theo tiểu ý, ngôn ngữ cũng đầy vẻ gây sự, nhưng lại không hề đề cập tới di chứng của âm độc.

Cảnh Dịch Âm không nói gì nữa. Sau khi phụ mẫu của Cổ Mộng Tiên về trời, bước vào đời, hấn mỹ sắc xuất chúng, cá tính ngây thơ, tuy rằng thi thoảng cũng làm mình làm mẩy, thế nhưng nụ cười hồn nhiên lãng mạn, khiến bản thân từng trải giang hồ không khỏi dọc đường bảo hộ hấn. Hai người vốn xưng hô huynh đệ mà thôi, nhưng tới cuối cùng lại biến thành tình cảm lưu luyến không thể vãn hồi.

Vào một đêm trăng sáng bàng bạc, y ôm Mộng Tiên còn đẹp hơn cả ánh trăng, từ đó về sau Mộng Tiên chính là thê tử của y, còn y là tướng công của Mộng Tiên, y chưa từng hoài nghi về quan hệ giữa hai người. Y chỉ biết Mộng Tiên e lệ nhút nhát chỉ có một mình y, mà y từ đó về sau, cũng chỉ yêu một mình Mộng Tiên.

“Ta... ta không tin, Mộng Tiên là thê tử của ta, ta chỉ biết là người hấn yêu chỉ có mình ta.”

Có điều Bạch Như Sương nói mấy câu liền đập tan mộng đẹp của y.

“Những thứ đó bất quá là người tự cho là đúng thôi, người cho rằng hấn còn nhớ rõ mấy chuyện cũ buồn chán giữa hai người sao? Đối với Cổ Mộng Tiên hiện giờ mà nói, chỉ có Chung tiểu thư mới là người hấn yêu thật lòng, để ta đưa người đi xem bằng chứng.”

Bạch Như Sương sai người đi mời Chung tiểu thư lên sơn trang chơi, Cổ Mộng Tiên thay áo mới, trên mặt mang theo hỉ sắc luyến ái, vừa thấy Chung tiểu thư liền như gặp được người độc nhất vô nhị trên thế gian.

Tất cả bất mãn, căm hận và phẫn nộ, chuyển biến thành bi ai và thống khổ cực lớn, Cảnh Dịch Âm vốn muốn lao ra, dựa vào thân thủ của y thì tách rời hai người kia là chuyện dễ dàng, nhưng trong ánh mắt tràn ngập ái luyến của Cổ Mộng Tiên đã không còn hình bóng y nữa.

Hấn đang rất hạnh phúc, hạnh phúc tới mức trong mắt chỉ có Chung tiểu thư, không còn ai khác, cũng như trước đây, trong mắt hấn chỉ có y.

“Người có thể nói tất cả ra, chỉ có điều như vậy sẽ làm Cổ Mộng Tiên càng thêm hoang mang mà thôi. Người muốn hấn tin rằng hấn từng cùng nam nhân ôm ấp, thậm chí tự xưng là nương tử của người sao?”

Bạch Như Sương mỗi câu mỗi chữ đều như kim châm. Ngày hôm nay Cảnh Dịch Âm rốt cuộc phải thừa nhận một sự thực lúc trước y không dám thừa nhận. Kỳ thực Mộng Tiên của y đã chết, Mộng Tiên còn sống bây giờ đã không phải là thê tử của y nữa, mà là một nam tử khác hoàn toàn xa lạ.

“Mộng Tiên của ta đã chết, hắn không phải là Mộng Tiên của ta...” Cho dù không muốn, bi ai cùng thống khổ tới cỡ nào, Cảnh Dịch Âm nhận thức sự thật xong, cắn răng nói ra những lời này, tâm thần cũng theo đó trở nên kích động, không thể khống chế khí mạch trong cơ thể thêm nữa, nôn ra vài ngụm máu tươi.

Tiểu Tứ lệ rơi đầy mặt. Có lẽ hắn sai rồi, hắn không nên kiến nghị Cảnh Dịch Âm dùng danh nghĩa Phó Tây Lâu để cứu Cổ Mộng Tiên, tuy rằng sớm biết chủ tử sẽ có thủ đoạn tàn khốc, nhưng hắn không ngờ kết cục sẽ tới mức này. Nhìn xem hắn đã hại hai người họ tới tình cảnh gì.

Cảnh Dịch Âm tuyệt vọng, quay đầu lại nhìn tình nhân mình từng yêu thương một lần nữa, gương mặt mỉm cười của hắn đã không còn thuộc về mình, ái ý trong mắt hắn cũng không còn hiển hiện vì mình nữa, tất cả những thứ từng thuộc về mình, đều chỉ có thể tìm tòi trong ký ức xa xôi.

Cảnh Dịch Âm không nói thêm câu nào, ngay lập tức rời khỏi Phiêu Tuyết sơn trang, rời khỏi Cổ Mộng Tiên, như thể đời y chưa từng có người tình mà y đã yêu tới tận xương tủy, công hắn đi cầu vô số danh y, vì hắn mà nhận hết dần vật kia nữa.

Tất cả ngày xưa chỉ còn là một mộng ảo hư vô đau triệt nội tâm, mà nay tỉnh mộng rồi, y cùng với Cổ Mộng Tiên cũng nên đối mặt với hai đường đời riêng biệt.

Xuân qua hạ tới, hạ đi thu về, đã qua tròn nửa năm. Bầu trời vẫn một vẻ quang đăng vạn dặm không mây, ánh mặt trời ngày thu chiếu vào người ấm áp dạt dào, nhất là trong rừng cây tại Phiêu Tuyết sơn trang, ấm mà không nóng, gió thổi mát rượi. Cổ Mộng Tiên ngồi trong đình ngủ gật, hiếm khi được hưởng thụ thời gian đẹp đẽ của ngày thu.

Tiểu Tứ rót một chén trà hoa cúc ngọt cho hắn, hắn cùng Tiểu Tứ nói chuyện phiếm.

“Người đã theo Như Sương ca ca mấy năm rồi?”

“Từ khi còn bé đã theo rồi.”

“Cá tính của Như Sương ca ca vốn lãnh đạm thế sao?” Cổ Mộng Tiên hiếu kỳ hỏi.

“Không, chủ tử trước đây là một người rất xinh đẹp hoạt bát. Hắn ở trong cung lớn lên vô âu vô lo, tất cả mọi người đều rất thích hắn, sau đó một hôm xuất hiện một nam nhân, chủ tử cứu hắn, rồi tất cả thay đổi.”

“Trong cung? Như Sương ca ca trước đây không ở Phiêu Tuyết sơn trang sao? Còn nữa, cái gì thay đổi?” Cổ Mộng Tiên lại hỏi.

“Không phải, mấy năm trước chủ tử mới xây dựng Phiêu Tuyết sơn trang, lúc trước ở một nơi khác.”

Tiểu Tứ thu dọn đồ, sau khi trả lời hai ba câu, cũng không dám nói tiếp, đến tên của nam nhân kia cũng không dám nhắc tới. Cổ Mộng Tiên có truy hỏi thế nào, Tiểu Tứ cũng không hé răng, Cổ Mộng Tiên đành phải thôi.

Bất quá Tiểu Tứ nhanh nhẹn, tóc Cổ Mộng Tiên bị gió thổi rối, Tiểu Tứ đang thay hắn buộc lại. Cổ Mộng Tiên chỉ là nhất thời hứng lên hỏi chuyện Bạch Như Sương, hiện tại hết hứng, lại bắt đầu phiền não chuyện tóc tai. Hắn ảo não oán giận với Tiểu Tứ

“Người xem tóc ta này, mềm mềm mảnh mảnh, giống như là nữ nhân vậy. Lần trước Hỉ Nhi còn giận tóc ta đẹp hơn tóc nàng, ta cũng đâu phải là cố ý, nó như vậy, sao có thể trách ta.”

Hỉ Nhi chính là khuê danh của Chung tiểu thư. Bọn họ đứng cạnh nhau quả thật nhìn như thiên tiên bích nhân, chỉ là vẻ đẹp của Cổ Mộng Tiên quá mức mộng huyền diệu mỹ, có lúc đến Chung Hỉ Nhi cũng thấy không vui, nói về ngoại của hắn so với nữ hài còn đẹp hơn, tư sắc của nàng so ra không bằng hắn, thành ra phát sinh một vài vụ khắc khẩu vô vị.

Tiểu Tứ nhanh nhẹn buộc tóc lại, nhưng nhớ tới cũng tại đình này nửa năm trước, Cảnh Dịch Âm tan nát cõi lòng bỏ đi, không trở lại nữa, rồi thời gian trôi qua, Cổ Mộng Tiên vĩnh viễn sẽ không biết.

“Mộng Tiên thiếu gia, người xác định... xác định Hỉ Nhi cô nương chính là người người muốn sao?” Hấn áp a áp ứng hỏi. Dù là Cổ Mộng Tiên cái gì cũng đã quên lẽ nào ngay cả một con đường để vẫn hỏi cũng không có ư?

Cổ Mộng Tiên nổi giận, cho rằng là Tiểu Tứ ám chỉ tướng mạo điềm mỹ của hấn.

“Đến người cũng nghĩ ta giống nữ nhân, cho nên mới hỏi ta như vậy chứ gì?” Tiểu Tứ vội vàng xua tay, để tránh hấn hiểu lầm mà chọc tức thân thể.

“Không phải, không phải mà, là nói hôn sự của hai người còn nửa năm nữa thôi, Tiểu Tứ xin chúc mừng.”

“Nói thế mới được chứ. Ta muốn hạ sơn đi tìm Hỉ Nhi, tóc này vừa nhìn đã thấy phiền, thật muốn cắt luôn đi cho xong.”

Cổ Mộng Tiên vừa thì thào oán giận vừa xuống núi. Hấn đón Hỉ Nhi đi xem hội chùa bên cạnh thành, hội chùa có nhiều người tạp nham, hai người họ lại xinh đẹp yếu đuối, bị một đám háo sắc chặn đường.

Nói thế nào thì hấn cũng là một đại nam nhân, liền đem Chung Hỉ Nhi đã sợ run ra hộ ở sau người, đánh bạo quát

“Đám ác nhân các người! Ban ngày ban mặt cũng dám đùa giỡn phụ nữ đàn ông, rốt cuộc có vương pháp hay không?”

“Xem cái miệng đỏ tươi kia, mắng người thanh âm cũng ngọt như thế, làm người ta ngứa ngáy, không biết tới lúc lên giường sẽ kêu ra những tiếng gọi ca ca ngọt ngào tới mức nào nhỉ.”

Người đi đầu vừa nói xong, tất cả tiểu đệ đều cười ầm lên. Cổ Mộng Tiên đỏ mặt, bọn họ cũng không phải đang đùa giỡn Chung Hỉ Nhi, mà đúng là đùa giỡn đại nam nhân mình đây.

Hấn cũng biết tư sắc của mình còn hơn cả Chung Hỉ Nhi, chỉ là không ngờ, những nam nhân vô sỉ này, ngay cả hấn thân là nam cũng muốn đùa giỡn.

Hấn che chở Hỉ Nhi đi ra, nhưng đám người kia lại động tay động chân lôi kéo vạt áo của hấn, chọc hấn tức giận. Hấn cho nam nhân sờ eo hấn một cái tát, nam nhân đó giận đến đỏ vằn cả mắt, chửi càng thêm khó nghe.

“Cái tên ảo lả này đúng là cái kiểu vẽ mặt *** đang muốn nam nhân cười lên, còn giả vờ đứng đắn cái quái gì! Đợi lát nữa cho người biết thế nào mới gọi là nam nhân chân chính!”

“Ca ca ta là Bạch Như Sương chủ tử của Phiêu Tuyết sơn trang, người thử chạm vào một cọng lông của ta mà xem, huynh ấy sẽ làm thịt các người.”

Cổ Mộng Tiên bị bức nóng nảy, đến ba chữ Bạch Như Sương cũng lôi ra. Người gần đó, ai ai cũng biết Phiêu Tuyết sơn trang có một chủ tử không dễ chọc, tự nhiên không dám đụng vào.

Chỉ tiếc đám người này tới đây du ngoạn, chỉ là lưu manh tha phương, cũng không biết Bạch Như Sương là nhân vật nào, còn nói năng bần thủ:

“Vậy rất tốt, xem dung mạo này, ca ca nhất định cũng không kém, huynh đệ cùng nhau tới cho lão tử sung sướng.”

“Hạ lưu!” Hấn mắng.

Hấn muốn Chung Hỉ Nhi nhân lúc đó mau đi, Chung Hỉ Nhi do dự một chút, hấn thấp giọng nói

“Ta là nam nhân, bọn họ có thể làm được chuyện xấu gì? Muội là nữ tử, sự thuần khiết rất quan trọng, mau đi đi.”

Chung Hỉ Nhi gật đầu, nao núng chen vào đoàn người chạy trốn. Đám nam nhân ngược lại lôi kéo Cổ Mộng Tiên, càng lúc càng đi sâu vào ngõ nhỏ không người, kéo tới mức Cổ Mộng Tiên rơi cả mũ, y sam cũng rách, mái tóc lay động dưới ánh mặt trời.

Mái tóc rối tung, hấn xinh đẹp tuyệt trần tới mức khiến những nam tử này càng hừng hực sắc dục, mồm miệng cũng không thiếu lời gì.

“Nam nhân này còn đẹp hơn cả nữ nhân, thật khiến người ta không chịu nổi!”

Có tiểu đệ đã sờ vào đũng quần mình. Cổ Mộng Tiên không có võ công, khí lực lại không bằng người, bị nhiều người như vậy vây bắt hẳn càng không chạy được, cái giày cuối cùng cũng rớt, đầu bù tóc rối bị đẩy ngã trên mặt đất.

Nam tử đi đầu đã nói lỏng vạt ào, cười *** đang nói

“Ngoan để các ca ca tới yêu thương ngươi một hồi, để ngươi biết tay không phải dùng để đánh người, miệng cũng không phải dùng để mắng chửi người, mà là có công dụng rất tốt...”

“Vô sỉ, hạ lưu, ghê tởm!”

Cổ Mộng Tiên không chịu thua, còn không ngừng chửi rủa, níu kéo quần áo của mình không cho đối phương kéo ra. Trong lúc dây dưa, vải càng lúc càng ít, nước mắt hẳn đã ngân ngấn, nhưng không muốn để nó rơi xuống, cho những nam nhân kia có cơ hội cười nhạo.

“Ha ha ha!” Nam nhân đi đầu cười lớn, tiếng cười đầy đắc ý. Mỹ nhân nhu nhược mồm miệng điêu ngoa này, chẳng phải cũng rơi vào tay hắn? Chờ chút nữa hắn sẽ chinh cho tên này không mắng được ai nữa!

“Ha ha ha!” Cuối hẻm truyền tới tiếng nam nhân cười lớn, thế nhưng tiếng cười vừa khàn khàn vừa khó nghe, khiến người nghe run rẩy một trận, giống như ác quỷ gào khóc.

“Là ai?” Nam nhân đi đầu rống to hơn. Dám đến gây trở ngại chuyện tốt của hắn, rõ ràng là tìm tới cái chết.

“Là ai?” Giọng khó nghe đó cũng rống theo.

Tiếng rống của người kia như lệ quỷ kêu thét, có tiểu đệ đã xanh mặt. Thường ngày nghe kể chuyện kỳ quái chốn thôn quê, lúc này hiện lên trong đầu. Trong truyện có quỷ quái ăn thịt người và yêu ma ham mê huyết nhục, những quỷ quái yêu ma này đều là sát tinh ăn thịt mà con người không được chọc vào.

Đến Cổ Mộng Tiên cũng thấy kẻ đang nói chuyện như quỷ hồn nơi địa ngục, nếu không phải ác quỷ, sao có loại thanh âm bi thảm tới mức khiến người nghe thấy sợ hãi này? Hắn sợ đến mức nổi da gà, chỉ cảm thấy rợn tóc gáy, lạnh sống lưng. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Giả thần giả quỷ vừa thôi, mau lăn ra đây cho lão tử!” Nam nhân đi đầu thanh âm dù muốn giả vờ anh dũng tới mức nào, cũng không khỏi bắt đầu run lên.

Đối phương không biết đã mai phục tại chỗ cuối hẻm không ánh sáng mặt trời từ bao giờ. Nếu là nhân loại bình thường, làm sao thoát khỏi con mắt của đám người bọn họ, đi tới cuối hẻm đợi? Nếu là quỷ quái, vì sao ban ngày thái dương chiếu rọi, hắn lại có thể xuất hiện?

“Ha ha ha... Hô hô hô... Hi hi hi...”

Tiếng cười đó mỗi lần lại đổi một kiểu khác nhau, điên điên khùng khùng, lại đầy vẻ sảo thâm thê lương, tựa như tiếng cười của người điên, chỉ là thanh âm lớn, cười đến mức làm vài tiểu đệ đã run cả người, dần dần hướng ra đầu đường bỏ chạy. Ai cũng có thể liều mạng, chỉ có người điên là không thể liều mạng; ai cũng có thể khi dễ, chỉ có quỷ thần là không thể khi dễ.

Mà trước mắt có thể thấy rằng, người ở cuối hẻm nếu không phải một tên điên khùng, thì cũng là quỷ quái ăn thịt người!

“Lăn ra đây cho ta, ta biết ngươi đang ở cuối hẻm, mau lăn ra đây!”

“Ha ha ha, lăn ra đây, lăn ra đây”

Người cuối hẻm nhại giọng hắn, cũng không hiện thân, thế nhưng người kia âm điệu bi thảm, giống ác quỷ lâm thế, nam nhân cầm đầu cũng không chịu nổi cái loại âm thanh đáng sợ này nữa, hơn nữa căn bản là

không nhìn thấy cuối hẻm có người, như là quỷ hồn phát âm, vậy nên hắn nói một câu ‘Hãy đợi đây’, sau đó nhanh chân chạy mất, không dám nấn ná.

Cổ Mộng Tiên quần áo bất chỉnh, tới lúc này mới có thể chỉnh lý lại y phục mặc vào. Cuối hẻm âm u, căn bản là không nhìn ra có người, hắn run rẩy bước vài bước về phía đó, nhưng bên trong tĩnh lặng không tiếng người, không cảm giác được có ai ở đó, nhưng lại cứu được hắn.

“Ân công đang ở đây đúng không?” Hắn không ngăn được giọng mình phát run, cảm giác không thể có người ở đó. Tất cả vừa nãy như là một ác mộng kỳ quái, nhưng quần áo bẩn thỉu chứng minh rằng vừa rồi hắn thiếu chút nữa bị một đám người xấu khinh bạc

“Xin nhận của ta một bái, cảm tạ người vừa rồi đã cứu ta.” Hắn chấp tay cúi đầu, nhưng cuối hẻm không có âm thanh.

Thật lâu sau vẫn không truyền tới âm hưởng, Cổ Mộng Tiên đánh bạo nói tiếp

“Nếu ân công đồng ý lưu lại tính danh...”

“Cút, ai nói ta muốn cứu người? Cút càng xa càng tốt.”

Trong nháy mắt đó, ánh mặt trời chéch đúng hướng, ánh sáng chiếu thoáng qua ngõ tối, Cổ Mộng Tiên tựa như tiến vào hầm băng, cả người phát run.

Cuối hẻm đích xác có người, nhưng người này cả người đầy bùn đen ngồi đó, thân hình cao to, chật ních cả căn hẻm, sau đó lộ ra nhân thần âm u bi phẫn nhìn chằm chằm vào hắn. Nhân thần bi ai chấn động như ác quỷ ăn thịt người của y, khiến Cổ Mộng Tiên sợ đến bủn rủn cả hai chân.

Bất chấp người này đã cứu mình, Cổ Mộng Tiên bị dọa hoảng sợ. Người nọ vừa bắn vừa thối, đến ăn mày cũng không tới mức như y. Hắn chạy ra khỏi hẻm nhỏ, còn nghe được ở phía sau tiếng cười điên cuồng như quỷ khóc sói gào.

Thật đáng sợ, hắn chưa từng gặp qua người nào kinh khủng như thế, khiến hắn phát run như gặp phải quỷ.

Hắn vội vàng chạy tới Chung gia, xác nhận Chung Hỉ Nhi đã về nhà vô sự, mới loạng choạng lên Phiêu Tuyết sơn trang. Cả người hắn run rẩy, môi trắng bệch, tựa như trúng tà.

Tiểu Tứ chiếu cố hắn một ngày, hắn mới rốt cuộc có biện pháp nói rõ ràng ra được sự tình hôm đó. Bạch Như Sương tự mình hạ sơn, tìm tới đám người gây sự kia, lại không biết ác quỷ mà Cổ Mộng Tiên nói là người. Y khai một phương thuốc an thần cho hắn, nhưng Cổ Mộng Tiên bị sợ hãi quá mức, uống thuốc vài ngày cũng không thấy khởi sắc.

Hắn cứ nói mãi rằng mình gặp quỷ, ban đêm sợ tới mức không ngủ nổi, Tiểu Tứ lo lắng hắn còn tiếp tục như vậy sẽ bị bệnh, lúc này Bạch Như Sương mới đưa hắn tới miếu thờ nổi danh gần đó để thu kinh. (chắc cũng giống giải hạn trừ tà ma :”>)

Có lẽ là nhờ vào sức mạnh tâm linh, Cổ Mộng Tiên ở trong miếu vái lạy xong, thấy tâm thần thoải mái hơn. Bạch Như Sương mua mấy khối đường xộp cho hắn, hắn ngồi ăn trên một cái ghế cạnh miếu.

Tiểu Tứ thu hoa quả mang đến tế bái, chợt Cổ Mộng Tiên kêu lên sợ hãi, đường xộp trong tay cũng rơi lả tả xuống đất. Hắn chỉ vào người đang ngồi tại một chỗ rất âm u trong miếu, run giọng nói

“Chính là... ác quỷ kia...”

Bạch Như Sương đứng lên, lạnh lùng nói

“Thứ gì vậy! Giả thần giả quỷ, đi ra đây cho ta!

Nam nhân kia có tai như diếc, bày quân cờ trên mặt đất, bày xong, lại đảo loạn hết lên bày lại. Tiểu Tứ bởi vì đứng gần, liền nhận ra y là ai.

“Cảnh... Cảnh công tử!”

Tiểu Tứ hầu như không thể tin được vào mắt mình. Cảnh Dịch Âm cao to anh tuấn, lúc này cả người bụi bặm thu lu trong góc, còn giống như một gã ăn mày, nào có phân nửa phong thái tuấn lãng trước đây.

Cảnh Dịch Âm tiếp tục bày quân cờ, như thể bọn họ căn bản không tồn tại. Tình cảnh đó đến Bạch Như Sương cũng kinh ngạc không gì sánh được, lập tức lạnh mặt, nghĩ thầm Cảnh Dịch Âm này trang quỷ lộng thần, không biết đang làm trò gì.

Chỉ chốc lát sau bóng đêm phủ xuống, có một tiểu cô nương diện mạo đoan trang tới cạnh Cảnh Dịch Âm.

“Thiếu gia, chúng ta về thôi.”

“Ân.”

Y thoạt nhìn cũng không điên, chỉ là có chút thất hồn lạc phách, cứ như vậy bị tiểu tỷ kia dẫn đi. Tiểu Tứ nhìn thấy lệ rơi lã chã, nghĩ cũng biết là do đã kích nửa năm trước quá lớn, Cảnh Dịch Âm nhất định là khó có thể chịu nổi, mới có thể thành như thế.

Bạch Như Sương nhăn chặt hai hàng lông mày không lên tiếng. Cổ Mộng Tiên thấy bọn họ thần sắc khác thường, hỏi

“Hai người biết ác quỷ kia sao?”

Ác quỷ? Hiện tại trong miệng Cổ Mộng Tiên, Cảnh Dịch Âm đã thành ác quỷ. Tiểu Tứ thương tâm khóc thành tiếng, há miệng muốn nói, Bạch Như Sương ho mạnh một tiếng, hắt lập tức cầm khẩu. Cổ Mộng Tiên truy hỏi Bạch Như Sương, Bạch Như Sương chỉ nói đó là người từng tới sơn trang chữa bệnh.

“Hình như hần bệnh rất nặng a, còn chưa hết bệnh sao?” Rốt cuộc xác nhận được ác quỷ đó là người, cũng không phải quỷ quái, tâm trí Cổ Mộng Tiên trấn định hơn chút.

“Bệnh đó cả đời cũng không chữa khỏi được.” Bạch Như Sương lạnh lùng nói, trong giọng tràn đầy hàn lãnh.

“Bệnh không chữa khỏi, vậy hần không phải là... không phải là...” Không phải là rất đáng thương sao?

Những lời này, Cổ Mộng Tiên tâm địa thiện lương cũng không nói ra, nghĩ rằng chỉ cần nói một tiếng đáng thương, hình như người nọ sẽ thực sự trở nên rất thương cảm, nhưng hiện tại, Cổ Mộng Tiên thêm phần cảm kích ác quỷ kia. Người này đã mắc bệnh, còn cứu hần trong ngõ tối, mình thì lại sợ hãi chạy trốn như gặp quỷ, thực sự quá buồn cười, quá ngu xuẩn. Hôm khác hần nên tới quý phủ của ân nhân, trình trọng tạ lỗi, đồng thời thể hiện lòng biết ơn mới được.

Mấy ngày sau đó, Cổ Mộng Tiên hỏi Tiểu Tứ rằng ác quỷ kia bị bệnh gì, Tiểu Tứ thấy cay cay mũi, lắc đầu không nói. Hần đi hỏi Bạch Như Sương, cũng bị hai ba câu của Bạch Như Sương ngăn lại câu chuyện.

Cổ Mộng Tiên chuẩn bị ít lễ tạ ơn, định tới nhà ác quỷ để cảm tạ, lại không biết y ở đâu. Hỏi thăm Tiểu Tứ, Tiểu Tứ chỉ nói không biết; Bạch Như Sương cũng bảo hần khỏi mất công tìm, tránh bị dọa.

Cổ Mộng Tiên không từ bỏ, hỏi thăm khắp nơi, rốt cuộc theo tin tức điều tra tới trước cửa sơn của một nhà. Cửa đó sơn bong tróc, như là nhà hoang, thế nhưng sau khi hần lấy hết dũng khí ra gõ cửa xong, bên trong lại truyền tới những tiếng bước chân gấp gáp liên tiếp.

“Ai a?”

Người ra mở cửa chính là tiểu tỷ nhỏ tuổi hôm trước đỡ ác quỷ về, xem ra chỉ tầm mười ba, mười bốn tuổi. Nàng hiếu kỳ nhìn hần, như là căn bản không ngờ trong nhà sẽ có người tới chơi, càng không cần nói là đoán được mục đích của người tới.

Nàng nhìn mãi khiến Cổ Mộng Tiên đỏ mặt, Cổ Mộng Tiên thanh thanh họng, rồi mới nói:

“Ta tới gặp thiếu gia nhà ngươi, được hần cứu giúp, đây là lễ mọn.”

Hần đưa lễ vật lên, Cúc Hồng thấy lễ vật, mới biết hần là khách nhân, vội luống cuống tay chân nghênh tiếp hần đi vào. Trong phòng cũng như bên ngoài, vừa cổ vừa cũ, còn phảng phất mùi ẩm mốc.

Cổ Mộng Tiên che mũi đi vào, trong lòng thầm đoán, thật không biết ác quỷ kia làm thế nào mà ở nổi nơi như vậy, hần chỉ ở đây một khắc đã thấy mùi ẩm mốc trong không khí quá khó chịu, toàn thân ngứa lên.

Không bao lâu sau ác quỷ kia đi ra, mở lớn hai mắt nhìn hần, dường như không tin nổi hần sẽ xuất hiện trước mặt y. Cổ Mộng Tiên vội vàng đứng lên, tạ ơn

“Ân công, lúc trước được ngài cứu giúp...”

Hắn còn chưa nói xong, ác quỷ đã ngắt lời hắn, như là không đủ kiên nhẫn nghe hắn nói tiếp.

“Lúc trước ta không định cứu ngươi.” Người này nói chuyện thập phần thô bạo vô lễ, quả thực như là muốn Cổ Mộng Tiên mau mau biến đi cho khuất mắt y.

“Ta là tới cảm tạ...”

“Không cần, Cúc Hồng, đem lễ vật ném ra ngoài cửa, tiện thể đuổi luôn người đi.” Cúc Hồng kia tuổi còn nhỏ, đảo mắt xung quanh, hiển nhiên không biết nên làm sao thực hành mệnh lệnh đuổi khách. Thấy nàng bất động, Cảnh Dịch Âm tự mình bước tới mấy bước, Cổ Mộng Tiên bị y túm tay lôi ra.

Ác quỷ này khỏe tới độ có thể bóp nát xương hắn! Y coi Cổ Mộng Tiên như túi gạo, thô lỗ ném ra ngoài cửa, lễ vật hắn mang đến cũng bị ném lên đầu, sau đó cửa đóng, bên trong không còn tiếng động, nói rõ không chỉ là không chào đón hắn, căn bản là chán ghét hắn.

Cổ Mộng Tiên ngốc sững một hồi, mới chậm rãi đứng lên. Người qua đường chỉ trở khiến hắn đỏ bừng mặt. Hắn nhặt lễ vật lên, nước mắt xấu hổ pha lẫn giận dữ tích lại quanh viền mắt. Hắn có hảo ý tới chơi, nam nhân kia lại còn ác hình ác trạng đuổi hắn ra khỏi cửa, hỗn đản!

Cổ Mộng Tiên phui phui bụi trên người, cố ra vẻ không có việc gì mà trở về sơn trang. Thế nhưng hắn có bao giờ bị người ta coi thường vũ nhục như thế đâu? Vừa bỏ lên sơn trang, vừa không nhịn được tức mà khóc.

Hắn hai mắt đỏ hồng trở về phòng, nói với Tiểu Tứ

“Chả trách hắn lại bệnh không khỏi được! Cá tính hắn như vậy, quả thực là một kẻ xấu, đáng ghét! Ta chưa từng gặp qua ai đáng ghét như vậy, hơn nữa hắn vừa bần vừa thối, còn chẳng bằng ăn mày!”

Nói đến ‘đáng ghét’ thì Cổ Mộng Tiên lại càng nước mắt nước mũi tèm lem, người nọ thái độ quá xấu, quá không ra gì, hắn khóc một canh giờ mới dừng (chài ai, em là vòi nước hay sao vậy), lại mắng Cảnh Dịch Âm một canh giờ, tâm tình mới khá lên.

Từ đó về sau, đến cả phụ cận Cảnh gia hắn cũng không bén mảng, không bao giờ tới cái chỗ đó nữa.

Gần tới mùa thu, khí trời bắt đầu thất thường. Một hôm du ngoạn nửa ngày xong, hắn đưa Hỉ Nhi về nhà, đi không được bao lâu thì cuồng phong nổi lên, mưa trút xuống xối xả, khiến hắn bị ướt cả nửa người.

Cổ Mộng Tiên run rẩy trốn dưới mái hiên một căn miếu đổ nát. Sáng sớm đi ra khí trời vẫn còn tốt, ai ngờ vừa tới buổi chiều thì đã đổi thành xấu như vậy! Hắn chỉ mặc y vật mỏng manh, không chịu nổi rét, co người lại ngồi xồm dưới hiên. Ngồi không được bao lâu, gió lạnh thổi tới, khiến hắn thấy rét thấu tận xương.

Từng đợt gió lạnh quét qua, hắn càng run dữ dội, như bị chôn kín trong đồng tuyết. Thân thể Cổ Mộng Tiên trải qua hơn nửa năm điều dưỡng, mặc dù có tiến triển, nhưng cũng không khỏe lên bao nhiêu. Đặc biệt là tới lúc hơi lạnh, hắn phải mặc nhiều y phục hơn người thường, lúc này sao chịu được gió táp mưa sa!

Hắn còn đang phát run thì đột nhiên một mùi khó chịu truyền tới. Cổ Mộng Tiên che mũi, lúc đó mới phát hiện ra ác quỷ nọ đang đứng cách đó không xa nhìn hắn chằm chằm, mùi tanh tưởi kia chính là từ thân thể y truyền tới.

Còn dám trừng mắt với mình! Cổ Mộng Tiên thập phần tức giận. Từ lúc vừa gặp mặt, y đã luôn làm mặt khó chịu với hắn, chính mình thông cảm với việc y có bệnh, ngược lại bị y đuổi ra khỏi cửa, nếu không phải chẳng muốn tính toán với y thì hắn đã sớm tới lần thứ hai cho y ăn mắng rồi!

Bởi vì quá mức tức giận, hắn cũng không cam tâm tỏ ra yếu kém, hung hăng trừng lại.

Nhìn cái gì! Ác quỷ kia cho rằng y là cái thứ gì? Y cho rằng dùng nhân thân hung ác của y trừng hắn thì hắn sẽ lùi bước chắc? Hắn khẳng khái trừng lại —— chỉ có điều bởi vì quá lạnh, vậy nên hắn không nhịn được hơi co rúm lại, bất quá cũng không giảm sức trừng mắt.

Không biết là do bị nhìn chăm chăm khơi dậy dã tính của ác quỷ, hay là ác quỷ vốn chính là một tên bại hoại, không chớp mắt đi thẳng về phía hắn.

Mưa gió lớn như vậy còn xối xả trên người, trên mặt, ác quỷ hẳn là phải thấy đau mới đúng, nhưng vẫn tiếp tục sải bước về phía này. Ác quỷ này thân hình cao to, diện mục dữ tợn, khiến Cổ Mộng Tiên không khỏi vừa sợ vừa chột dạ, lo lắng ác quỷ có khi nào bị hắn trừng lại xong sinh ra bất mãn, muốn tìm hắn uế khí.

Cổ Mộng Tiên đứng lên, đang định chống lại, thì ác quỷ kia đã thản nhiên lướt nhẹ qua bên cạnh hắn, sau đó đi vào căn miếu đổ nát.

Cổ Mộng Tiên cũng không biết y làm gì, chỉ nghe tới bên trong truyền tới tiếng cạch cạch, sau đó âm hưởng liên tiếp. Hắn hiếu kỳ ló đầu vào xem, thấy ác quỷ đã bỏ mấy món đồ gỗ cũ nát bên trong ra, sức mạnh đó khiến hắn mục trờng khẩu ngốc, nhưng lập tức nghĩ đến y vốn là ác quỷ, không trách được lại có quái lực con người không có.

Nói chung, y chẻ gỗ ra xong bắt đầu nhóm lửa, hơn nữa lửa còn càng lúc càng lớn. Bên trong rất ấm áp, thế nhưng Cổ Mộng Tiên sao có thể đi vào trong đó hướng ác quỷ cúi đầu? Hắn không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngồi xồm ở ngoài, không ngừng hà hơi vào tay, khăn cầu trận mưa này mau mau qua.

“Vào đây.”

Chẳng ngờ Cổ Mộng Tiên không chịu đi vào, ác quỷ lại ở bên trong lên tiếng. Hắn làm như không nghe thấy, tiếp tục ngồi ở ngoài.

“Mau vào!”

Không thèm! Cổ Mộng Tiên âm thầm trả lời trong lòng, thế nhưng lại không hé miệng, coi như không nghe thấy. Nếu hắn lại lần thứ hai nhận ân huệ của ác quỷ này, hẳn chính cái tên đàn nhất, ngốc nhất trên đời.

Nhưng mà một hồi sau, cổ áo hắn bị người ta xách lên từ phía sau, giống như hắn là một bao quần áo rách. Cổ Mộng Tiên hoảng sợ la hét, nhưng ác quỷ trời sinh quái lực, chỉ cần một tay đã nhấc được hắn lên, sau đó vút trên mặt đất trong căn miếu đổ nát, hai quần áo hắn đã ướt sũng còn dính phải bụi bặm, trở nên cực kỳ bẩn thỉu.

“Ác quỷ chết tiệt nhà ngươi, ta có thù oán với ngươi chắc? Ngươi đối xử với ta như vậy, chẳng trách mắc phải quái bệnh cả đời cũng không chữa được.”

Hắn mắng tới mỗi miệng, ác quỷ căn bản đến đâu cũng lười ngẩng lên nhìn hắn. Đống lửa bên cạnh cháy hừng hực, một lúc đã làm ấm cả thể xác lẫn tinh thần của Cổ Mộng Tiên, hắn tâm không cam tình không nguyện ngồi xuống một phía khác, vươn tay ra, cảm nhận độ ấm của ngọn lửa, sắc mặt tái nhợt lập tức bị ánh lửa chiếu tới nóng lên.

Thật ấm áp nha! Vừa rồi còn lạnh tới độ hàm không ngừng run lên, còn lúc này toàn thân ấm áp, ngay cả là do ác quỷ dùng thủ đoạn ép buộc, nhưng lúc này cơ thể ấm nóng khiến lời mắng chửi không ra khỏi miệng được nữa.

Hắn lén ngược mắt lên nhìn ác quỷ, còn ác quỷ thì đang nhìn chăm chú vào đống lửa, không nhìn hắn. Tuy rằng ghét cái người này, nhưng hắn vẫn nhỏ giọng nói lời cảm tạ, người này có đáng ghét tới mức nào, mình cũng không thể sống mất cấp bậc lễ nghĩa.

“Ta ơn... tạ ơn...”

Ác quỷ cũng không đáp lời. Cổ Mộng Tiên được huân nóng, toàn thân thấy dễ chịu rất nhiều, nhưng y phục ẩm ướt vẫn còn dính ở trên người, thân thể lộ ra. Cổ Mộng Tiên cúi đầu vắt khô hài miệt (giày + tất), không bao lâu liền cảm giác được có một ánh mắt sắc nhọn đang nhìn hắn.

Hắn theo ánh mắt đó nhìn lại, ác quỷ đúng là đang nhìn hắn chăm chăm. Hắn trong lúc ngây ngốc nhất thời không biết y vì sao lại nhìn thân thể mình, cúi đầu, mới biết được ác quỷ nọ là đang nhìn cái gì.

Hắn sáng sớm mặc một kiện bạch y, lúc này ướt dính chặt vào người, lại bởi vì hàn lãnh, nhũ tiêm của hắn dựng lên, cách bạch y ướt đầm cũng có thể thấy nhũ hồng của hắn bùng nổ mê người, trên bạch y gỗ lên

một cách xảo diệu, màu sắc phấn phấn nộn, tựa như nụ hoa mới nhú, ác quỷ chính là đang nhìn cảnh xuân lộ ra ngoài này.

“Vô sỉ! Người rốt cuộc đang nhìn cái gì hả? Trên đời sao lại có kẻ vô sỉ như ngươi? Nhìn lên cái chỗ kia của nam nhân để làm gì?” Cổ Mộng Tiên không ngừng mắng, mặt cũng đỏ bừng. Hắn lập tức đứng lên, một tay tức giận chỉ vào ác quỷ, tay khác che che đậy đậy cho ngực mình, lời kéo bạch y trước ngực, để đầu nhũ không bị nhìn thấy rõ ràng như vậy nữa.

Cổ Mộng Tiên biết mình tướng mạo rất xinh đẹp, đến Chung Hỉ Nhi cũng nói hắn còn đẹp hơn cả nàng, lúc trước còn bởi vì sự mỹ lệ của mình mới bị đám người xấu kia dây dưa khi dễ, cho nên mới bị ác quỷ này cứu, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhân thân hàm súc lộ liễu như vậy của một anh vĩ nam nhân khác, thưởng thức tuyệt luân nam sắc của hắn. Hắn vừa tức vừa hoảng, nhưng tim lại nhảy loạn lên, hình như không quá chú ý mình bị nam nhân này nhìn thấy đầu nhũ nhô lên, thậm chí còn có chút cảm giác ngòn ngọt, thực sự là làm hắn sợ hãi.

Đây là tâm tính quái dị gì vậy? Nam nhân nhìn chằm chằm đầu nhũ đỏ rực của mình, mình dĩ nhiên lại có loại cảm giác quái dị như vậy, khiến hắn đem tức giận phát tiết gấp bội hướng ác quỷ kia.

“Không cho phép ngươi nhìn nữa, nghe thấy không?”

Hắn rõ ràng đã mắng khó nghe tới vậy, nhưng ác quỷ vô sỉ kia không chỉ không thu mắt lại, còn nhìn tới càng chuyên chú, như thể đang dùng ánh mắt mà liếm láp đầu nhũ đỏ hồng kia cách lớp y phục mỏng manh ẩm ướt vậy.

Nhũ đầu của hắn một trận tê dại, không biết là do lạnh, hay lại bị nhân thân đầy dục vọng của y khơi lên nhiệt độ, đầu nhũ nho nhỏ của hắn, dưới bạch y mỏng hơi ẩm, còn bắt đầu vểnh lên, tựa như đóa hoa mềm yếu run rẩy trong gió, cần tất cả yêu thương của nam nhân.

Hơn nữa dưới hỏa quang cường liệt chiếu rọi, nhũ đầu tựa như không có y vật che dấu, trong suốt tới mức nhìn thấy được. Cổ Mộng Tiên lấy tay che lại, nhìn xuống thì chỉ thấy nhũ đầu càng thêm hồng nhuận, tựa như thực sự bị ác quỷ vô sỉ trước mắt cắn mút, bừng nở đỏ rực.

Hắn không tự chủ được nhìn môi của ác quỷ. Người này lời thôi lách thép, ở trước miếu đồ nát, hắn còn ghê y thói, thế nhưng vừa rồi được nước mưa cọ rửa qua, giống như bản thói bị nước mưa tẩy đi phân nửa, lộ ra gương mặt nguyên bản anh tuấn của y. Nhìn về phía đôi môi kiên nghị đó, hắn lại run rẩy một trận, nhũ đầu tê dại như có điện lưu chạy qua.

Sao lại thế? Sao hắn lại có thể có cảm thụ mặc danh kỳ diệu như vậy với một ác quỷ vừa bản vừa thói vừa hung vừa ác?

Thế nhưng hắn tiếp tục cúi đầu nhìn, cũng có thể nhìn thấy đầu nhũ biến hồng biến trắng, như đã từng bị nam tử trước mắt dùng hai ngón tay kẹp lấy vuốt ve chơi đùa, hoặc là bị nam nhân như ác quỷ này dùng đôi môi kiên nghị đẹp đẽ đó, cắn mút vân vê, cắn tới mức hắn kêu lên cuồng loạn, vận vẹo tứ chi.

Hắn bị chính tướng tượng quá độ trong đầu làm cho sợ hãi, che ngực, đỏ mặt, không ngừng mắng, đến mình đang mắng gì cũng không biết, chỉ là nếu không mắng gì, thì sẽ thấy hình ảnh trong đầu quá mức chân thực, chân thực tới mức tựa như đã từng xảy ra, hơn nữa không chỉ một lần. (ai da, thì đúng rồi mah :”>)

“Không cho ngươi nhìn trộm! Nghe không hiểu à? Không được nhìn trộm!” Hắn lặp lại những lời mắng này.

“Tự ngươi bày ra cho ta ngắm, ta là vô tình thấy, sao gọi là nhìn trộm được?” Cổ Mộng Tiên thở hổn hển, không ngờ ác quỷ này còn dám cãi lại, cổ nói là vô tình nhìn thấy, thậm chí còn ám ám chỉ chỉ là mình cố tình khoe ra cho y xem!

Hắn tức giận đến trên đầu bốc hỏa, có điều cuối cùng ác quỷ cũng thu mắt lại, không nhìn nhũ hồng của hắn nữa, nhưng bắt đầu chuyển thành nhìn màu đỏ ửng xinh đẹp trên mặt hắn, khiến mặt hắn lại càng thêm đỏ.

Chung quy vẫn nghĩ ác quỷ này tuy khẩu khí xấu xa, nhưng thần tình cũng không hạ lưu, vẻ mặt y lúc nhìn hắn chăm chú, khiến hắn... khiến hắn cả người e thẹn. Không lẽ nào ác quỷ nhìn thấu suy nghĩ quái

dị trong đầu hần? Cho nên mới không kiêng nể gì cả mà nhìn hần như thế, giống như đang thưởng thức vẻ ửng đỏ ngượng ngùng trên gương mặt xinh đẹp của hần.

Vừa nghĩ tới mấy hình ảnh lung tung trong đầu, hần lại bắt đầu một trận xấu hổ, mặt càng lúc càng hồng, ác quỷ lại càng lúc càng nhìn chăm chú, cảm thấy như nếu không phải giữa họ có ngọn lửa ngăn trở, ác quỷ nó có khi đã từ lâu dề trên người hần, hay tay xoa nhũ hồng của hần, thỏa thích vuốt ve âu yếm, dùng cái miệng đa tình cắn liếm.

“Vô sỉ, hạ lưu, đê tiện! Ta cho một nam nhân nhìn nhũ thủ của mình làm quái gì? Ta cũng không phải là nữ nhân.” Vội vàng vụt suy nghĩ kỳ quái trong đầu qua một bên, Cổ Mộng Tiên mắng chửi tới càng không khách khí.

Ác quỷ cũng đáp lại càng chanh chua, hơn nữa khiến hần ngạc nhiên là, tuy rằng ngữ khí ác liệt, nhưng đường nhìn nóng rực của y nhìn chăm chăm vào hần, nhìn tới mức hần vừa thẹn lại vừa... là thích sao?

Cảm thấy một cảm giác quái lạ xông lên, nếu là nam nhân khác dám nhìn hần, mắng hần như vậy, hần đã sớm tức đến chảy nước mắt từ lâu (giời ạ, tức đến chảy nước mắt mah cũng khỏe), thế nhưng ác quỷ này nhìn hần, trong lòng hần loáng thoáng cảm thấy không phải cảm ghét, mà là cảm giác càng kỳ quái hơn.

“Cũng không phải là nữ nhân, để lộ nhũ thủ ra khỏi y phục làm gì, lại còn ở đây chửi đổng chua ngoa như đàn bà? Nếu là một nam nhân, dù là bị nhìn toàn thân trên dưới, cũng không có vấn đề gì, không phải sao?” (Không, rất có vấn đề ý chứ!)

“... Thật đen đủi, cùng một tên ăn mày vừa thối vừa bẩn.”

Cổ Mộng Tiên không còn cách nào phản bác, đành phải tức giận ngồi phịch xuống. Hần quay đầu đi chỗ khác, để trấn an tâm tình quái dị của mình, hần còn không ngừng lẩm bẩm, có điều lần này hần cúi đầu nhìn đống lửa, cũng không dám tiếp tục xem xem là nhân thần của ác quỷ rốt cuộc có nhìn chăm chăm vào mình không hay là phiêu đi đâu rồi, để tránh khỏi lại sinh cảm giác quái dị.

Ác quỷ nọ cũng không lên tiếng trả lời, để mặc hần mắng. Cổ Mộng Tiên mắng tới hết từ, rốt cuộc không lên tiếng nữa, thế nhưng cổ họng hơi ngứa, ‘khụ’ một tiếng, lại ‘khụ’ tiếp vẫn không hết ngứa. Rất nhanh hần ho liên vài tiếng, càng ho càng lạnh, cuối cùng lạnh tới phát run. Rõ ràng lửa cháy mạnh như vậy, sao lại thấy trong người lạnh buốt?

“Người làm sao vậy?” Ngữ điệu của ác quỷ trở nên mềm mỏng hơn.

Cổ Mộng Tiên lạnh tới cứng đờ cả người, ác quỷ hỏi hần, hần không đáp được, chỉ lo ho khan.

“Đừng động ta, bệnh, bệnh... Khụ khụ! Bệnh cũ... Khụ khụ... lạnh quá, bỗng nhiên... Bỗng nhiên lạnh...” Hần càng lúc càng ho dữ dội, nước mắt rơi xuống, thân thể cũng run lên, lạnh tới mức như thể nhiệt khí toàn thân đã nhanh chóng rời khỏi người hần.

“Bệnh cũ gì? Người không có bệnh cũ nào như vậy!”

Hần có bệnh cũ này không, ác quỷ sao lại biết được? Cổ Mộng Tiên chỉ biết là từ lúc tỉnh lại ở Phiêu Tuyết sơn trang xong, hần thường bị ho, chỉ là cũng không nghiêm trọng, nếu thực sự ho quá nhiều, Tiểu Tứ sẽ đưa một chén được trà tới cho hần, hần uống xong thì cái thứ ho khan đáng ghét này cũng ngừng.

“Sao người biết ta có hay không...”

Hần phản bác một cách vô lực, vẻ quan tâm dưới đáy mắt ác quỷ chân thực vô cùng. Toàn thân hần bị kéo sang, truyền đến mùi cơ thể đã được nước mưa tẩy đi không ít bẩn thỉu, ngửi tới không thấy tanh tưởi như trong tưởng tượng, ngược lại phi thường thoải mái, tuy rằng mang theo mùi ẩm ướt của nước mưa, nhưng khiến tâm tình của Cổ Mộng Tiên trở nên rất yếu đuối, như là có thể dựa vào y thì sẽ không phải phiền não gì nữa.

Hần lại ho kịch liệt, thân thể mềm nhũn, ho tới ngửa ra sau, bị ác quỷ ôm chặt, khủy tay như vậy, quen thuộc như từng ôm hần vô số lần.

Cảnh Dịch Âm một tay bảo hộ eo hần, đưa hần tiến vào trong lòng, bàn tay vỗ vỗ lưng hần.

Nhiệt độ từ cơ thể ác quỷ truyền tới, phi thường ấm áp, khiến thân thể lạnh băng của Cổ Mộng Tiên chỉ một chốc đã ngừng lại hàn ý, nhưng ấm áp như vậy cũng không làm hãn ngừng ho khan, hơn nữa càng ho càng kịch liệt.

“Sao lại ho dữ như vậy? Rõ ràng Bạch Như Sương nói cũng đã khỏi bệnh rồi.” Cảnh Dịch Âm nghiêng rằng nghiêng lợi, mắt thấy người yếu đuối ho tới mức xương cũng sắp nát ra, như khoan vào tim khiến y khí trùng Ngưu Đầu (tức điên lên).

Chẳng lẽ nói bệnh đã chữa khỏi là Bạch Như Sương lừa y, cho nên mới không cho phép y gặp lại Cổ Mộng Tiên? Sợ bị y xuyên qua chân tướng?

Bởi vì thực sự Cổ Mộng Tiên ho quá thảm liệt, Cảnh Dịch Âm không thể suy nghĩ được nữa, đành phải điểm hôn huyết của hãn, để hãn ngất đi, mới ngừng ho khan. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Cảnh Dịch Âm ôm lấy Cổ Mộng Tiên, thân thể ở trong lòng y càng lúc càng lạnh, lạnh tới mức Cảnh Dịch Âm hầu như nghĩ mình đang ôm một khối tuyết, điều đó khiến lòng y nóng như lửa đốt.

Đội mưa chạy về tới nhà, Cảnh Dịch Âm sai Cúc Hồng lập tức đưa nước nóng vào phòng. Y đổ nước nóng vào trong chậu (thùng tắm ý!), sau đó cởi sạch quần áo trên người Cổ Mộng Tiên, đưa hãn ngâm vào trong chậu để phục hồi nhiệt độ cơ thể.

Được ngâm vào nước nóng, gương mặt xanh tái của Cổ Mộng Tiên dần có chút huyết sắc, chỉ là vẫn trắng quá mức, chờ nước hơi nguội đi, Cảnh Dịch Âm ôm lấy hãn, thay hãn lau khô thân thể, dùng khăn ủ ấm cho hãn.

Không còn nước nóng, nhiệt độ cơ thể Cổ Mộng Tiên lại bắt đầu giảm xuống. Nếu còn tiếp tục như vậy, tính mạng hãn sẽ gặp nguy hiểm, biện pháp duy nhất Cảnh Dịch Âm có thể nghĩ tới chính là truyền nội lực cho hãn, để chân khí lưu chuyển trong cơ thể, như vậy thân nhiệt sẽ không giảm quá nhanh, mà bản thân bất quá chỉ là tổn thất nội lực mà thôi.

Người tập võ mặc dù coi nội lực còn quan trọng hơn sinh mệnh, nhưng hôm nay tình trạng của Cổ Mộng Tiên hung hiểm như vậy, Cảnh Dịch Âm không rảnh suy nghĩ cân nhắc lợi hại.

Điểm thông mấy đại huyết của Cổ Mộng Tiên, Cảnh Dịch Âm chậm rãi truyền nội lực, nhưng nội lực cứ vào cơ thể hãn thì như thể bông hút nước, lập tức biến mất. Cảnh Dịch Âm quá mức sợ hãi, không biết Cổ Mộng Tiên bị phong lại huyết đạo trọng yếu nào, mà khí tức trong cơ thể lại hoàn toàn hư vô.

“Lạnh quá, lạnh quá... Ta lạnh...”

Cổ Mộng Tiên rốt cuộc tỉnh lại, nhỏ giọng cầu cứu, tựa như hài tử không tìm thấy đường gọi mẫu thân, tâm trạng lo lắng, thân thể phát run.

Cảnh Dịch Âm từ trước tới nay thương hãn xót hãn, thậm chí không tiếc vì hãn nhận hết bao nhiêu khổ sở, lúc này sao có thể nhẫn tâm để mặc hãn cô độc không nơi nào dựa vào? Y lập tức kéo Cổ Mộng Tiên vào lòng mình.

Cổ Mộng Tiên vừa tắm rửa xong, thân thể trắng mịn nồn nà, da thịt tỏa ra diễm hương vị đạo, làm mũi Cảnh Dịch Âm hít hà đói khát. Tuy biết rõ hiện tại cả thời gian lẫn địa điểm đều không thích hợp, thế nhưng chớp mũi y đã bắt đầu cọ cọ lên bờ vai mềm mại của Cổ Mộng Tiên.

Dù sao y cũng từng cùng với Mộng Tiên một thời gian dài, lại lâu rồi không gần nhau, vừa rồi ở trong căn miếu đồ nát, chỉ là nhìn thấy đầu nhũ hồng tới trong suốt mơ hồ nổi lên, lúc đó nhìn thấy trên mặt Cổ Mộng Tiên đỏ ửng, càng làm cho y huyết khí dâng trào, bất qua lo lắng tới lời thề với Bạch Như Sương nên mới không dám có hành động gì.

“Ư a...” Cổ Mộng Tiên khẽ rên rỉ, một chút cũng không có ý chống cự. Hãn mặc dù đang tỉnh, nhưng trong mắt lại phủ sương mù, rướn cái cổ còn trắng hơn tuyết về phía trước như khát cầu y hôn nó.

Cảnh Dịch Âm khẽ cắn xuống, da thịt non mềm như hóa thành nước, y cắn một cái, Cổ Mộng Tiên tựa như bị kích thích cường liệt, thở dốc rên rỉ, đôi môi vốn tái nhợt giờ lại đỏ tươi tới kinh người.

Đôi môi hần hé mở, chuyển hướng Cảnh Dịch Âm phả ra hương khí chi lan thơm ngát, giống như chờ mong môi Cảnh Dịch Âm gần kề. Cảnh Dịch Âm hô hấp biến thô, môi vừa mới tiếp xúc, cái lưỡi thơm tho của Cổ Mộng Tiên đã xâm nhập vào trong miệng y, hăng hái hấp thụ chất lỏng cùng nhiệt khí. Y mất đi lý trí, cổ động đầu lưỡi, hai người môi lưỡi tương giao, giống như hai linh xà không ngừng dây dưa cắn mút lấy đối phương.

Như vớ được khúc gỗ nổi, tứ chi lạnh tới cứng đờ của Cổ Mộng Tiên liền quấn lấy thân thể Cảnh Dịch Âm, hai bàn tay bằng lạnh bầu chặt lấy phía sau lưng, đến hai chân cũng mở ra, sau đó vòng quanh thắt lưng cường kiện của Cảnh Dịch Âm.

Dáng vẻ uyển chuyển thừa hoan đó khiến Cảnh Dịch Âm trực giác thấy không thích hợp. Y rút cuộc thanh tỉnh ra một chút, lay lay Cổ Mộng Tiên.

“Mộng Tiên, người đang làm gì vậy?”

“Lạnh, lạnh quá... lạnh quá đi!”

Tựa như một người sắp chết rét ham muốn sự ấm áp, Cổ Mộng Tiên sống chết quấn lấy người duy nhất có nhiệt khí trước mắt, hai bàn tay khát cầu ôn độ bắt đầu cởi mấy nút buộc ra, thò vào trong ngực nóng hằm hạp của Cảnh Dịch Âm, cấp cầu khí tức sinh mệnh.

Phiền ngực đó nóng đến cực điểm, chính là sự ấm áp mà hần cần. Hần nhu nhược ngã vào đó, không ngừng vuốt ve khuôn ngực anh vĩ nóng bỏng của nam nhân, làm ấm da thịt bằng lạnh của chính mình, thế nhưng thiếu, như vậy vẫn thiếu, hần còn cần nhiệt khí càng mãnh liệt hơn xuyên vào trong cơ thể mình.

Động tác sờ mó lớn mật của Cổ Mộng Tiên khiến Cảnh Dịch Âm thấy một trận nhiệt lưu tích tụ trong ngực, sau đó hóa thành dục vọng nam tính cuộn trào mãnh liệt xông tới địa phương lâu rồi chưa từng vận hành. (thủ thân vì em :)))

Dục vọng hơn nửa năm rồi chưa từng cảm thấy đang truyền tới hạ thân, Cảnh Dịch Âm run rẩy thở dốc.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Cổ Mộng Tiên như là đã sờ đủ rồi, gấp gáp cần một cái khác tới bổ sung vào thân thể âm lạnh, tay mềm đi xuống tìm tòi, chợt giật thắt lưng của y ra, động tác mạnh dạn tới độ khiến Cảnh Dịch Âm không thể tin nổi.

Cổ Mộng Tiên một đường đi xuống, vuốt ve mao phát như cỏ dại, sau đó chạm đến bộ vị đã trưởng đại.

Cảnh Dịch Âm mồ hôi nóng nhễ nhại, tất cả ngôn ngữ đều hóa thành lửa, tích tụ lại ở bộ phận nóng nhất lúc này. Sự thân thiết giữa hai người giống như trở về thời gian phu thê tương xứng lúc trước, thậm chí so với trước kia càng thêm mạnh dạn nồng nhiệt hơn, lớn mật tới độ khiến y vô pháp tin tưởng người trước mắt chính là Mộng Tiên khả ái hay e thẹn. Tay nhỏ sờ đi sờ lại nhiều lần, trên trán Cảnh Dịch Âm một giọt mồ hôi to đùng chảy xuống, đỉnh của dương cương chảy ra niêm dịch ấm nóng, làm ướt lòng bàn tay mềm mại của Cổ Mộng Tiên, khiến nó một trận ầm dính.

Thân thể mềm mại như không xương của Cổ Mộng Tiên dán chặt vào người y, hai khóa nhũ hồng cũng diễm lệ như nhị hoa nở rộ. Cảnh Dịch Âm hai mắt đỏ ngầu, vừa rồi ở trong miếu đồ nát nhìn thấy ẩn ẩn hiện hiện, đã đủ khiến y như si như say, mẩn óc mơ màng, hiện tại hồng nhũ mỹ lệ lại ngay trước mắt, y phóng tứ vuốt ve, hai ngón tay vân vê đỉnh hoa nhị hồng hồng nổi lên. Cổ Mộng Tiên giữa hai chân một trận tê dại, gập chân lại, liên tục rên rỉ.

“Y nha! A aa...”

Hai quả hồng hồng như muốn chảy ra sữa tươi, toàn bộ run rẩy, tựa bông hoa bị dục vọng cuồng phong bạo vũ tàn phá, yêu diễm lay động. Mỗi một lần bị xoa, Cổ Mộng Tiên lại vô pháp nhẫn nại khẽ kêu một lần. Cảnh Dịch Âm bị tiếng rên của hần kích động tới cuội đầu, ngậm vào trong miệng, độ ẩm trong khoang miệng giống như luồng nhiệt xuyên qua nhũ đầu, khiến Cổ Mộng Tiên càng thêm ý loạn tình mê, tiếng rên rĩ càng thêm dễ nghe.

“Nóng, nóng quá... nóng, còn muốn... muốn nữa...”

Từ nhũ đầu hôn đi xuống, qua phần bụng non mịn đang đỏ mồn hời, bàn tay Cảnh Dịch Âm nâng lên cái mồng đang run rẩy nhẹ của hắn, thầm nghĩ muốn cho hắn càng thêm cuồng loạn bùng nổ ở dưới thân mình

Một tay đùa bốn bộ vị đã ngẩng đầu của hắn, mật thủy tự động chảy ra đã làm ướt đầm cả dương cương màu phấn hồng của Cổ Mộng Tiên, dưới ánh nến lóe ra tia sáng dục vọng.

Bị y xoa nắn, thân thể Cổ Mộng Tiên không ngừng run lên, thất lưng vắn vẹo như rắn nước, tìm kiếm tư thế có thể khiến bản thân sung sướng, hai chân tự động mở ra, để bộ vị e lệ tư mật nhất hiện ra trước mắt Cảnh Dịch Âm.

Động khẩu phấn hồng nọ, bị chất lỏng chảy ra từ bộ vị cương cứng làm cho hơi ẩm ướt, nhan sắc càng trở nên kiều diễm. Cảnh Dịch Âm hôn lên bắp thịt non non phía trong đùi, ngón tay tựa như bị hấp dẫn đâm sâu vào bên trong.

Chỉ mới là ngón tay thâm nhập mà thôi, nhưng cả người Cổ Mộng Tiên đã run rẩy, hai gò má đỏ ửng, môi cũng ướt át tới độ như chảy nước, hai tay hắn nắm chặt nệm giường vắn vẹo, mị thái cuồng loạn, nước mắt sung sướng chảy ra khóc cầu.

“Còn muốn... sâu, sâu chút nữa...”

Căn bản không cần được cao bồi trơn, bên trong đã mềm mại ẩm ướt. Đầu ngón tay thâm nhập tới tận cùng, lúc rút ra, hai bắp đùi trắng nõn của Cổ Mộng Tiên liền run liên tục, môi đỏ khê mím, hai gò má ửng hồng, răng ngọc run run trong khoái cảm.

“Đừng... đừng ngừng, bên trong... bên trong còn muốn...” Cổ Mộng Tiên lần nữa khẩn cầu.

Cảnh Dịch Âm lần thứ hai thâm nhập, mật đạo ẩm ướt gắt gao ôm chặt, y cường hành xuyên qua nhục bích, còn đè ép mị nhục bên trong, thân thể Cổ Mộng Tiên cong lên một cái, vui thích tới phát khóc.

(nhục = thịt còn mị = quyến rũ – A –)

“Ồ ô... thoải mái, thật... thật là thoải mái...”

Về quyến rũ của Cổ Mộng Tiên vừa *** dâng lại vừa đáng yêu, Cảnh Dịch Âm rút ngón tay ra, không thể chịu đựng nổi nữa kéo khổ đầu xuống. Mộng Tiên trước mắt xinh đẹp động lòng người như vậy, nam căn của y đã bạo trưởng tới cực điểm, căn bản cũng bất chấp ôn nhu, dù sao đã lâu lắm rồi không được cùng một chỗ với Mộng Tiên, dục vọng mạnh mẽ khiến lý trí của y hoàn toàn mờ mịt.

Y xâm nhập vào động khẩu hồng nhật, mị nhục tựa hồ lâu rồi chưa được hưởng qua tư vị dục tiên dục tử như vậy, liễu mạng đè ép cùng nuốt lấy, khiến y suýt nữa thì tiết tinh.

Y thở sâu, tiếp tục đẩy mạnh vào, mị nhục chặt chẽ bị y chen vào, sau đó lại hung hăng kẹp chặt. Cổ Mộng Tiên lúc này đã hoang mang lo sợ, hắn cắn lấy khăn phủ gối, khóc lớn tiếng hơn nữa, nhưng mật đạo mềm mại thì lại ướt đầm tiếp nhận y, đồng thời vui vui mừng không gì sánh được mà ngậm chặt, cơ thể thậm chí còn vắn vẹo một trận. Cổ Mộng Tiên tựa như không thể chịu nổi, đến lưng cũng run lên.

“Có đau không, Mộng Tiên?” Cảnh Dịch Âm đến âm thanh phát ra cũng run rẩy, chỉ cảm thấy tùy thời sẽ bạo phát trong kính đạo (con đường nhỏ :”>) vừa mềm mại vừa ẩm nóng của Mộng Tiên, khoái cảm cường liệt tới mức khiến y đầu vầng mắt hoa. Cổ Mộng Tiên hai gò má hồng tựa hoa đào, toàn thân cũng phủ một tầng hồng nhật, bởi vì khoái cảm mà ở đằng trước tinh mật không ngừng tuôn ra. Như thế không chịu nổi khoái cảm cực thượng như vậy, Mộng Tiên lấy tay vuốt ve đỉnh phân thân ướt át của mình, thất lưng cũng không ngừng giãy dụa, mong chờ khoái cảm khi được xuyên qua. Nơi nọ bị trụ thể (vật hình trụ) lấp đầy, tới tới lui lui dây dưa trùng thứ, mỗi một lần tiến vào, trong đầu lại mơ màng, cái gì cũng không nhớ rõ, cái gì cũng quên, ngoại trừ hỏa nhiệt của nam nhân trước mặt ra thì hắn cái gì cũng không cần.

“Không đau, bên trong hình như sắp tan ra rồi, ha a a ——” hắn cao giọng kêu khóc. Cảnh Dịch Âm xuyên vào càng sâu, tiếng kêu của hắn càng cao, khoái cảm quá mức cường liệt, khiến tinh mật ở phía trước không ngừng chảy xuống, làm ướt cả cái eo trắng như tuyết của hắn và thất lưng cường tráng của Cảnh Dịch Âm. Nhưng là như thế này còn chưa đủ, băng lãnh trong cơ thể dần dần chạy ra phía sau lưng, hắn lần thứ hai ôm lấy nam thể cường kiện trước mắt, môi ngay lập tức bị mạnh mẽ ngậm lấy, tiếp tục lẫn lộn trên giường,

bị Cảnh Dịch Âm cường liệt âu yếm. Cổ Mộng Tiên đòi hỏi mấy lần, mãi đến khi hân mê mỗi không còn sức nữa mới thôi. Hân mơ màng ngủ, gương mặt đã khôi phục màu trắng nõn nguyên bản, không tái mét như lúc mới tắm xong, đến nhiệt độ cơ thể cũng đã phục hồi, không còn lạnh lẽo nữa. Cảnh Dịch Âm đắp chăn mỏng lên cho hân. Thân tâm của y bị phần nộ cực đại chiếm lĩnh, đó không phải là Mộng Tiên khả ái luôn luôn xấu hổ, hân tựa như bị được vật thôi thúc, tùy ý nam nhân ôm ấp làm càn, thân thể hoàn toàn không cự tuyệt bất cứ nam nhân nào tới, chỉ bất quá vừa vặn ở bên cạnh hân là mình mà thôi.

Cảnh Dịch Âm ôm Cổ Mộng Tiên đã mê man lên Phiêu Tuyết sơn trang, Tiểu Tứ cảm kích tiếp nhận. Cảnh Dịch Âm xoay người, mặt đen sì nhìn sang Bạch Như Sương, lãnh liệt chất vấn

“Người hạ được gì trên người hân, làm ra chuyện gì? Vì sao hân lại... lại...” Cảnh Dịch Âm giận tới độ không nói hết câu được.

Bạch Như Sương lạnh lùng nói

“Đã sớm nói qua sẽ có chút di chứng, độc của con dơi đó rất đặc biệt, phải dùng phương thuốc cũng đặc biệt, mà phương thuốc đó dễ dàng dẫn ra *** tính, đại khái một tháng sẽ phát một lần. Hân vốn nên về trước buổi tối, để hân uống được trà xong sẽ không có việc gì. Đây là do gặp phải mưa to, mới khiến hân ở ngoài quá lâu làm lỡ thời gian.”

“Vậy vì sao ta truyền chân khí vào cơ thể hân lại lập tức biến mất không thấy tăm hơi? Người nhất định là giả trò gì đó trên người hân!”

“Ta mà lại là loại người như vậy sao? Ta đã nói rồi, độc dơi này rất đặc biệt, người cho là vì sao Cổ Mộng Tiên trúng độc xong lại có thể hôn mê một thời gian dài như vậy? Chính là bởi vì loại độc này lấy tiêu hao chân khí làm chủ yếu, nếu là trúng kịch độc tương tự thì đã bỏ mạng trong vòng vài ngày rồi, hân có thể trụ lâu như vậy là bởi vì độc tính đặc biệt, sẽ chậm rãi lấy mạng. Ta mặc dù chữa cho hân, nhưng dù sao thời gian trúng độc cũng lâu, còn có chút dư độc chưa hết, đương nhiên chân khí của người truyền vào trong cơ thể cũng chẳng có tác dụng gì.”

Bạch Như Sương chần chừ hữu từ (nói liền mạch, lý do đầy đủ), nhưng khiến Cảnh Dịch Âm càng thêm phần nộ. Tên này luôn miệng ra rả “Phương thuốc đặc biệt”, phương thuốc đó chẳng phải là được vật thôi *** hay sao?

Vừa nghĩ tới nếu hôm nay là người khác cùng ở trong miếu hoang với Cổ Mộng Tiên, thì tình huống không biết sẽ chuyển biến ra sao, khiến trong ngực Cảnh Dịch Âm ác hỏa dấy lên, Bạch Như Sương sao lại dám đối xử với Mộng Tiên của y như vậy!

Y giao phó Mộng Tiên quý giá cho Bạch Như Sương, đáp ứng cả điều kiện vô lý của Bạch Như Sương, không phải là để cho Cổ Mộng Tiên y nhất tâm trần ái tới lúc độc tính phát tác lại thành đồ chơi của kẻ khác, ôm ấp nam nhân, thậm chí còn vô thức chủ động hiến thân cho nam nhân ngay cả tên cũng không biết!

“Nếu ở bên cạnh hân là nam nhân khác thì sao hả?” Cảnh Dịch Âm mắt đỏ ngầu hỏi. Rốt cuộc thì Bạch Như Sương coi Cổ Mộng Tiên là cái gì chứ?

“Chuyện đó cũng đâu có liên quan tới người nhỉ? Người có thể truy hỏi chuyện này, hân phải là vị hôn thê của Mộng Tiên, người thì quan hệ gì? Người là gì của hân? Lấy tư cách gì để hỏi ta như vậy?”

Vài câu nói lãnh đạm chọc ngay vào Cảnh Dịch Âm đang đầy bụng tức giận, y vọt tới, thiếu chút nữa thì xách áo Bạch Như Sương lên, nếu không phải có Tiểu Tứ ngăn cản thì y đã sớm đánh mất lý trí rồi.

“Ta là gì của Mộng Tiên, trong lòng người và ta đều biết rõ ràng, dù là hiện tại hân không nhớ rõ ta, dù là hiện tại hân có vị hôn thê, cũng không thể xóa sạch sự thực chúng ta đã từng cùng một chỗ! Sự quan tâm của ta đối với hân chưa bao giờ thay đổi. Dù đối với Mộng Tiên hiện tại mà nói, ta chẳng có cái ý nghĩa gì cả, nhưng trong lòng của ta thì không, ta vẫn coi hân là thê tử của ta, cho đến khi nào hân tìm được hạnh phúc chân chính thì ta mới có thể ly khai!”

Y một phen biểu lộ chân tâm nam tử hán, khiến Tiểu Tứ không nhịn được mà động dung.

Gương mặt như hoa của Bạch Như Sương thoáng chốc âm trầm xuống, dường như không thích nghe những lời như vậy, lại càng giống như những lời đó đã đâm vào tim y, có lẽ, cũng từng có người cùng y thệ ngôn

minh ước, nhưng rồi cuối cùng chỉ là một hồi phản bội tàn khốc.

Bạch Như Sương cười nhạt xoay người, không có bất cứ phản ứng gì với lời của Cảnh Dịch Âm.

“Chung quy vẫn là người chiếm được tiện nghi, có điều hần tỉnh lại sẽ quên hết những chuyện đã xảy ra. Người mau về đi, ta cũng không muốn phải giải thích với Cổ Mộng Tiên rằng hần đã ôm ấp ra sao một tên nam nhân vừa thối vừa bẩn, cả ngày bị hần mắng là ác quỷ, lại còn để mặc cho làm đủ chuyện hạ lưu.”

Cổ Mộng Tiên bị Tiểu Tứ bế ngang đứng một bên, khuôn mặt ngủ say vẫn khả ái mê người như vậy. Ngón từ châm chọc của Bạch Như Sương, Cảnh Dịch Âm lại không lời nào phản bác lại được.

Trong lòng Cổ Mộng Tiên, y đích xác không có quan hệ gì với hần cả, hơn nữa hần cũng luôn miệng mắng y là ác quỷ, nhìn thấy y liền quay đi, đáng vẻ căm thù tới tận xương tủy.

Lúc trước ném Mộng Tiên ra khỏi cửa, khiến Mộng Tiên chịu nhục mà tức giận, quả thật là y sai, thế nhưng Mộng Tiên làm sao biết được, y căn bản là không thể để hần ở gần bên mình! Cả trái tim y đều thất lạc tại trên người hần, hần ở bên cạnh y chỉ khiến y thêm gấp bội thống khổ.

“Người đi đi, hần ngủ dậy sẽ khá lên thôi. Tiểu Tứ, tiễn khách.”

Ra sức hạ quyết tâm mới có thể quay đầu ly khai. Lời Bạch Như Sương nói khiến y đau khổ. Ngày hôm đó, Cảnh Dịch Âm ôm rất nhiều rượu mạnh tới, uống điên cuồng nhưng mãi không say, chỉ nhớ như in cái đêm Cổ Mộng Tiên xinh đẹp mê người, tác cầu ái tình nhiệt liệt của y như thế nào.

Giống như là trở lại thời gian trước kia! Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Cổ Mộng Tiên tỉnh lại, cảm thấy như vừa trải qua một giấc mộng hồn hồn ngạc ngạc, không nhớ rõ là mơ gì, hoặc là từng làm gì, chỉ biết là cùng sưởi ấm với ác quỷ trong ngôi miếu hoang, sau đó thì... ho khan, rồi sau đó nữa?

Hần một chút ấn tượng cũng không có, chỉ cảm thấy giữa hai chân bủn rủn, lúc định xuống giường còn suýt té nhào, chỉ có thể hự nhuyển tiếp tục quay về giường nằm.

Hần sờ xuống thân thể mình, cảm thấy cả người ấm ấm áp áp, nhưng ở giữa lại mang theo một cơn đau tê dại kỳ lạ, là chuyện gì xảy ra? Cơn đau đó đến từ cái nơi mà chính hần cũng chưa từng xem qua, dường như bị một người khác vận bụng ra, dùng vật gì đó thâm nhập ma sát, đến chỗ sâu trong bụng ở phần eo cũng còn giữ một luồng ấm áp khó hình dung.

Là lạ, thế nhưng Cổ Mộng Tiên không hề cảm thấy ghê tởm hay chán ghét, trái lại trong ngực còn dâng lên cảm giác ngọt ngào, như là vừa nằm mộng, một giấc mộng đắm say, chỉ là tỉnh lại xong, lại quên đã thấy gì trong đó.

Lúc này toàn thân mệt mỏi vô lực, tâm tình nhưng lại phi thường tốt, giống như được ăn đường xộp hần yêu thích — không, cảm giác còn tốt hơn cả thế, như là tới được bên người tình nhân, được người đó yêu thương nuông chiều, sau đó ở trên giường mây mưa hết lần này tới lần khác, ôm ấp thương tiếc cùng ái tình vô hạn.

“Aii, ta đang suy nghĩ cái gì vậy? Là bởi vì sắp thành thân sao...” Vừa nghĩ tới vì sắp cùng Hỉ Nhi thành thân mà sản sinh ra loại cảm giác linh tinh này, Cổ Mộng Tiên bỗng thấy xấu hổ.

Lúc này Tiểu Tứ đẩy cửa vào, dọn cơm giúp hần. Cổ Mộng Tiên nhỏ giọng hỏi

“Ta quay về sơn trang như thế nào vậy?”

“Là Cảnh công tử đưa về.”

“Cảnh... Cảnh công tử là vị nào?” Hần không biết Cảnh công tử, nhưng người này lại tốt tới mức đưa hần về sơn trang? Nói vậy chắc là người hần cùng Như Sương ca ca quen.

“Là ác quỷ ngày đó dọa người sợ đấy.”

“Hóa ra... Cái gì? Hóa ra ác quỷ họ Cảnh?!”

Ai thèm nhờ y đưa về? Cổ Mộng Tiên bĩu môi, sự cảm kích vừa rồi lập tức tiêu tán hơn phân nửa, nhin không được hướng Tiểu Tứ oán giận “Tiểu Tứ, ác quỷ đó thật là xấu xa, trời mưa, hấn ở bên trong nhóm lửa, gọi ta vào sưởi ấm, ta không vào, thế là hấn thô lỗ túm áo ta lên, xách ta đi vào, còn vút ta xuống đất, làm y phục ta bị dơ hết! Ta chưa từng thấy qua người nào thô lỗ đáng sợ như thế, hấn căn bản không phải là người, là một ác quỷ!”

Tiểu Tứ cau mày. Dù Cảnh Dịch Âm không còn là người Cổ Mộng Tiên yêu nữa, Tiểu Tứ cũng không muốn để Cổ Mộng Tiên nghĩ Cảnh Dịch Âm thực sự là ác quỷ như trong lời hấn nói.

“Cảnh công tử chỉ là giả vờ hung ác thế thôi, hấn rất tốt với người! Người xem, lần trước người bị người xấu khi dễ, không phải hấn cũng vội vàng tới cứu người sao? Người mắc mưa, hấn liền đốt lửa cho người sưởi ấm, để tránh cho người bị cảm lạnh mà sinh bệnh, đợi mưa tạnh hấn còn đưa người trở về an toàn. Người làm nhiều việc tốt như vậy, sao người có thể luôn mồm gọi hấn là ác quỷ được?”

“Rõ... rõ là không phải.”

Giọng điệu y xấu xa như vậy, thái độ lại hung ác, rõ là không phải người tốt như lời Tiểu Tứ nói! Y là kẻ xấu tính tình bạo ngược, là một ác quỷ ai gặp cũng ghét!

“Chính là như thế không sai đâu.” Tiểu Tứ rất kiên trì.

“Tiểu Tứ, người vì sao phải nói hộ cho ác quỷ đó? Ác quỷ cho người bao nhiêu ngân lượng, bảo người bịa đặt mấy lời nói tốt về hấn?” Cổ Mộng Tiên tức giận. Tiểu Tứ che chở cho ác quỷ làm cái gì? Như thế Cổ Mộng Tiên hấn mới là người không biết phải trái, hồ đồ ngu ngốc, coi lầm người tốt là người xấu. Tiểu Tứ giận thay cho Cảnh Dịch Âm, thu liễm lại ngữ khí, nhỏ giọng nói

“Mộng Tiên thiếu gia, người tỉ mỉ suy nghĩ, sẽ cảm nhận được. Người không nên dùng mắt, mà nên dùng tâm để nhìn, người sẽ biết được những chuyện trước đây người không biết.”

“Người ra vẻ bí hiểm cái gì đó? Ta nghe không hiểu.” Cổ Mộng Tiên nghi hoặc nói. Hấn không hiểu vì sao Tiểu Tứ lại nói chuyện mơ mơ hồ hồ như thế, khiến hấn nghe xong cũng thấy hồ đồ luôn. Có việc gì thì cứ nói thẳng ra đi, hấn cũng không phải là Như Sương ca ca, cá tính lạnh băng.

“Ta không ra vẻ bí hiểm, ta là nói thật.”

“Nói chung là người nói đỡ cho hấn.” Giọng Cổ Mộng Tiên đầy bất mãn. Hấn cảm thấy Tiểu Tứ thiên vị ác quỷ kia, chuyên chạy tội dùm cho ác quỷ.

“Ta nói là sự thực. Mộng Tiên thiếu gia, người tinh tế thể hội, nhất định có thể cảm giác ra.” Tiểu Tứ vẫn cứ kiên trì, đưa khăn nóng lên cho hấn lau mặt rồi liền lui ra.

Những lời đó của Tiểu Tứ dù sao cũng khiến Cổ Mộng Tiên bắt đầu có chút lưu ý, sau đó liền cố gắng lưu tâm một vài chi tiết.

Mấy ngày sau, Cổ Mộng Tiên bị trượt chân trên đường, đùi rách một vết, lúc đang thảm máng bản thân vì sao lại không cẩn thận như vậy, thì lập tức có một hài đồng đi ngang qua rao bán kim sang được. Sao lại trùng hợp thế nhỉ? Cổ Mộng Tiên mua được cao, cố ý hỏi hài tử đó là ai bảo nó ra đây bán, hài tử cũng hồn nhiên trả lời

“Là một thúc thúc rất cao bảo tới bán cho người, nhưng không thể nói là cho người.” Cổ Mộng Tiên nghe nổi lên lòng nghi ngờ. Trên đường quay về trang, cố ý đi về phía có hồ, còn chưa tới gần hồ, ‘ác quỷ’ kia đã ngồi ở giữa đường, vẻ mặt hung ác trừng hấn, Cổ Mộng Tiên không thể làm gì khác hơn là đổi đường.

Lại một lần khác, hấn cố ý ngã vào trong suối, nước rõ ràng rất nông, nhưng hấn cố ý hét thật lớn tiếng, ác quỷ trong nhảy mắt liền xuất hiện tựa như quỷ mị, vội vàng kéo hấn từ trong nước ra, thấy hấn không có việc gì, lại vẻ mặt hung ác, không nói không rằng bỏ đi.

Cổ Mộng Tiên lần lượt thử, mỗi lần đều khiến hấn dao động dữ dội hơn. Mặc dù hấn không nhìn thấy ác quỷ ở gần, nhưng y nhất định là trốn ở nơi bí mật nào đó len lén bảo hộ hấn, nếu không thì sao luôn có

thể giờ tay ra giúp đỡ đúng lúc? Hơn nữa mỗi lần cuối tháng, ác quỷ sẽ trở nên đặc biệt hung ác, làm mặt đáng ghét, ngữ điệu thâm độc chế nhạo hần, không làm hần tức bỏ về sơn trang không được.

Hôm nay, Cổ Mộng Tiên trở lại sơn trang uống được trà do Tiểu Tứ đưa, rõ ràng trước đây uống trà rồi có thể ngủ ngon, hiện tại uống xong, trong lòng vẫn phiền muộn không nói nên lời, thế nào cũng không ngủ được, cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó. (há há =)) thiếu cái ấy-ấy)

Hần cảm thấy tứ chi bách hài một trận hàn lãnh, ngực cũng như bị cự thạch đè ép rất khó chịu, vì sao không cảm thấy như cái hôm được ác quỷ đưa về, trái tim thỏa mãn thư thái?

Khi đó cho dù chân bủn rủn, thế nhưng cảm giác thả lỏng, khiến hần mấy ngày liền tâm tình đều thập phần khoái trá.

Đêm nay bóng đêm rất đẹp, Cổ Mộng Tiên ra khỏi phòng hít thở không khí, đi tới lương đình thì trượt chân một cái, nhưng kịp vịn vào lan can, thật là nguy hiểm.

Trong bóng đêm yên tĩnh vang lên vài tiếng rối loạn nho nhỏ.

Cổ Mộng Tiên ngừng một lát, tiếp đó bưng tình đại ngộ: ác quỷ kia không biết là đang ẩn thân ở chỗ nào trong sơn trang! Y thấy hần té ngã, vốn định ra đỡ, thấy hần ổn định thân thể thì lại giấu kín thân ảnh đi.

Hần thấy mờ mịt. Ác quỷ này vì sao lại đối tốt với hần như vậy? Rõ ràng y không quen biết hần, nhưng vì sao lại quan tâm hần, chú ý hần, còn thường thường giúp đỡ hần?

Hết lần này tới lần khác ác quỷ cũng không để lộ sự quan tâm, ra tay giúp hần thì luôn sĩ diện, hoặc không thì miệng nói toàn lời khó nghe, khiến hần giận sôi lên, nếu không thì chính là núp ở một bên, mượn tay người khác giúp hần.

Như vậy rõ ràng là không hợp với lẽ thường a.

Không có đáp án, Cổ Mộng Tiên có nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, hần không nghĩ ra quan hệ giữa hần và ác quỷ là như thế nào. Hần không quen người này, cho tới giờ cũng không có bất cứ giao thiệp gì cùng y, vì sao ác quỷ luôn làm mặt đáng ghét, nhưng lại mọi cách chiều cố?

Trăng rọi sáng đại địa, ánh trăng trắng óng ánh, tỏa ra quang huy ngân sắc. Cổ Mộng Tiên ngẩng đầu nhìn trăng tròn, gió mát thổi tới, ánh trăng mỹ lệ này là hần lẫn ác quỷ cùng sở hữu, ánh trăng đẹp như vậy, chắc ác quỷ cũng thấy đúng không?

Trong lòng hần vào thời khắc này bỗng sản sinh cảm giác mê hoặc đối với ác quỷ, mãi không biến mất.

“Thấy tóc của huynh là phát tức!”

Đính ước gần một năm, ngọt ngào cùng mộng ảo ban đầu cũng dần dần tiêu thất, mà thay vào đó là những vụ khắc khẩu vụn vặt nhàm chán.

Về ngoài của Chung Hỉ Nhi coi như là ngọt ngào động lòng người, mái tóc mà nàng hằng kiêu ngạo cũng vừa đen vừa sáng, thế nhưng so thế nào cũng không thể bì với suối tóc đen mềm mại của Cổ Mộng Tiên, rồi tung xuống, lại làm nền cho gương mặt xuất trần của hần, càng giống một tuyệt thế mỹ nhân, vậy nên hôm nay Chung Hỉ Nhi tâm tình không tốt, giựt tóc hần lăm lăm bầm như vậy.

“Nha, đau quá! Muội làm gì vậy?”

Chung Hỉ Nhi kéo mạnh tới độ da đầu hần tê dại, tóc cũng sắp bị giật ra, Cổ Mộng Tiên đau đến mức suýt chảy nước mắt. Hần đập vào tay nàng, nàng bị đau mới chịu buông ra.

Thế nhưng hôm nay tâm tình của Chung Hỉ Nhi vốn không tốt, tay bị đánh, tâm tình càng ác liệt, cả giận nói

“Tóc huynh nhìn chướng mắt lắm! Cắt đi! Nếu yêu muội thì cắt đi!”

Hai người chỉ vì việc nhỏ như tóc tai cũng không ngừng âm ỉ, Cổ Mộng Tiên vốn cũng thấy phiền, vài ngày trước có ý định cắt, thế nhưng lúc này nàng giận dỗi lung tung, lại giựt đau cả da đầu hần, khiến hần cũng nổi nóng. Chưa từng thấy ai cố tình gây sự như thế.

“Muội đừng có náo loạn nữa.” Bảo nàng đừng náo?

Chung Hỉ Nhi giận cực kỳ, nàng cầm cây kéo, không nói hai lời chuẩn bị cắt tóc hần. Trong lúc giằng co qua lại, Chung Hỉ Nhi không kịp thu hồi lực, cây kéo sắc nhọn rạch ra một vết trên da mặt trắng nõn của Cổ Mộng Tiên, huyết lưu như chú (nói là chảy ào ào thì có vẻ cường điệu quá nga), nàng hãi đến độ làm rơi cả kéo, sợ phiền phức khóc chạy về nhà.

Cổ Mộng Tiên ở phía sau tức giận đến chửi ầm lên, Tiểu Tứ vội vội vàng vàng đem thuốc trị thương tới bôi. Một hồi Bạch Như Sương cũng tới, thấy hần mặt mang vết thương, kiểm sắc thoảng run.

Cô dâu mới cãi nhau cũng hơi quá rồi.

“Sao lại thành như thế này?”

“Không việc gì, dù sao nam nhân cũng không phải là nhìn vào bề ngoài, bằng không luôn bị người ta bảo đáng về giống nữ nhân.” Cổ Mộng Tiên nói quật cường.

Bạch Như Sương an ủi hần mấy câu rồi đi.

Mà Cổ Mộng Tiên nói tuy hay, nhưng kỳ thực đối với vết rách này lại khá lưu ý, mỗi ngày đều soi gương, lo lắng không biết có lưu lại dấu vết hay không. Chung Hỉ Nhi bởi vì chột dạ, còn Cổ Mộng Tiên thì là bực vị hôn thê ngang ngược, một thời gian hai người không hề gặp mặt. Mấy ngày nay ở trong trạng thực sự quá buồn chán, cuối cùng Cổ Mộng Tiên quyết định đi xuống núi.

Mấy đứa trẻ con đáng ghét trong thôn vây quanh, chế giễu hần là người quái dị. Mấy ngày liền phiền muộn, hơn nữa thực sự lo lắng tướng mạo bị phá, Cổ Mộng Tiên mắng

“Cút ngay! Đám tiểu quỷ đáng ghét các ngươi!”

“Ha ha, người quái dị nói chuyện kìa!”

“Nói chuyện kìa!”

“Trên mặt có sẹo giống quái vật!”

Mấy đứa trẻ lớn gan, cá tính bất hảo cười to. Cổ Mộng Tiên không thể tránh được, bị những hài tử này làm cho tâm tình xấu đi, viên mắt cũng sắp đỏ lên. Lúc này, chỉ thấy mấy viên bùn từ trên trời giáng xuống hướng về phía đám dã hài tử kia, như là quỷ thần ném mạnh, một viên bùn nện lên người hài tử, rồi lại bắn tung tóe trên mặt đất thành bùn nhão, mấy hài tử sợ đến nỗi khóc lớn oa oa, không dám nán ná lập tức chạy tán loạn. Cổ Mộng Tiên đi tới bên suối nhỏ, thấy mặt nước chiếu ra bản thân, vết thương vừa sâu vừa hồng, giống như có một con sâu lông xấu xí không gì sánh được bò trên mặt, nói có bao nhiêu xấu thì có bấy nhiêu.

Hần khổ sở tới phát khóc, vẻ kiên cường giả vờ bấy lâu cũng không thể chống đỡ thêm nữa. Gương mặt phù dung từ nhỏ được người người khen ngợi rơi xuống tình cảnh bị hài tử cười nhạo, nói hần không để tâm là điều không có khả năng.

Hần khó chịu khóc nức na nức nở, thút tha thút thít. Tuy rằng sớm biết cục bùn kia là ác quỷ ném, thế nhưng lúc mặt nước chiếu ra thân ảnh cao lớn bên người thì hần vẫn mất vẻ phòng bị thường ngày, nén không nổi tiếng khóc.

“Ta biến dạng rồi, trở nên xấu kinh dị a...” Tựa như trĩ nhĩ hướng cha mẹ khóc lóc kể lễ ủy khuất, lúc này Cổ Mộng Tiên dờ xuống vũ trang đối với ác quỷ, khóc tới lê hoa đài lệ.

“Vết thương sẽ rất mau khỏi thôi.” Ác quỷ trầm ngâm thật lâu, cũng đứng bên cạnh hần thật lâu, mới nói ra một câu như thế.

“Khỏi rồi cũng sẽ để lại sẹo.” Hần ngồi xổm dưới đất tiếp tục khóc.

Ác quỷ do dự một chút, mới vỗ vỗ lưng hần, an ủi

“Sẽ không có sẹo đâu, đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Tám phần mười là không biết an ủi hần thế nào, ác quỷ lập đi lập lại một câu “Đừng khóc nữa”, bằng không thì chính là “Sẽ không để lại sẹo.” Cổ Mộng Tiên cho rằng y chỉ nói có lệ, càng nghe càng tức, tùy hứng mà gào “Người biết cái gì? Cái loại quỷ quái tanh tưởi như ngươi, cũng chẳng có ai thích ngươi.”

Ác quỷ mãi không lên tiếng, rốt cuộc Cổ Mộng Tiên cũng hiểu là mình quá đáng, hành vi của hần, cũng có khác gì mấy đã hài tử kia? Ấu trĩ nực cười cực kỳ. Hai mắt hần ngân ngấn lệ xin lỗi

“Xin lỗi, ta không phải cố ý, chỉ là tâm tình ta không tốt.”

“Ta biết.”

Giọng ác quỷ như bao dung. Cổ Mộng Tiên lí nhí hỏi

“Người nghĩ thực sự sẽ không lưu lại sẹo chứ? Ta rất ghét biến thành xấu xí...”

“Người vĩnh viễn cũng sẽ xinh đẹp, khả ái như vậy.”

Những lời ca ngợi này, lọt vào tai Cổ Mộng Tiên đang sa sút tinh thần thì cảm thấy thập phần hưởng thụ, hần ngừng khóc, bên tai một trận phát nhiệt, cảm thấy những lời này khiến kẻ khác tim đập thành thịch, kỳ dị là lại trấn an được hần, còn làm tâm tình trong nháy mắt bay bổng. Rõ ràng là vết sẹo xấu xí vẫn còn ở trên mặt, vì sao ác quỷ này nói vài câu giản đơn, đã khiến tâm tình hần tốt lên?

“Ta thực sự rất đẹp sao?” Hần hỏi lần thứ hai, thanh âm so với vừa rồi đã vui sướng hơn.

“Thật sự!” Ác quỷ nói như đinh đóng cột.

Vốn hần ghét những từ để hình dung cô nương gia như thế, nhưng giờ Cổ Mộng Tiên lại vui vẻ trong lòng, dường như đến vết thương cũng không đau, không nhức nữa. Hần lén dò xét ác quỷ, ác quỷ đích xác thối thối bản bản, thế nhưng vào lúc này ngược lại có vẻ tuần suất thuận mắt hơn. (tuần suất = đẹp trai :-“)

“Ân, đa tạ ngươi, ta thấy khá hơn rồi.”

Không biết vì sao, một sự vui sướng tràn ra trong lòng, tim cũng yên ổn xuống, khổ sở vừa rồi nhất thời tiêu tán. Vì sao sự lo lắng lại biến mất nhanh như vậy? Đến chính hần cũng khó mà giải thích nổi.

Cổ Mộng Tiên ngồi bên dòng suối, cởi giày, nhúng chân vào dòng nước băng băng lương lương, ngày hôm nay khí trời ấm áp quang đãng, ngâm nước suối cảm thấy thoải mái đặc biệt. Cổ Mộng Tiên thấy ác quỷ vẫn đứng thẳng tắp một bên, sắc giọng

“Người làm gì mà giống như a ngốc vậy? Cũng ngồi xuống đi.”

“Ân.”

Y ngồi xuống, thế nhưng ngồi cách hần tới trăm thước (tầm hơn 30m gì đấy ‘ 3 ‘). Cổ Mộng Tiên sững sờ, nóng giận, hóa ra ác quỷ này nói đều là lừa hần! Y nhất định là ngại hiện tại hần xấu xí, mới ngồi cách xa hần như vậy! Trong nháy mắt hần vừa thẹn vừa giận, chỉ vào ác quỷ mà mắng

“Người là chê ta xấu, không chịu ngồi cùng chỗ với ta đúng không?”

“Ta nhiều ngày không tắm, sợ người thấy thối.”

Hóa ra là y lo lắng về mùi thối trên người mình... Lúc này Cổ Mộng Tiên mới thoải mái chút, nhưng vẫn không nhịn được quát

“Ai nói người thối? Qua đây ngồi!”

Rõ ràng vừa rồi còn nói ác quỷ tanh tưởi, lúc này lại không chê nữa, thấy ác quỷ còn đang do dự, Cổ Mộng Tiên xoa xoa hai tay.

“Bảo người tới thì tới đi! Còn chậm chạp gì.”

Lời mắng nhiếc hung ác đó tựa hồ rất có tác dụng, ác quỷ lập tức ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh hần. Cổ Mộng Tiên lấy khăn trắng từ trong túi ra, nhúng ướt khăn, lau bấm

“Người lớn như vậy rồi, đến tẩy mặt, tẩy thân cũng không làm à? Làm gì mà khiến cho bản thân thối thối bản bản thế này, không phải là muốn người khác thấy người liền lùi xa ba bước đấy chứ?”

Mắt thấy khăn ướt sẽ chạm vào mặt, ác quỷ liền lùi đầu lại.

“Không cần, ta thích như vậy.”

Cổ Mộng Tiên lại nổi tính tình, một tay cố định mặt y, hướng về phía đó mà chà lau. Chưa thấy qua ai không hâm không điên lại biến bản thân thành cái dạng như là ăn mày thế này.

“Ai thèm quan tâm người có thích hay không? Không được phép nhúc nhích, để ta hảo hảo lau sạch.”

Chiếc khăn bẩn đến độ khiến Cổ Mộng Tiên ghét bỏ vò đi vò lại trong nước vài lần, thế nhưng dần dần, cái mũi cao thẳng của ác quỷ không bị che giấu nữa, hai gò má anh vĩ cũng lộ ra màu da nguyên bản, thiên đình bảo mẫn cùng đôi môi kiên nghị cũng lộ ra. Tim Cổ Mộng Tiên nảy lên ‘thình thịch’ hai tiếng, ác quỷ này đáng vẻ cũng anh tuấn nha.

“Hình như ta từng gặp qua người...”

Đích xác từng gặp, chính là khi hấn lành bệnh, Bạch Như Sương mang theo hấn hạ sơn ngắm hoa.

Cảnh Dịch Âm không đáp, nhưng Cổ Mộng Tiên nhớ ra.

“Người... không phải là công tử ca nhi (cậu ấm) hạ lưu... trước kia sao?”

“Ân.” Cảnh Dịch Âm không cách nào phủ nhận, đành phải trả lời hàm hồ.

“Sao người lại biến thành đáng vẻ như ác quỷ thế này? Ngày ấy nhìn người một vẻ du hí nhân gian, người... người bị cái gì kích động?” Cổ Mộng Tiên thuận miệng nói lung tung

“Ai, không phải là thất tình đấy chứ?”

Cảnh Dịch Âm không trả lời, nhưng thần tình trên mặt buồn bã đi rất nhiều, Cổ Mộng Tiên liền biết là mình nói tới chuyện không nên nói rồi. Hấn ngẫm lại, bản thân cũng không bao lâu nữa sẽ thành thân —— chỉ là cãi nhau với Hỉ Nhi, còn làm mặt bị thương —— cũng coi như là xuân phong đắc ý, lại nói tiếp, hấn so với ác quỷ này còn may mắn hơn rất nhiều, không khỏi đối với y sinh ra chút thông cảm.

Một người bình thường, dĩ nhiên khiến bản thân làm cho thành quỷ không ra quỷ, người không ra người, nhất định là đã bị thương tổn phi thường lớn.

“Người... người đừng khổ sở, chân trời nơi nào không cây cỏ, hà tất đơn phương yêu mến một nhánh hoa!” Cổ Mộng Tiên không biết nên nói gì để an ủi, đành phải nói bừa. Thế nhưng ác quỷ càng trầm mặc, không khí đông cứng lại, như là hấn nói sai gì đó rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn Cổ Mộng Tiên cũng không biết nên nói gì mới tốt, bầu không khí càng thêm khó xử. Biết rõ mình không nói sai, thế nhưng ác quỷ mặt lộ buồn rầu, trong con ngươi đầy tuyệt vọng. Cổ Mộng Tiên nhìn trong nước hình ảnh đau thương của ác quỷ, bỗng nhiên thấy ngực căng thẳng.

“Người... người đừng khổ sở như vậy, sẽ làm cho người ta... chê cười.” Hơn nữa hấn thấy lòng hấn cũng không dễ chịu! Tuy rằng hấn mới quen ác quỷ, thế nhưng nhìn y tuyệt vọng, từ ngực Cổ Mộng Tiên truyền tới một trận bi thương khó có thể hình dung. Người mà ác quỷ mất đi, nhất định rất quan trọng với y.

Lại trầm mặc tiếp, Cổ Mộng Tiên bỗng nổi cáu lên, mắng không suy nghĩ

“Người sắc mặt như người chết, lại còn vừa thối vừa bản không gì sánh được, nữ nhân nào sẽ coi trọng người? Là chính người sai, người trước tiên phải tỉnh táo lại đi!”

“Có lời vàng ý ngọc của người, ta sẽ tỉnh lại. Trời tối rồi, ta đưa người về.” Trời rõ ràng còn sáng trưng, mà y lại giục hấn về? Cổ Mộng Tiên nghĩ thâm, y nhất định là rất khó chịu, cho nên mới muốn tránh đi.

Nói muốn đưa hấn về, cũng chỉ là đưa đến chân núi mà thôi. Cổ Mộng Tiên tự đi lên sơn trang, trong đầu tràn ngập hình ảnh âu sầu tiêu tụy của ác quỷ. Ác quỷ này mặc dù thích hung ác độc địa dọa người, kỳ thực tâm địa rất thiện lương, nói không chừng người y thích thành thân rồi, hoặc là không để ý tới y nữa, hoặc là... hoặc là đã mất.

Vừa nghĩ tới đây, lòng Cổ Mộng Tiên cũng khó chịu thêm vài phần. Hắn hẳn là phải trợ giúp y mới đúng, chỉ ít cũng phải giúp y phần chần chừ.

Cả một đêm, trong đầu Cổ Mộng Tiên xoay chuyển đủ các ý niệm làm sao giúp ác quỷ tỉnh táo lại, vừa mới hừng đông, hắn đã vội vã ăn bữa sáng xong rồi ngay lập tức hạ sơn.

Vừa tới chân núi, Cổ Mộng Tiên vội chạy tới cái nơi trước đây tránh còn không kịp – nhà của ác quỷ. Lần thứ hai đứng ở trước cửa, thấy sơn son loang lổ, bên trong còn có một mùi ẩm mốc buồn nôn truyền tới, Cổ Mộng Tiên nhíu chặt mày, nghĩ thầm ác quỷ ở tại nơi như vậy, trách không được đến tính cách cũng méo mó, mới suốt ngày khiến cho bản thân còn tệ hại hơn cả ăn mày.

Muốn cải biến một người, phương pháp tốt nhất chính là cải biến hoàn cảnh của người đó trước, đây là biện pháp mà đêm qua Cổ Mộng Tiên trăn trở mãi mới nghĩ ra, hắn gõ cửa, là nữ tỳ tên gọi Cúc Hồng kia ra mở.

“Thiếu gia nhà người có nhà không?”

“Có... có nhà, thế nhưng thiếu gia... còn đang ngủ.”

“Giờ này còn ngủ? Như vậy không được, cho dù là một cô nương tốt, cũng sẽ cho rằng hắn tham ngủ dậy muộn, thiếu chăm chỉ. Ta đi đánh thức hắn.”

“Cái... cái gì?” Cúc Hồng trở tay không kịp, đã bị Cổ Mộng Tiên xông vào.

Cổ Mộng Tiên cố sức đẩy ra cửa phòng, đến tấm phòng này cũng có mùi mốc nồng tới độ hắn không nhịn được hắt xì vài cái. Hắn với tay sờ soạng trong đệm, phát hiện cũng ẩm ẩm, đắp cái chăn như vậy, không bệnh mới lạ! Ác quỷ này sao lại có thể không chiếu cố bản thân tới vậy?

Hắn giật chăn ra, ác quỷ ngủ ở trên giường, rõ ràng hôm qua mới lau sạch mặt, hôm nay nhìn tới, y đã càng làm cho bản thân thối bẩn hơn, trên mặt cũng đen xì, người thì hôi hám, cái quỷ dạng này, trách không được người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ chạy.

Thấy dáng dấp người không ra người quỷ không ra quỷ của y, Cổ Mộng Tiên thấy ngực một trận khó chịu. Ác quỷ này rõ ràng tướng mạo chính là nhân trung chi long, nhưng lại quá không để tâm tới bản thân.

Cổ Mộng Tiên gọi Cúc Hồng

“Đi đun nước nóng, thiếu gia nhà người phải tắm.”

“Cái... cái gì?” Cúc Hồng nhìn cái người bỗng nhiên xông vào nhà này, chân tay luống cuống.

“Bảo người đi thì mau đi đi, không được phép lười biếng, nhanh lên một chút.” Giọng Cổ Mộng Tiên âm trầm xuống cũng có khí thế. Tiểu tỳ tuổi nhỏ không có gan, nghe hắn lớn giọng một chút, liền vội ngoan ngoãn gật đầu, nhanh chóng đi đun nước nóng.

Cảnh Dịch Âm bị đánh thức kinh ngạc nhìn Cổ Mộng Tiên trước mắt, không bao lâu nước nóng được đưa tới, Cổ Mộng Tiên thử độ ấm, gật đầu xong liền nói với Cảnh Dịch Âm

“Mau cởi y phục, đi vào đun.”

“Ta... người...”

Cổ Mộng Tiên không để ý sự hoảng loạn của y, thanh âm càng thêm nghiêm khắc, giống như đang mắng tiểu hài tử nhà mình, âm điệu lên cao một chút.

“Mau cởi! Thối bẩn như thế, vừa xấu xí lại không sạch sẽ, ta không cho phép người như vậy.”

Cảnh Dịch Âm đỏ mặt ra, còn chưa kịp phản ứng, Cổ Mộng Tiên đã bước về phía trước, làm bộ muốn giúp y cởi quần áo. Cảnh Dịch Âm lui từng bước về sau, Cổ Mộng Tiên tiến từng bước sát tới, lạnh giọng, ngón tay chỉ vào một đống bốc khói, muốn y nhanh lên một chút tiến vào trong tẩy rửa. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Mau cởi! Không cho phép nói là không cởi không tắm, cần thận ta đánh mộng người.”

Những lời này tựa như đang mắng tiểu hài tử, rất chi hài hước, thế nhưng Cảnh Dịch Âm nghe vào tai dõ khóc dở cười. Với võ công của Cảnh Dịch Âm mà nói, chỉ cần một chưởng nhẹ hều cũng có thể đánh bay Cổ Mộng Tiên, thế nhưng Cổ Mộng Tiên không biết trời cao đất dày mà ra lệnh như vậy khiến y tay chân luống cuống, trong lúc hoảng thần đã bị Cổ Mộng Tiên kéo thượng sam ra. Cảnh Dịch Âm hoàn hồn lại, sợ Cổ Mộng Tiên còn cởi tiếp y sẽ bất giác nổi lên phản ứng, không thể làm gì khác hơn là tự cởi hạ khố, vội vàng ngâm vào trong nước.

“Rửa sạch tất cả, mặt, dưới nách, bắp đùi tất cả đều phải hảo hảo tẩy rửa! Còn có hạ bộ, ta nhìn người rửa.”

Cảnh Dịch Âm bị hấn rần đe như tiểu hài tử, đợi tới lúc toàn thân sạch sẽ, thay đổi y phục, Cổ Mộng Tiên còn ghé sát vào trước ngực y ngửi một chút, xác định không ngửi thấy mùi lạ, mới gật đầu thỏa mãn nói

“Như vậy còn không tệ lắm.”

Cổ Mộng Tiên biết Cảnh Dịch Âm còn chưa dùng bữa sáng, tắm rửa xong lại lôi kéo y ra ngoài ăn. Cổ Mộng Tiên đã ăn no rồi mới tới, nhưng vẫn cùng ăn với Cảnh Dịch Âm. Khoảng thời gian này Cảnh Dịch Âm ăn không ngon ngủ không yên, thế nhưng lúc này có Cổ Mộng Tiên bên cạnh, khẩu vị cũng khá hơn hẳn, ăn không ít món.

“Uy, người... người không có ngân lượng sao? Vì sao không trang trí nhà cửa một chút?” Nói tới tiền, Cổ Mộng Tiên mặc dù hỏi thẳng, nhưng ngữ khí uyển chuyển rất nhiều, sợ Cảnh Dịch Âm quả thực là không có của cải, làm tổn thương y.

“Ngân lượng thì có, chẳng qua là không có lòng dạ nào đi làm những việc đó.”

Nơi có Mộng Tiên thì mới là nhà, đã không có Mộng Tiên, ở đâu cũng như nhau, thế nhưng những lời này đương nhiên không thể nói ra trước mặt Mộng Tiên.

“Hóa ra là vậy.” Cổ Mộng Tiên gật đầu.

Kết quả, buổi chiều Cổ Mộng Tiên bảo mấy người công nhân tới chỉnh đốn Cảnh trạch một phen, còn hô quát Cảnh Dịch Âm tới hỗ trợ. Cảnh Dịch Âm – vị chủ nhân thực sự có lẽ là quá mức kinh ngạc, không biết phản ứng thế nào, tùy ý Cổ Mộng Tiên đổi mới lại trạch viện, hơn nữa y nhẫn nhục chịu đựng, mệnh lệnh của Cổ Mộng Tiên không dám không nghe, đã thế một chút chính kiến cũng không có, khiến Cổ Mộng Tiên có lúc còn nổi giận mắng y, chưa thấy có ai lại không thêm để ý tới bài biện trong nhà mình như thế. Sau ba, bốn ngày chỉnh lý gian nhà, quả nhiên là di nhân không ít, chỉ ít cái mùi ẩm mốc khó chịu cũng đã biến mất, bằng không ai ở cũng sẽ sinh bệnh.

(di = vui vẻ, di nhân chắc là làm cho người ta thấy thoải mái, dễ chịu hơn)

Cổ Mộng Tiên lại chê đình viện Cảnh gia quá mức đơn điệu, nói phải thêm chút hương hoa, lôi kéo Cảnh Dịch Âm đi mua. Cảnh Dịch Âm khí lực rất lớn, Cổ Mộng Tiên mua bao nhiêu chậu hoa mầm hoa, Cảnh Dịch Âm chỉ cần một tay là có thể cầm hết. Nhưng khách mua hoa phía trước bọn họ thì không được như thế, đang cầm chậu hoa lại vấp chân một cái, chậu hoa sắp sửa nện vào chân của Cổ Mộng Tiên đi phía sau

“Cẩn thận!” Cảnh Dịch Âm kéo Cổ Mộng Tiên qua, đưa hấn ôm chặt vào ngực. Một mùi hương nam tính nhẹ nhàng khoan khoái phả vào mũi, bên má là tiếng tim đập ấm nóng của Cảnh Dịch Âm, thỉnh thoảng rung động, trong lòng Cổ Mộng Tiên cứng đờ, cảm thấy mùi hương thật dễ người, hơn nữa ***g ngực này sao lại quen thuộc như vậy nhỉ?

Hai người nhìn nhau, trong mắt Cảnh Dịch Âm tràn đầy lo lắng cùng trân ái dành cho hấn, Cổ Mộng Tiên thì mang gương mặt đỏ bừng rất bất minh, tim cũng nhảy loạn lên, hấn vội vàng đẩy Cảnh Dịch Âm ra, chột dạ tìm một chủ đề câu chuyện khác.

“Đừng... đừng làm rơi hoa.”

Cảnh Dịch Âm không nói thêm gì, mang theo chậu hoa, trở về đình viện Cảnh gia, hai người bắt đầu trồng hoa trong tiền viện. Cổ Mộng Tiên ở bên đào đất, nhưng dù sao cũng yếu sức, đào không được bao lâu đã thở hồng hộc; còn Cảnh Dịch Âm thì đã đào được mấy cái hố từ lâu, liền sẵn sóc bảo Cổ Mộng Tiên sang một bên nghỉ ngơi, mình y gieo hạt giống xuống là được.

“Sang năm nảy chồi, viện này sẽ không đơn điệu như cũ nữa, đến lúc đó ta sẽ đưa Hỉ Nhi cùng đến xem.”

Cổ Mộng Tiên hào hứng nói, đột nhiên nghĩ tới Cảnh Dịch Âm không biết Hỉ Nhi là ai, liền giải thích

“Đúng rồi, Hỉ Nhi là vị hôn thê của ta, chúng ta không bao lâu nữa sẽ thành thân.”

Cảnh Dịch Âm nghe vậy cứng đờ, sắc mặt chuyển đen, trầm mặc hẳn xuống. Cổ Mộng Tiên vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra, vui vẻ nói rất nhiều, một lúc mới phát hiện toàn là độc thoại, Cảnh Dịch Âm căn bản chưa từng hé răng.

“Ta đang nói chuyện với người, người có nghe không vậy?” Cảnh Dịch Âm vẫn trầm mặc như trước.

Mình thay y làm nhiều việc như vậy, không ngờ y lại phản ứng rất hờ hững! Cổ Mộng Tiên nổi giận, trong lòng vô cớ thụ thương, chẳng lẽ ác quỷ không thích hoa hẳn chọn?

“Người không thích số hoa này sao?”

“Đâu có, cảm tạ người.”

Ngữ điệu y âm trầm, đến thần sắc cũng âm u hẳn xuống, hơn nữa vẻ mặt chính là không muốn nhiều lời, khiến Cổ Mộng Tiên giận tới mức đầu bốc khói, nghĩ bản thân mình thì tận tâm tận lực, nhưng Cảnh Dịch Âm lại làm ra cái vẻ mặt như dè ghe cho hắn xem, là có ý gì?

“Mặt... mặt người thế này là sao hả? Có cái gì không hài lòng thì nói thẳng ra, hà tất phải xị cái mặt ra để dọa người như thế!” Cổ Mộng Tiên bắt đầu cao giọng.

Ta đã nói rồi ta không có gì không vui cả, cảm ơn người đã làm cho nhà ta trở nên đẹp như thế, ngân lượng này là tạ ơn người, người sau này đừng tới nhà ta nữa.” Dứt lời, Cảnh Dịch Âm móc ra một tấm ngân phiếu cho Cổ Mộng Tiên, Cổ Mộng Tiên không nhận, y lại cố nhét vào tay hắn, sau đó quay đầu đi vào phòng, thái độ lạnh lùng như thể đôi bên vừa thỏa thuận xong tiền hàng, căn bản không phải bằng hữu.

Cổ Mộng Tiên tức phát khóc, cái tên này có ý gì đây? Hắn cũng không phải vì ngân lượng của y mới giúp y làm tất cả những việc đó! Hơn nữa ác quỷ nói đi là đi, nói biết sắc mặt thì liền biến, ở ngay trước mặt hắn mà cứ như vậy lãnh đạm đi vào phòng, giở mặt còn nhanh hơn giở sách!

Cổ Mộng Tiên chạy ào theo vào, mắng Cảnh Dịch Âm

“Người ác quỷ này! Ai thêm tiền của người! Sau này ta không bao giờ tới cái nhà này nữa!” Hắn mới nói vài lời hung hãn, Cảnh Dịch Âm lại càng dứt khoát:

“Vậy thì rất tốt, ta cũng không muốn người tới.”

Cổ Mộng Tiên bị đáp lại một câu như thế, thất vọng mà khóc, khóc suốt dọc đường về sơn trang. Trong lòng hắn nặng trĩu như bị một tảng đá lớn đè ép, so với bị Hỉ Nhi làm rách mặt còn khổ sở hơn. Tiểu Tứ hỏi vì sao hắn khóc, hắn cũng không nói nên lời.

Đích xác hắn bị thái độ của ác quỷ làm cho thương tâm, nhưng ác quỷ nọ bất quá là một ngoại nhân, dùng cái gì có thể chỉ một hai câu đủ khiến hắn ủy khuất đến tận mức này? Hắn vô pháp giải thích. Cổ Mộng Tiên chỉ cảm thấy vừa thống khổ vừa bị thương, cho tới giờ chưa từng bắn khoản như thế! Cho dù chưa quen biết ác quỷ bao lâu, nhưng hắn dùng hết toàn tâm toàn lực giúp y, không ngờ bất quá chỉ khiến y chán ghét mà thôi!

“Mộng Tiên thiếu gia, đừng khóc nữa, uống được trà xong ngủ một giấc, sáng sớm mai là sẽ quên hết ưu phiền thôi.” Tiểu Tứ an ủi hắn.

“Sẽ không quên! Tiểu Tứ, khuôn mặt này của ta khiến người khác thấy ghét lắm sao? Hay là hành động của ta quá đáng, người khác mới ghét ta như vậy?” Cổ Mộng Tiên không rõ ác quỷ kia vì sao vô duyên vô

có lại trầm mặt với hần. Quả thật hần nhiều chuyện, nhưng hần nhiều chuyện là suy nghĩ cho y mà thôi, liệu có phải ngược lại đã đắc tội y rồi không?

“Không thể nào! Người xem, vết thương trên mặt người cũng sắp khỏi rồi, vài bữa nữa người sẽ lại là Mộng Tiên thiếu gia mỹ lệ mà. Hơn nữa Mộng Tiên thiếu gia tâm địa thiện lương, mọi chuyện đều vì người khác, người ta chỉ có cảm kích người, sao lại ghét người được?”

Tiểu Tứ nói không chỉ không khiến Cổ Mộng Tiên thoải mái, trái lại khiến hần càng khó chịu. Người khác sẽ cảm kích hần sao? Vậy vì sao ác quỷ lại chán ghét hần tới vậy? Là hần quá hung dữ với y? Hay là sai khiến y quá đáng? Hoặc là tự ý sửa chữa lại nhà y, tiêu nhiều ngân lượng quá, vậy nên ác quỷ mới tức giận? Cổ Mộng Tiên không nghĩ ra nguyên nhân, lại tiếp tục khóc.

Tiểu Tứ không khuyên hần được, không thể làm gì khác hơn là dặn dò hần mau uống xong được trà rồi đi ngủ, bản thân thì rời đi.

Cổ Mộng Tiên uống một ngụm được trà, chỉ cảm thấy vị đạo vừa nồng vừa hắc. Trước đây tâm tình tốt thì có thể uống liền một hơi, hiện tại tâm tình đã đủ cay đắng, một ngụm nghẹn tại giữa họng, vô luận thế nào cũng nuốt không trôi, đành phải hạ chén xuống.

Hần nghĩ trái lo phải không thể ngủ nổi, liền quyết định, thẳng thắn thừa dịp ánh trăng sáng sủa, đi tìm ác quỷ để hỏi cho rõ ràng. Nếu là ác quỷ nghĩ hần quá hung, vậy hần nguyện ý ăn nói khép nép xin lỗi; nếu là ác quỷ nghĩ hần tiêu nhiều ngân lượng quá, hần cũng nguyện ý bù lại. Nói chung, hần không muốn ác quỷ ghét hần, dù sao y cũng là hảo bằng hữu đầu tiên hần quen ở đây.

Cổ Mộng Tiên vội vội vàng vàng chạy đi. Buổi tối gió núi thổi tới, hần thấy một luồng lạnh leo từ trong xương cốt toát ra, hần run run, đi tới Cảnh trạch gõ cửa. Tiểu tỷ mở cửa, hần không nhiều lời cứ thế đi vào, Cúc Hồng thấy nhưng không thể trách, tùy hần đi tìm chủ tử. Cổ Mộng Tiên đi vào phòng Cảnh Dịch Âm, hàm vẫn còn run cầm cập. Cảnh Dịch Âm trống lớn mắt, nhìn ánh trăng bên ngoài, sau đó giận dữ gầm lên:

“Mau cút về sơn trang, mau về đi!” Y mắng tới ngoan lệ, thái độ hoàn toàn khác với sự quan tâm lúc trước.

Cổ Mộng Tiên bị dọa tới choáng váng, lại cực độ ủy khuất, không nhịn được mà khóc lóc lắc đầu nói

“Không! Ta muốn nói chuyện xong với người mới đi!”

“Lạnh phát run rồi còn cố tới đây làm gì? Mau về đi, ta không muốn nói chuyện với người, vĩnh viễn không muốn!”

Y nói tuyệt tình như vậy, giống như là ghét hần biết bao! Cổ Mộng Tiên khóc tới lê hoa đái vũ, như là cả đời này chưa từng buồn rầu như thế. Hần mở miệng, xin lỗi chuyện lúc trước

“Xin lỗi, là lúc trước ta quá hung dữ, người đừng ghét ta... Nếu người thấy sửa chữa lại gian nhà tốn nhiều ngân lượng quá, ta sẽ bù cho người, đừng giận ta nữa.”

“Ta không giận vì những thứ đó! Người mau về sơn trang, Mộng Tiên, ngoan ngoãn nghe ta nói, là ta không nên ở đây thêm nữa, như vậy đối với người, với ta đều không tốt, ta chỉ là không rời khỏi người được...”

Nghe y nói xong, Cổ Mộng Tiên vừa sợ vừa nghi, ngụ ý của y, có phải là sẽ rời khỏi đây?

“Người có ý gì? Người... người không muốn ở đây nữa sao? Là bởi vì ta sửa lại gian nhà, người thấy rất phiền, vậy nên muốn đi sao? Đừng, người là hảo bằng hữu đầu tiên ta quen ở đây, ta không muốn người đi!”

“Hảo bằng hữu đầu tiên sao...” Trong lòng Cảnh Dịch Âm cay đắng, vì sao hần lại phải dằn vặt y như vậy? “Sai rồi, sai rồi, ta phải đi, ta không nên ở lại đây nữa.”

“Đừng... đừng đi, ta muốn người ở lại đây cùng ta!”

Cổ Mộng Tiên chạy vội tới, tựa như sợ y sẽ đi ngay, gắt gao ôm lấy y. Mùi hương nam tính hôm nay từng ngửi thấy lại lần thứ hai xuyên vào xoang mũi, ***g ngực này ấm áp không gì sánh được, hần khóc ướt cả mặt, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần suất của Cảnh Dịch Âm, thấy lạnh cả người lẫn với đau đớn trong lòng, bao phủ xuống.

“Mộng Tiên...”

Tiếng gọi ôn nhu ấm áp như đi qua lá chắn ký ức trong đầu, một trận đau đớn truyền tới, Cổ Mộng Tiên ôm đầu, người mềm nhũn, sau đó một luồng khóc hàn càn mãnh liệt bao vây thân thể hắn.

“Lạnh... lạnh quá, lạnh quá, đừng rời khỏi ta, ta lạnh quá...” Tiếng Cổ Mộng Tiên rên rỉ yếu đuối như vậy, khuôn mặt tràn đầy những giọt lệ trong suốt tuôn rơi, như là trên đóa hoa trắng thuần có dính giọt sương bi thương, ai khóc thương cảm khôn khổ. Rốt cuộc Cảnh Dịch Âm cố sức kéo hắn vào lòng, một đêm cũng tốt, cái gì cũng được, tới lúc này rồi y cũng vô pháp cự tuyệt lời cầu xin của Cổ Mộng Tiên.

Cổ Mộng Tiên ôm lấy cổ y, sau đó hai bờ môi tiếp xúc. Băng lãnh từ trong xương toát ra khiến hắn vô thức mút mạnh lấy thóa dịch của Cảnh Dịch Âm, tựa như đang hấp thụ nhiệt khí trên người y. Cảnh Dịch Âm đặt hắn trên giường, tuyệt vọng đi vào chiếm lấy chất lỏng trong miệng hắn. Lòng bàn tay Cổ Mộng Tiên xoa ***g ngực to lớn của Cảnh Dịch Âm, cảm thụ từ trong đó truyền tới nhiệt lực cùng tiếng tim đập. Y phục của bản thân đều bị kéo ra, tùy ý Cảnh Dịch Âm hạ xuống vô số nụ hôn trên thân thể tuyết trắng, mỗi một chỗ hôn qua, hỏa nhiệt liền trực xuất đi hàn lãnh vốn có ở đó.

Nửa người dưới nóng quá! Động khẩu thít chặt dính đầy mật dịch đáng thẹn, lúc Cảnh Dịch Âm hôn qua chỗ đó, hắn lại một trận co rút, suýt thì bắn ra tinh mật nồng đậm.

“Bên trong... bên trong...”

Cổ Mộng Tiên cầu xin, để Cảnh Dịch Âm cởi khó kết xuống. Ngay cả mình bạch đây chỉ là một đêm mộng xuân, thậm chí so với cảnh trong mơ còn thêm đáng buồn, thế nhưng cảm giác thỏa mãn có Mộng Tiên trong ngực vẫn khiến y lần thứ hai trầm luân. Ngày mai, đợi tới ngày mai, y nhất định phải rời khỏi đây, không bao giờ gặp Mộng Tiên nữa!

Cảnh Dịch Âm vừa mới tiến nhập, rất nhanh liền trừu tống. Cổ Mộng Tiên khó có thể nhẫn nại, mới ra vào được vài lần hắn đã bắn ra, tay chân rui rẩy, nói không nên lời. Cảnh Dịch Âm vuốt ve mặt hắn, yêu thương nói

“Là quá kích thích sao, Mộng Tiên? Ta sẽ chậm lại một chút...”

“Nha a! A a... Không được, không được... van cầu người...”

Làm chậm hơn, trái lại hình như là đang dần vật hắn, Cổ Mộng Tiên thở dốc, khóc lóc cắn vào cánh tay y. Cảnh Dịch Âm đi vào sâu thêm, hắn liền vô pháp nhẫn nại mà cạp thêm một miếng, được vài miếng, cả người mềm nhũn vô lực, bên trong ướt đầm đón nhận, Cảnh Dịch Âm thẳng lưng một cái, cắn răng tiết ra nhiệt liệt ở hạ thân.

“Đừng, đừng, ta không muốn người đi!”

Tiếng khóc lú rú làm vỡ nát quyết tâm của Cảnh Dịch Âm, y cúi người hôn lên đôi môi của nhân nhi tâm ái, ngay cả đây bắt quá chỉ là ái ngữ tác cầu ở trên giường, cũng khiến tim y thất lại tới phát đau.

Y lần thứ hai thỏa mãn yêu cầu của người mình yêu, xong việc, Cảnh Dịch Âm đứng dậy mệt mỏi chán chường mặc xiêm y vào, Cổ Mộng Tiên thì kiệt sức mê man, trên môi còn mang theo lúm đồng tiền thỏa mãn. Cảnh Dịch Âm lau sơ qua cho hắn, giúp hắn mặc y vật vào, một mình lên sơn trang gọi Tiểu Tứ báo rằng Cổ Mộng Tiên đang ở trong nhà y.

“Chủ tử sẽ tức giận, người mau trở về đi.”

“Xin người đừng nói, Tiểu Tứ...”

Tiểu Tứ nhìn lên khuôn mặt thâm tình nhưng mệt mỏi của y, rốt cuộc không đành lòng mà gật đầu. Cảnh Dịch Âm về tới nhà, nhìn gương mặt ngủ say thỏa mãn của Cổ Mộng Tiên, một trận sóng triều uể oải dâng lên trong lòng.

Sắp tới thời gian một năm, tình yêu đối với Mộng Tiên khiến y quá mệt, quá mệt rồi, mặc dù hai người lại có qua lại với nhau, nhưng Mộng Tiên hồn nhiên chẳng biết mà phân loại y là hảo bằng hữu. Y có thể làm hảo bằng hữu như vậy bao lâu? Lúc Cổ Mộng Tiên cùng cô nương âu yếm bước lên hỉ đường thành thân, y phải thừa nhận đã kích đó như thế nào đây?

“Ừm...” Đã lâu không ngủ thoải mái như thế, Cổ Mộng Tiên thong thả mở mắt, không biết hiện tại là lúc nào, cũng không biết mình đang ngủ ở đâu, chỉ biết tâm tình thập phần sung sướng, như nằm mơ một giấc mơ vô cùng đẹp, mộng đẹp đó đã rất lâu, rất lâu rồi chưa từng gặp.

“Người tỉnh rồi.” Giọng Cảnh Dịch Âm cứng ngắt.

Cổ Mộng Tiên nghiêng mặt, lúc này mới phát hiện mình không ngủ ở sơn trang, mà trong phòng của ác quỷ, bất quá rất nhanh hần liền nhớ lại. Đêm qua hần lo lắng bất an, trần trọc khó ngủ, trong đầu nghĩ phải đi nói chuyện rõ ràng với ác quỷ, cho nên mới tới đây.

“Ăn chút gì nhé.”

Một cái bánh bao vừa lớn vừa ấm nóng được đặt vào tay hần, Cổ Mộng Tiên nhìn lên sang ác quỷ. Đêm qua đã nói gì nhỉ? Sao hần chẳng có chút ấn tượng nào? Chỉ nhớ rõ mình cứ khóc, khóc mãi, khóc giống như một tiểu hài tử, khẩn cầu ác quỷ đừng đi.

“Người... người đừng ghét ta...” Hần cầm bánh bao, nhỏ giọng cầu xin.

“Ta sẽ không ghét người.”

Chỉ là một câu đơn giản như thế nhưng khiến Cổ Mộng Tiên nhất thời trầm tĩnh lại, mỉm cười từ đáy lòng. Hần đáp lời, rồi vui sướng ăn bánh bao. Cảnh Dịch Âm cho hần mấy khối đường xốp hạt vừng, vị ngọt ngọt dính dính chiếm ngay lấy tim hần, hần cũng không biết bản thân lại thích vị đạo này như thế.

“Ngon... ngon quá a, sao lại có đường xốp ngon như vậy!”

Bạch Như Sương không thích đồ ngọt, vậy nên trong trang hầu như không có, mà Cổ Mộng Tiên mới chỉ ăn đường xốp hai lần ở ngoài, không ngờ đường xốp bổ thêm vừng, mùi vị lại càng tuyệt vời không nói nổi! Ác quỷ này không biết nghe được ở đâu là hần thích đường xốp, lại chuẩn bị mấy khối ở trong nhà.

“Người thích là tốt rồi.” Ngôn ngữ bình thản của Cảnh Dịch Âm có điểm lạnh lùng, thế nhưng động tác tiếp theo đưa chén nước cho hần thì lại ôn nhu vài phần. Cổ Mộng Tiên uống nước, lên nhìn sắc mặt giả vờ bình thản của y, cảm thấy thần thái của ác quỷ hôm nay có chút kỳ lạ. Bàn tay nhỏ bé của hần xoắn xoắn đem không được tự nhiên, không nén được mà hỏi chuyện trong lòng lưu ý nhất.

“Hôm qua người nói phải đi là... là nói đùa thôi đúng không?” Nhưng Cảnh Dịch Âm chỉ đáp lại bằng sự trầm mặc kéo dài.

Cái bánh bao mới ăn phân nửa bị đặt xuống, hai mắt ngấn nước, có vẻ như sắp rơi.

“Là ta không tốt à? Vậy nên người mới muốn đi?”

“Chuyện không liên quan tới người. Ta vốn không ở đâu cố định, ở đây chán rồi thì đi tới chỗ khác ở, đó là cá tính của ta, không liên quan tới người.” Y nói thản nhiên, trong ngôn ngữ có quyết tâm nhất định phải đi.

Một giọt nước mắt to đùng không thể kiềm chế được nữa, tuôn ra như vỡ đê.

“Đừng đi! Van cầu người, đừng đi! Nếu không ở đâu cố định, vậy người có thể định cư ở đây, như vậy chúng ta có thể qua lại thăm nhau...”

Cảnh Dịch Âm tiếp tục trầm mặc như trước. Cổ Mộng Tiên cũng chẳng quản rụt rè gì nữa, nhào tới trên người Cảnh Dịch Âm, ôm vai y, bức đồng khóc cầu

“Đừng mà, đừng, ta muốn người ở đây!”

Hương vị mơ hồ từ trên người Cổ Mộng Tiên truyền tới, vẻ mặt cố kìm nén của Cảnh Dịch Âm bắt đầu sụp đổ. Nước mắt của Cổ Mộng Tiên ướt đầm vai y, giọt lệ ấm nóng vẫn như trước đây chỉ cần chốc lát liền có thể hòa tan tim y, y không khỏi vươn tay ôm chặt lấy Cổ Mộng Tiên.

Thế nhưng Cảnh Dịch Âm biết, mình không thể tiếp tục ở đây nữa, tất cả đều là sự lãng phí đối với y! Hôm nay y chỉ có thể tại lúc Cổ Mộng Tiên phát tác thì cùng hần hành lễ phụ thê, mà Mộng Tiên tỉnh lại xong thì quên hết, vậy thì y rốt cuộc là cái gì?

“Xin lỗi, Mộng Tiên, chúng ta chung quy cũng phải xa nhau thôi.” Đây là sự thực, y chỉ có thể kiên quyết.

“Vì sao phải xa nhau? Không muốn! Người là bằng hữu tốt nhất, giỏi nhất của ta, ta muốn vĩnh viễn cùng một chỗ với người!”

“Ta không muốn làm bằng hữu tốt nhất của người!” Cảnh Dịch Âm gầm lên như thụ thương, đẩy mạnh Cổ Mộng Tiên ra.

Cổ Mộng Tiên thể cốt bạc nhược, bị đẩy mạnh xuống giường, trong nháy mắt hai gò má tái nhợt. Cảnh Dịch Âm lập tức lại hối hận, y vỗ nhẹ lưng hắn xin lỗi

“Xin lỗi, ta đẩy người đau không? Mộng Tiên?”

Cổ Mộng Tiên ngậm chặt miệng, một câu cũng không đáp, trái lại đẩy tay y ra. Cảnh Dịch Âm bắt đầu sốt ruột.

“Ta là người luyện võ, lực tay rất mạnh, có phải là làm người đau rồi không?”

Cổ Mộng Tiên tựa như quyết tâm không lên tiếng, chỉ là từng giọt lệ cực lớn vẫn lăn xuống. Hắn vùi mặt vào gối, không ngừng nức nở.

Thấy hắn khóc thương cảm như vậy, tim Cảnh Dịch Âm cũng nát vụn. Y vốn phải bảo vệ người âu yếm, nhưng lại không cẩn thận làm hắn bị thương!

Y làm theo lời Bạch Như Sương, rời xa Mộng Tiên, thì mới mong hắn tránh được tử kiếp; Mộng Tiên đích xác vượt qua tử kiếp, nhưng y cũng mất đi Mộng Tiên. Nhưng mà, dù y không hề là người trong lòng Mộng Tiên yêu nhất nữa, Cảnh Dịch Âm vẫn không đành lòng nhìn hắn khóc lóc bị thương như vậy.

Cảnh Dịch Âm cắn răng một cái, nói rằng

“Ta không đi nữa, cho đến lúc người...người thành hôn.” Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Cảnh Dịch Âm miễn cưỡng thỏa hiệp, nhưng dù sao y cũng không thể chịu đựng được chuyện Cổ Mộng Tiên cùng nữ tử khác song túc song phi, bởi vậy chỉ hứa hẹn là đợi tới lúc Cổ Mộng Tiên thành thân.

Cổ Mộng Tiên mở lớn đôi mắt ngập lệ

“Không muốn, vì sao thành thân xong người lại phải đi?”

“Cuối năm ta có việc phải ra ngoài. Ta đáp ứng người, sẽ mau trở lại.” Lần đầu, Cảnh Dịch Âm nói dối Mộng Tiên yêu dấu.

“Thật, thật vậy chăng?” Cổ Mộng Tiên run run hỏi, ngây thơ tin lời y. “Thật, đừng khóc nữa. Vừa nãy ta đẩy người có làm người đau không?”

Cổ Mộng Tiên gật đầu đầy thương cảm

“Có, cánh tay ta đau quá, người phải xoa bóp giúp ta...”

Hắn vươn cánh tay phải màu hồng cánh sen, vén áo lên. Cảnh Dịch Âm ngồi bên giường, xoa bóp tay giúp hắn, một mặt thấp giọng xin lỗi, rồi cuộc dỗ được Cổ Mộng Tiên nín khóc mỉm cười. Hắn ngồi dậy, kê sát vào Cảnh Dịch Âm, vươn cánh tay trái không hề đau ra cho y xoa, Cảnh Dịch Âm cũng xoa.

“Thật thoải mái á, lực tay người xoa bóp thật là thoải mái.” Trong giọng Cổ Mộng Tiên có chút làm nũng, hiển nhiên là chuyện Cảnh Dịch Âm đồng ý lưu lại khiến tâm tình hắn rất tốt. Cảnh Dịch Âm không nói nhiều lời. Cổ Mộng Tiên lại nhích về phía y, cảm thấy nhiệt độ cơ thể y huân tới thật thoải mái, tay chân hắn vốn lạnh lẽo, lúc được Cảnh Dịch Âm xoa bóp hình như thấy ấm áp hơn.

“Dịch Âm ca, ta... Ta có thể gọi người như vậy không?”

Cảnh Dịch Âm run lên, không dám nhìn hấn. Tiếng gọi ngọt ngào quen thuộc đó tựa như trở lại ngày xưa, khi y mới quen Mộng Tiên, hai người sống cuộc sống thần tiên quyến lữ, yêu thương lẫn nhau, Mộng Tiên trên giường khả ái mê người... (này này câu sau nó có liên quan tới câu trước k vậy??!)

“Ta không thể gọi ngươi là Dịch Âm ca ư?” Thấy y bối rối, Cổ Mộng Tiên thấp giọng, hình như lại muốn khóc.

“Đừng khóc, ta tình nguyện chỉ là một ác quỷ ghê tởm trong lòng ngươi.”

“Ta không hiểu ngươi vì sao nói như vậy!” Cổ Mộng Tiên có chút ủy khuất “Là bởi vì trước đây mắng ngươi ác quỷ, vậy nên lòng ngươi không thoải mái, mới châm chọc ta như vậy sao?”

“Không phải, Mộng Tiên, không phải.”

Đang khi nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền tới một trận âm thanh ầm ĩ. Cửa phòng bị mở, Cổ Mộng Tiên sững sốt một hồi, chỉ thấy nữ tử thanh xuân xinh đẹp không gì sánh được, nhưng hiển nhiên là cũng nhanh nhẹn dũng mãnh không gì sánh được, xông vào trong. Nàng mặc trang phục đỏ chói, rực rỡ tựa như chính cá tính của nàng.

“Cảnh Dịch Âm, ta rốt cuộc tìm được ngươi rồi!”

Cảnh Dịch Âm ngẩn ra, lập tức cười khổ, hiển nhiên là không vui khi gặp lại, nhưng y vẫn phóng khoáng chào hỏi

“Tiền tiểu thư, lâu rồi không gặp.”

“Là ngươi lâu rồi tránh không gặp mặt ta thì có.” Nữ tử đối với những lời này của y cực kỳ không vui. Rõ ràng là y một đường chạy trốn, để nàng một đường tìm khổ sở!

“Chúng ta là người không có duyên, không thích hợp gặp lại; gặp lại chọc ngươi đầy bụng không vui, đó là lỗi của Cảnh mỗ.” Cảnh Dịch Âm nói kiểu nước đôi.

“Êm tai lắm, đáng tiếc toàn bộ không có chân ý. Trách để hào hoa như nhà ta ngươi không ở, lại ở cái chỗ đồ nát thế này, có còn coi ta ra cái gì không?” Nàng bĩu môi, chê bai nơi này cũ nát bẩn thỉu một cách rõ ràng.

“Tiền tiểu thư diễm quan quần phương, người ái mộ đập nát cả cánh cửa nhà ngươi, ta chỉ là một vô can tiểu tốt, không nhà không cửa, đương nhiên không trèo lên nổi đóa hoa Cao Linh như Tiền tiểu thư.”

Cảnh Dịch Âm càng khiêm nhường, Tiền Ly lại càng nghiêng răng nghiêng lợi, đẩy mình khổ lẫn hận.

“Ngươi đã cứu ta, ta chính là muốn lấy thân báo đáp! Ngươi tránh không gặp mặt, khiến ta bị mọi người chê cười, nửa năm qua, ta truy đuổi ngươi thật là khổ cực...”

“Cảnh mỗ thực sự...”

“Ta đã nói rồi! Ngươi nếu đã có nương tử, thì từ nàng, cưới ta! Ta sẽ cho nàng ta thiên kim vạn kim, để nàng tái giá cho người khác, tuyệt đối sẽ không ủy khuất nàng.”

Cảnh Dịch Âm hiển nhiên rất đau đầu với việc nàng bạo ngược làm xằng, thanh âm bình tĩnh nói

“Ngày ấy là Tiền tiểu thư tự thoát khỏi dây trói của đạo phỉ, mà ta bất quá là tiện đường đi ngang qua, lúc đạo phỉ đuổi bắt ngươi thì tiện thể trừng phạt bọn họ, đó tất cả đều là Tiền tiểu thư tự cứu mình, Cảnh mỗ không dám kể công.”

Tiền Ly làm như không nghe thấy, cười lạnh

“Ta nói mạng của ta là ngươi cứu, thì chính là ngươi cứu, Cảnh Dịch Âm, ta đời này nhất định phải gả cho ngươi.”

Cổ Mộng Tiên bật cười. Cảnh Dịch Âm nhìn về phía hấn, hấn nắm tay Cảnh Dịch Âm, vui vẻ nói

“Như thế này không phải rất tốt sao? Dịch Âm ca có thể thành thân song song với ta, chúng ta có thể vĩnh viễn cùng một chỗ.” (Nếu muốn vĩnh viễn cùng một chỗ sao không gả quách cho nó đi em!)

Mặt Cảnh Dịch Âm đen sì, thế nhưng những lời này hiển nhiên là đã lấy lòng được Tiền Ly. Vốn nàng chẳng liếc tới Cổ Mộng Tiên, lúc này nhin không được nhìn về phía hấn, thấy tướng mạo thanh lệ tuyệt trần của hấn, cười nói

“Người nói những lời này dễ chịu lắm, tuy là tướng mạo thô nhĩ gia, da mịn thịt trắng, nhưng nói cũng giống tiếng người.”

Trước giờ Cổ Mộng Tiên luôn buồn bực chuyện mình quá giống nữ, lại còn trên mặt có vết sẹo chưa lành, lúc này nhin không được cúi đầu xuống, cảm thấy ở trước mặt một nữ tử xinh đẹp như hoa, cương cường như lửa thế này, vẻ đẹp nhu nhược của bản thân quá mức thất sắc, thêm vết sẹo kia lại càng trầm trọng vạn phần.

Mà đường nhìn của Tiền Ly cũng không hướng về phía hấn nữa, chỉ chăm chú trên người Cảnh Dịch Âm, hoàn toàn không quan tâm có hấn ở đây.

Trong tim nổi lên một trận co thắt quái dị, Cổ Mộng Tiên lặng lẽ nín chặt ống tay áo Cảnh Dịch Âm. Hấn bỗng nhiên không thích loại cảm giác này nữa —— Cảnh Dịch Âm vì lo đấu trí với Tiền Ly, đã quên đi sự tồn tại của hấn. Hấn một điểm cũng không thích!

Cổ mộng tiên trở về sơn trang, Tiểu Tứ thay hấn ẩn nấp hành tung, lại dặn dò rằng hấn không bao giờ được ngủ ở ngoài nữa. Hấn gật đầu, để Tiểu Tứ chải tóc cho mình. Ngày hôm nay Tiểu Tứ có phần không yên lòng, không phải quên đồ thì chải tóc được một nửa liền xuất thần.

“Hôm nay người làm sao vậy, Tiểu Tứ?” Rốt cuộc Tiểu Tứ hồi phục lại tinh thần.

Lại nói tiếp, Cổ Mộng Tiên và Cảnh Dịch Âm thực sự là vận khí tốt, đêm qua trong trang có loạn sự, vậy nên Bạch Như Sương căn bản không rảnh chú ý Cổ Mộng Tiên có quay về trang hay không.

“Mộng Tiên thiếu gia, may mà đêm qua trong trang xảy ra đại sự, chủ tử mới không hỏi thăm tới hành tung của người, người nghìn vạn lần không thể ngủ ở ngoài lần nữa, nhất là ngủ ở chỗ Cảnh thiếu gia.”

“Àn, ta đã biết... Vậy trong trang xảy ra chuyện gì?” Cổ Mộng Tiên hỏi. Hấn cho tới giờ chưa từng thấy qua Tiểu Tứ mất hồn mất vía, kinh hoảng thất thổ như thế, nghĩ đến đại sự này nhất định rất kinh người, mới khiến một Tiểu Tứ luôn luôn trấn định phải tâm tự hoảng loạn như vậy.

Tiểu Tứ nói áp a áp ứng

“Có một tiểu hài tử không biết sống chết, giả mạo người quen cũ của chủ tử, nói... nói muốn tìm chủ tử, đại náo cả một đêm... Chủ tử tức giận, vừa nãy bắt nó trói lại treo lên cây, cũng chỉ thấy tiểu tử đó kêu oa oa loạn lên, còn một vẻ cười cợt.”

Cổ Mộng Tiên tĩnh tâm nghe thử, mới phát hiện trong vườn truyền tới tiếng nam đồng cười to, thanh âm non nớt, hấn là hài tử chưa đầy mười tuổi. Nửa đêm tối hôm qua, hài tử này gõ cửa sơn trang, chỉ tên nói muốn gặp Bạch Như Sương, bảo rằng có chuyện quan trọng. Bạch Như Sương khoác một bộ y phục đi ra, hài tử đó tự giới thiệu là Phó Tây Lâu, ngay lập tức gương mặt thanh tú của Bạch Như Sương liền biến sắc. Những năm nay y vẫn tìm không ra Phó Tây Lâu để giết, không ngờ hài tử tên Phó Tây Lâu lại tới cửa! Thế nhưng Phó Tây Lâu cùng hài tử này tuổi tác chênh lệch quá nhiều, nghĩ liền biết hài tử này bị ai sai đến mạo danh, còn nói ầu nói tả, náo loạn cả đêm.

“Như Sương ca ca treo tiểu hài tử kia lên cây? Như vậy có quá tàn nhẫn hay không?”

“A di đà phật, nó giả mạo chính là nam nhân mà trong lòng chủ tử muốn giết nhất! Chủ tử là niệm tình nó còn nhỏ, nhất định là bị người xấu sai tới, cho nên chỉ treo lên cây thôi, chứ nếu mà là một nam tử tới dám nói ra tên này, đã sớm bị chủ tử giết phéng rồi.” Tiểu Tứ nói tới tâm kinh đâm khiêu (tim + gan đều kinh sợ). Bạch Như Sương đối với nam nhân này căm thù tới tận xương tủy, hận không thể đem hấn nghiền thành tro bụi! Dù là hấn đã chết, chủ tử tìm được thi thể thì cũng phải cho cái thi thể đó ăn roi, để giải thù hận trong lòng!

“Nghiêm trọng thế sao? Như Sương ca ca cũng có một người oán hận như vậy?” Bạch Như Sương luôn luôn băng lãnh vô vị, trên mặt bình tĩnh không gợn sóng, từ trước đến nay không để chuyện thiên hạ vào mắt,

không để thất tình lục dục vào trong lòng. Cổ Mộng Tiên quả thật không cách nào tin nổi một người toàn thân là băng như Bạch Như Sương ca ca, cũng có tình cảm kịch liệt như vậy.

Tiểu Tứ không nghĩ đơn giản như thế. Oán hận? Cổ Mộng Tiên quá đơn thuần rồi, đó căn bản ái hận tình thù không phải hai chữ oán hận là có thể khái quát được.

Lúc ngộ thiện, Cổ Mộng Tiên mới nhìn thấy Bạch Như Sương. Hai gò má tuyết trắng của Bạch Như Sương vì tức giận mà đỏ lên, đôi mắt tuyệt sắc luôn lãnh đạm cũng vì lửa giận mà thịnh phóng xán quang. Cổ Mộng Tiên chưa bao giờ thấy Bạch Như Sương sống động có sinh khí như thế. Lúc trước y như là một mỹ nhân trong tranh không nhiễm bụi bặm nhân gian, cao ngạo nhưng không thật, tuyệt mỹ nhưng hư huyền, hiện tại cả người y tỏa ra nộ khí, ngược lại có thêm chút ý vị. Bọn họ dùng bữa ở ngoài đầu đình, Bạch Như Sương ăn vài miếng, liền hung hãn trừng mắt sang một bên. Cổ Mộng Tiên nhìn theo ánh mắt y, thấy một hài tử bị treo trên cây. Hài tử kia đại khái là kêu cả đêm cũng mệt rồi, bị trói tại trên cây mà cũng có thể ngủ được. Nó để chân trần, quần áo cũ nát, lúc này đại khái là nghĩ thấy mùi thức ăn, khụt khịt mũi tỉnh lại.

“Ta đói qua, Bạch Như Sương, cho ta cơm ăn!” Cách nó gọi Bạch Như Sương tự nhiên như gọi người nhà. Bạch Như Sương bất động thanh sắc, chỉ là nắm chặt đũa trong tay một chút, hiển nhiên là đang dùng hết khí lực toàn thân để tự chế, bằng không đã sớm đem hỗn tiểu tử này thiên đao vạn quả rồi.

“Bạch Như Sương, ta đói bụng, ngươi nghe thấy không vậy?”

Bạch Như Sương làm như không nghe, tiếp tục ăn, ngược lại Cổ Mộng Tiên nhỏ giọng nói:

“Như Sương ca ca, cho nó ăn cơm đi? Có lẽ là bần đồng (trẻ nghèo) ở gần đây, vì sinh hoạt mới lên đây lừa ăn lừa uống, Như Sương ca ca đại nhân đại lượng, đừng tính toán với hài tử.”

Hài tử đó bị treo ở xa, không ngờ lỗ tai cũng thính, nghe được bọn họ nói chuyện, nó nhún mạnh

“Ta không phải bần đồng gì cả, ta là Phó Tây Lâu!”

Vừa nghe tới ba chữ “Phó Tây Lâu”, Bạch Như Sương không nhịn nổi nữa đập bàn đứng dậy. Y bảo người thả hài tử xuống, cho nó mấy cái bạt tai, đánh tới mức khoe miệng hài tử dính máu. Tiểu Tứ không dám lên tiếng, còn Cổ Mộng Tiên thì căn bản là chưa từng thấy qua y nổi giận như vậy, ở một bên cũng choáng váng.

“Ngươi nguoi giận chưa, Bạch Như Sương?”

Hài tử đó giọng trẻ con, nhưng ngữ khí đau thương lại cực kỳ trưởng thành, trong giây lát, Cổ Mộng Tiên nghĩ lầm như mình đang nói chuyện với một nam tử hán thất xích. Bạch Như Sương đánh tới đau cả tay, y nhìn chằm chằm hài tử trước mắt, ngữ khí khốc hân.

“Ngươi rốt cuộc là ai phái tới? Là Phó Tây Lâu tên chuột nhất vô sỉ không dám lộ mặt ra sáng, giày xéo ngũ cốc kia phái ngươi tới hả?”

“Ta yêu ngươi.”

Ái ngữ đó thốt ra từ trong miệng một hài tử quả thực là hoang đường. Biểu tình của nó càng nghiêm túc, bầu không khí lại càng buồn cười, còn thần sắc hắc sát trên mặt Bạch Như Sương lại càng thêm tiêu điều.

“Phó Tây Lâu cho là ta không dám giết một hài tử chắc?”

“Ta yêu ngươi!”

“Ngươi!” Bạch Như Sương hiển nhiên là giận tới phát run.

“Bất luận ngươi muốn đánh muốn giết thế nào, ta vẫn yêu ngươi, chỉ tiếc...”

Nó nói tới phân nửa đột nhiên dừng lại, Bạch Như Sương hung ác độc địa ép hỏi

“Đáng tiếc cái gì?”

Nó tụt quần, lộ ra sinh thực khí quan rất nhỏ.

“Nếu như trước khi chết có thể cùng người tới một lần tiêu tiêu hồn, ta chết cũng không tiếc, nhưng cái này quá nhỏ, lại còn không có tác dụng.”

(=))))))))))))))))))))))))))))))))

Tiểu Tứ đầu tiên là phì cười không ngừng được, rồi chuyển đầu qua một bên cười trộm.

Cổ Mộng Tiên che miệng lại, vẻ mặt xấu hổ. Sao hài tử này lại cởi quần trước mặt công chúng, còn nói ra mấy lời xấu hổ kia?

Phó dịch khác cũng không nhịn được mà bật cười. Cơ mặt Bạch Như Sương vặn vẹo, hiển nhiên là tức giận đến phát cuồng, y mà lại bị một hài đồng mười tuổi chọc ghẹo? Đó đối với y mà nói thực sự là thiên đại sỉ nhục!

“Tiểu hài tử vô sỉ này! Không biết mình sắp chết đến nơi hay sao còn dám hồ đồ! Người đâu, lột quần nó treo lên cây! Miệng mồm còn không sạch sẽ thì đem cái- kia của nó cắt đi cho chó ăn!”

“Chờ ta năm năm! Năm năm sau ta sẽ bồi thường người mấy năm nay khuê phòng trống trải tịch mịch gìn giữ hoạt quả, ta sẽ hảo hảo mà liếm, cho người một điểm cũng không đau nhức!” Hài tử kia còn không sợ chết tiếp tục nói, miệng đầy lời hồ đồ, chọc Bạch Như Sương tức tới sùi bọt mép, nổi trận lôi đình.

(Ách, thủ hoạt quả là để ám chỉ phụ nữ có chồng đi xa lâu không về :”>)

Bạch Như Sương sai hạ nhân cầm bố khăn bịt miệng hài tử lại, để nó mông trần, treo lên cây. Hài tử ở trên cây lắc lư, trong miệng không biết là muốn nói gì, xuyên qua bố khăn chỉ nghe thấy y y oa oa. Vật nhỏ giữa hai chân nó ở trong gió trái đông phải đưa, đám phó dịch đi qua thấy cảnh đó đều phì cười —— chỉ là sợ chọc giận chủ nhân sơn trang, vậy nên mỗi đứa đều là che miệng đi qua.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phiêu Tuyết sơn trang chưa từng có tiếng cười bỗng tràn ngập tiếng cười trộm, thật giống như điểm báo mùa xuân sắp đến.

Vết thương của Cổ Mộng Tiên rốt cuộc bong vảy, chỉ lưu một đường phấn hồng nhàn nhạt trên má, cũng không rõ ràng. Bạch Như Sương cho hắn một lọ thuốc, nói bôi thêm một tháng thì đến vết hồng nhàn đó cũng sẽ biến mất.

Mỗi ngày Cổ Mộng Tiên đều chăm chỉ bôi thuốc, ngày mà dấu vết phấn hồng hoàn toàn biến mất, hắn vui vẻ cùng xuống núi, đi gặp Cảnh Dịch Âm. Chuyện sung sướng như vậy, hắn chỉ muốn chia sẻ với Cảnh Dịch Âm.

Không đợi Cúc Hồng mở cửa, Cổ Mộng Tiên đã tự đẩy cửa vào, vừa đi vừa vui vẻ gọi:

“Dịch Âm ca, người xem! Người xem mặt ta nè, tất cả đều khỏi hẳn rồi...”

Hắn vui mừng mở rộng cửa lại biến thành thất lạc hoàn toàn, Cảnh Dịch Âm căn bản không có trong nhà. Hắn thất vọng nghe tiếng Cúc Hồng đi tới.

“Thiếu gia nhà người đi đâu rồi?”

“Tiền tiểu thư nói muốn cưới ngựa, bắt thiếu gia đi theo.”

“Cưới ngựa?”

“Đúng vậy, bọn họ tới ngoại ô phía tây rồi.”

Cổ Mộng Tiên một khắc cũng không thể chờ, chạy thẳng tới ngoại ô hoang vắng. Một trận tiếng cười nữ âm cao vút truyền tới, hắn đi theo âm thanh, Tiền Ly đang cưới ngựa về hướng hắn, mà theo phía sau nàng chính là Cảnh Dịch Âm.

Ngày hôm đó diễm dương cao chiếu, hai người trên mặt đều chảy mồ hôi. Mồ hôi của Tiền Ly dưới lớp mồ hôi mỏng lại càng thêm quyến rũ động nhân; mà từ Cảnh Dịch Âm cũng truyền tới tiếng cười lạnh lạnh, hiển nhiên lần này đi cưới ngựa y thập phần hưởng thụ.

Ánh dương quang chiếu rọi xuống, thân thể thất xích ngang tàng của Cảnh Dịch Âm, ở trên ngựa càng thêm cao lớn uy vũ. Y cười lớn, tiếng cười sang sảng, thanh truyền ngàn dặm, lúc đó không biết Tiền Ly

nói gì, tiếng Cảnh Dịch Âm cười lại càng thêm dăng trào. Chưa kịp ngẫm nghĩ, Cổ Mộng Tiên đã vô thức ẩn thân phía sau một tảng đá lớn, để cho hai người họ không thấy hấn.

Hấn thấy nảy lên một trận tự ti, hai người kia quả thực là trai tài gái sắc, một đôi giai ngẫu do thiên địa tạo thành. Tiền Ly quyến rũ mê người, Cảnh Dịch Âm thì cao to anh tuấn, hơn nữa hiển nhiên Cảnh Dịch Âm cùng một chỗ với Tiền Ly thập phần vui vẻ, y ở trước mặt hấn, chưa từng xuất hiện tiếng cười cợt mở như thế. Lúc Cảnh Dịch Âm đối diện với hấn, luôn là tâm sự chông chất, bằng không thì là nghiêm mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ, như thể cùng một chỗ với hấn tuyệt không vui vẻ, chỉ có bi thương khó ức chế cùng thống khổ không nói nên lời. Trong nháy mắt tâm tình hấn trầm xuống, đợi tới khi bóng lưng hai người rời xa, liền yên lặng xoa người, loạng choạng đi về Phiêu Tuyết sơn trang.

Lúc ở ngoại thành thì đến gọi cũng không dám gọi Cảnh Dịch Âm, quay về trang xong thương tâm càng thêm trầm trọng. Cổ Mộng Tiên đổ ập lên giường, đến Tiểu Tứ đưa cơm tối tới cũng ăn không vô. Tiểu Tứ thấy hấn thần sắc khác thường, mở miệng quan tâm

“Làm sao vậy, Mộng Tiên thiếu gia? Khí sắc của ngươi không được tốt lắm, xảy ra chuyện gì sao?”

“Tiểu Tứ, ta... ta...”

Sự quan tâm của Tiểu Tứ khiến trông mắt Cổ Mộng Tiên đầy lệ nóng, nhưng lại nói mãi không nên lời nguyên nhân khổ sở là gì. Chẳng lẽ lại nói với Tiểu Tứ rằng, hấn thương tâm vì thấy Cảnh Dịch Âm và Tiền Ly ở chung thật vui? Như thể hấn không muốn nhìn thấy Cảnh Dịch Âm vui vẻ vậy.

Hấn quả thực là một tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi lại không biết tốt xấu! Cảnh Dịch Âm quan tâm hấn, an ủi hấn, mà hôm nay Cảnh Dịch Âm có cô nương xinh đẹp khả ái làm bạn, chính mình hấn là nên vui vẻ mới đúng, vậy mà hấn lại hận không thể khiến Cảnh Dịch Âm không cười ngửa với nàng, không đàm tiếu với nàng, thậm chí còn mong muốn Cảnh Dịch Âm không nhìn nàng, chỉ cần nhìn mình là tốt rồi. Đây là cái loại tâm tính đê tiện, kỳ quái gì chứ?

“Mộng Tiên thiếu gia, có cái gì ngươi chậm rãi nói, đừng khóc a!”

Tiểu Tứ thấy hấn rơi nước mắt, luống cuống tay chân lấy khăn ra để hấn lau, nhưng lệ quanh viền mắt Cổ Mộng Tiên cứ tuôn không ngừng, hấn chỉ lo khóc, lại không cách nào nói ra tâm sự của bản thân.

“Tiểu Tứ, ta là một tiểu nhân đê tiện, là một tiểu nhân đê tiện không thể gặp người khác! Ngươi không nên tốt với ta, để ta khóc một mình là được rồi, chưa thấy qua ai lòng dạ hẹp hòi như ta...”

Tiểu Tứ không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết vì sao hấn lại bi thương như vậy, chỉ đành an ủi hấn

“Mộng Tiên thiếu gia, sao ngươi lại nói vậy? Ngươi tâm địa thiện lương thái độ làm người lại hiền lành, là người tốt nhất ta từng gặp.”

“Ta không phải... ta...”

Vừa nghĩ tới dáng vẻ Cảnh Dịch Âm cười lớn, còn có nụ cười xinh đẹp phủ mờ hơi mỏng của Tiền Ly, tim Cổ Mộng Tiên như bị thắt chặt lại, đau tới không nói nên lời. Hấn là tiểu nhân đê tiện, người khác không biết, chính hấn biết rõ nhất, hấn căn bản không thể gặp cảnh Dịch Âm.

“Đừng động vào ta, Tiểu Tứ, ngươi đi ra ngoài đi, để ta yên tĩnh một chút...” Hấn vừa nói vừa khóc, giống như bị thiên đại ủy khuất.

Tiểu Tứ thấy rõ ràng hấn lúc xuất môn rất vui vẻ, thế nào quay trở về lại khóc tới chết đi sống lại thế này? Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

“Là Cảnh công tử nói gì đó quá đáng với ngươi sao?”

Mộng Tiên thiếu gia sáng sớm nay vui vẻ vì đã hết sẹo, muốn đi gặp Cảnh Dịch Âm, không lẽ Cảnh Dịch Âm nói gì đó khó nghe, khiến hấn thấy khổ sở? Tuy rằng biết khả năng đó là rất thấp, nhưng đây là lí do duy nhất Tiểu Tứ có thể nghĩ tới.

“Không phải đâu, chuyện không liên quan tới Dịch Âm ca, ta hôm nay không gặp hấn.” Cổ Mộng Tiên vội vàng minh oan, nhưng khóc tới độ cái mũi hồng hồng, giọng cũng khàn đi.

Tiểu Tứ chắc chắn rồi, hắn bị thương tuyệt đối là có liên quan tới Cảnh Dịch Âm.

“Người đừng khóc không tốt cho thân thể. Ta đặt cơm nước trên bàn, đợi lát nữa nhất định phải ăn một chút.” Tiểu Tứ nói xong, liền ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Bạch Như Sương lúc này đang nhốt mình trong phòng, vẫn còn tức giận vì tiểu hài tử mạo danh kia, căn bản không có tâm tư quản chuyện Cổ Mộng Tiên, bởi vậy Tiểu Tứ lén lút hạ sơn, quyết định tới chỗ Cảnh Dịch Âm hỏi cho rõ ràng.

Tới Cảnh trạch, Tiểu Tứ gặp Cảnh Dịch Âm, kể lại tình huống của Cổ Mộng Tiên, hỏi Cảnh Dịch Âm trong lúc vô tình có nói gì đó tổn thương tới hắn không.

Cảnh Dịch Âm lắc đầu, chỉ nói hôm nay y không gặp Cổ Mộng Tiên.

“Hắn khóc dữ dội lắm sao?” Cảnh Dịch Âm vẻ mặt lo lắng. Nói vậy Cổ Mộng Tiên nhất định là rất khác thường, Tiểu Tứ mới phải tới vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này.

Tiểu Tứ gật đầu, nói

“Ân, không gạt người, Cảnh công tử, chưa từng khóc như vậy đâu. Mộng Tiên thiếu gia quả thực như làm từ nước vậy, cửa cổng mà mở là tuôn ra ào ào không ngừng, ta hỏi hắn vì sao khóc, hắn thì lại cứ nói mình là tiểu nhân đệ tiện, lòng dạ hẹp hòi, rồi không nói gì nữa, chỉ lo khóc, ta cũng không biết vì sao hắn lại khổ sở.”

Tiểu Tứ nói một phen khiến Cảnh Dịch Âm lòng nóng như lửa đốt. Thân thể Mộng Tiên suy yếu như vậy, sao có thể kham nổi việc khóc liên tục? Vạn nhất khóc quá nhiều, thân thể bị thương thì làm sao được!

“Ta... ta đi xem hắn thế nào!”

Tiểu Tứ do dự một chút. Chủ tử Bạch Như Sương nhà mình gần đây tâm tình không ổn định, hiển nhiên là bị hài tử mạo danh kia làm đảo loạn nổi lòng, đối Cổ Mộng Tiên không chú ý như cũ, Cảnh Dịch Âm lên núi gặp một chút hấn là không có việc gì đâu.

“Nếu chỉ một lúc hấn là không sao. Ta mang người lên núi, phiên người an ủi Mộng Tiên thiếu gia vài câu.”

“Được, chúng ta mau đi thôi.”

Cảnh Dịch Âm ra khỏi nội sảnh đi về phía cửa, cước bộ chưa từng chậm lại. Tiền Ly ở tiền thính thấy y thần sắc lo lắng, lấy làm kinh hãi. Cảnh Dịch Âm trước nay khí tức thanh nhàn, giờ ngược lại như một hài tử mất thứ gì đó yêu dấu —— hoặc giả nên nói là một nam tử đang vội đi gặp tình nhân luyện ái. Trục giác của nữ giới khiến Tiền Ly nổi lên phòng bị.

“Làm sao vậy, Cảnh Dịch Âm? Đã trễ thế này, người định đi đâu?” Ngừ khí chất vấn của nàng hiển nhiên như thể nàng là nương tử của Cảnh Dịch Âm.

“Cảnh mỗ có chuyện quan trọng ra ngoài, Tiền tiểu thư mời cứ tự nhiên.” Cảnh Dịch Âm hiện tại không có thời gian để ý tới nàng.

“Đêm đã khuya, có chuyện gì không thể chờ tới mai mới làm, cần phải ra ngoài lúc này sao? Cũng không phải là ai sắp chết!” Tiền Ly nhận hết vạn nhân nịnh hót, cũng không học qua cách nói uyển chuyển, lúc này tâm tình nàng không tốt, nói lại càng không xuôi tai.

Cổ Mộng Tiên đã từng gần kề cái chết, nghe lời khó ngủ như kiểu ‘chết’, Cảnh Dịch Âm run lên một cái, tâm trạng buồn bực, ngừ khí cũng âm lãnh hấn lên.

“Cái gì mà chết với chả không chết? Ân nói cẩn thận cho ta! Tiền tiểu thư, người đừng tưởng rằng người một cô nương gia ở tại chỗ này một mình, thì Cảnh gia tới phiên người làm chủ! Ta có thể nói cho người, ta cũng không quan tâm người phá hủy danh tiết, người không có danh phận!” Y luôn dễ dàng tha thứ cho tính tình nàng, là bởi vì y biết Tiền Ly trước giờ ăn nói vô tâm, hơn nữa lại thẩm thiết yêu y. Nhưng tất cả sự nhượng bộ lúc này tan thành mây khói, ai kêu nàng dám trù ẻo Mộng Tiên yêu dấu của y!

“Người!”

Cảnh Dịch Âm nói như thể ám chỉ nàng chủ động hiến thân không bằng. Tiền Ly lập tức dựng thẳng mày liễu, chuẩn bị gây khó dễ. Nhưng cảnh Dịch Âm không có lòng dạ đầu đôi co với nàng, lập tức theo Tiểu Tứ đi ra cửa.

Tiền Ly giận đến run người. Từ lúc quen biết tới nay, cảnh Dịch Âm rõ ràng hoàn toàn không để nàng vào mắt, nàng kiêu ngạo mạo mỹ chưa từng chịu qua khuất nhục như vậy. Dưới cơn thịnh nộ, nàng cầm đồ đạc ném lung tung, Cúc Hồng sợ đến mức co rúm sang một bên, chỉ lo run rẩy.

“Người lại đây. Cảnh Dịch Âm đi gặp cô nương nào? Vì sao nửa đêm cũng phải đi?” Nàng không đem nữ nhân kia ra thiên đạo vạn quả không được, như thế nào mà lại dám đi câu dẫn người của Tiền Ly đây!

“Ta không biết...” Cúc Hồng tuổi còn nhỏ, bị ngữ khí ác ngoan của nàng dọa cho đến suýt thì chảy nước mắt.

“Không biết? Người ở cái nhà này là điếc hay mù hả? Gã tiểu tư tới tìm Cảnh Dịch Âm kia là ai, người không biết sao?” Tiền Ly nói một tràng, như thể tùy thời có thể “thưởng” cho Cúc Hồng một cái tát.

Cúc Hồng sợ đến ôm đầu trốn tránh, nước mắt không bị khống chế bắt đầu tuôn ra.

“Đó là người của Phiêu Tuyết sơn trang, là người theo hầu của Cổ Mộng Tiên!”

“Cổ Mộng Tiên? Là thổ nhĩ gia trên mặt mang vết thương kia? Sao có thể, có phải người giấu gì đó không nói?” Tiền Ly sững sốt một chút, Cảnh Dịch Âm vì thổ nhĩ gia gan bé rụt rè kia mà hoảng hốt? Nghĩ thế nào cũng không có khả năng a.

“Ta cái gì cũng không biết... Chỉ nghe qua người ta nói trang chủ Phiêu Tuyết sơn trang đẹp phi thường, đẹp tới mức tựa như tiên nữ hạ phàm... Có điều người đó rất ít khi hạ sơn, ta chưa từng thấy qua, chủ tử cũng không đề cập tới...”

Vừa nghe “Tiên nữ hạ phàm”, Tiền Ly đã nhận định trang chủ kia chính là đối thủ tình trường của nàng! Nàng nghiêm khắc hỏi

“Phiêu Tuyết sơn trang ở nơi nào?”

“Ồ...trên núi ngoài thành đông... có, có một nhánh sơn đạo đi men theo là tới.” Cúc Hồng mới lau nước mắt, Tiền Ly đã phi ra khỏi cửa, lưu lại mình nàng bị dọa tới lợi hại. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Dọc theo đường đi, Cảnh Dịch Âm lo nghĩ tim như thắt chặt. Tới cửa phòng Cổ Mộng Tiên, nghe được tiếng nức nở mơ hồ bên trong, càng làm cho tim y thoáng chốc vỡ thành bốn năm mảnh. Rốt cuộc hắn đã khóc bao lâu? Vì cái gì mà thương tâm như thế, nước mắt ròng ròng tới tận đêm khuya?

Tiểu Tứ ra dấu, bảo y an tâm một chút chớ nóng nảy, sau đó gõ khê lên cửa, hỏi

“Mộng Tiên thiếu gia, người khá hơn chút nào chưa? Đã ăn tối chưa?”

Chỉ nghe thanh âm Cổ Mộng Tiên khóc tới khản tiếng, thê lương bi ai từ trong phòng truyền ra.

“Ta... Ta không ăn nữa, dọn đi thôi...”

“Người không ăn sao có sức được, như vậy chủ tử sẽ trách tội ta hầu hạ người không tốt.”

“Ta thực sự không muốn ăn. Tiểu Tứ, người đừng phiền ta nữa, để ta an tĩnh một chút...”

Hắn vừa nói vừa khóc, Cảnh Dịch Âm cũng không thể chịu đựng thêm nữa, không để ý Tiểu Tứ ngăn trở mà đẩy cửa phòng ra.

Cổ Mộng Tiên vùi đầu vào gối khóc, cho rằng là Tiểu Tứ vào, hắn khàn giọng nói:

“Ta van người, Tiểu Tứ, người đừng động vào ta...”

Cảnh Dịch Âm nhìn quanh cả phòng hôn ám không châm đèn, vậy mà Cổ Mộng Tiên lại ở trong căn phòng âm u như vậy một mình nước nức, khóc tới khàn giọng! Cảnh Dịch Âm tan nát cõi lòng, Cổ Mộng Tiên vui vẻ hồn nhiên lại khóc tới như thế, nhất định là đã bị bắt nạt không thể nói ra!

“Làm sao vậy? Mộng Tiên, vì sao ngươi cứ khóc mãi? Là ai khi dễ ngươi?”

Cổ Mộng Tiên vốn đang thút thít, vừa nghe tới thanh âm trầm thấp hồn hậu đó, vội vàng ngừng lên. Tuy rằng trong phòng tối tăm, hắn vẫn có thể nhận ra một nam nhân thân hình cao lớn đang đứng bên giường hắn, nhân thần trong bóng tối sáng lên ôn nhu, lo lắng, tựa như sợ hắn bị ủy khuất.

Một trận vui mừng tràn lên trong lòng Cổ Mộng Tiên. Y tới?

Nhưng lập tức lại một trận thống khổ càng sâu cũng bắt đầu trào ra. Không, không, y tới, sẽ chỉ nhìn thấy vẻ xấu xí của mình. Hắn không xứng để y lo lắng, lại càng không xứng được y ôn nhu, bởi vì hắn là một tiểu nhân dễ tiện không muốn thấy y vui vẻ.

“Không, không có ai khi dễ ta... Ngươi đi đi, ta không muốn thấy ngươi, mau đi đi!” Cổ Mộng Tiên nói nhanh như gió, đợi tới khi hắn phát hiện ngữ khí của mình nói với Cảnh Dịch Âm tệ hại thế nào, lại nghĩ mình quả thực lòng dạ hẹp hòi, thì lại càng thêm bi ai.

“Làm sao vậy, Mộng Tiên? Ngươi nhất định là bị ủy khuất mới có thể khóc, nói cho Dịch Âm ca nghe đi!”

“Không có việc gì, một chút việc cũng không có, ta van ngươi mau đi đi, ô ô ô...” Tay Cảnh Dịch Âm khẽ chạm vào gương mặt mang lệ của hắn, ngón cái ôn nhu xóa đi lệ ngân, nhưng nước mắt hắn lại càng rơi nhiều thêm, giống như nước vỡ bờ. Trước chỉ nghĩ tới Cảnh Dịch Âm là liền khóc, hiện tại nhìn thấy y, nước mắt lại càng không thể ngừng nổi.

Hắn đột nhiên muốn được Cảnh Dịch Âm ôm vào lòng lau khô nước mắt cho!

Càng hận không thể trọn đời trọn kiếp này, Cảnh Dịch Âm không bao giờ nhìn nữ tử khác, chỉ ôm mình mình là được rồi.

“Ngoan, đừng khóc, ngươi khóc lòng ta tan nát...” Âm thanh chân thành, khản đặc của Cảnh Dịch Âm quanh quẩn trong phòng.

Tim Cổ Mộng Tiên đột nhiên rung động. Hắn ngừng đầu lên, trong bóng đêm nhìn Cảnh Dịch Âm, hai mắt Cảnh Dịch Âm cũng chăm chú nhìn hắn, như thể trong mắt, trong tim y, chỉ có mình hắn. Sâu trong đôi mắt chất chứa đau thương kia, phản chiếu gương mặt đầy lệ của hắn.

“Ta... Ta ghét ngươi... ngươi cười ngửa...” Kỳ thực là ghét y cùng cười ngửa với Tiền Ly, nhưng Cổ Mộng Tiên không thể thành thật nói ra lời quỷ dị như thế.

“Ta đây không cười ngửa nữa.”

Một câu hứa hẹn giản đơn rõ ràng như thế, khiến Cổ Mộng Tiên nín chặt lấy y phục của y, một giọt nước mắt thật lớn chảy xuống.

“Ta ghét ngươi, ngươi rất tốt với ta...” Khiến tim hắn loạn lên, loạn tới mức không biết nên hình dung như thế nào mới tốt!

Sắc mặt Cảnh Dịch Âm trở nên bi thương

“Ta không có cách nào không đối tốt với ngươi.”

Những lời này ôn nhu như vậy, rồi lại ẩn chứa bi ai vô hạn. Cổ Mộng Tiên dán mặt vào ngực Cảnh Dịch Âm, lệ thấm đầm y phục của y. Vì sao ở trước mặt Cảnh Dịch Âm, hắn lại trở nên yếu đuối như thế? Vì sao hắn không có cách nào chịu nổi Cảnh Dịch Âm vui sướng cùng một chỗ với Tiền Ly? Rồi vì sao, Cảnh Dịch Âm chỉ là nói vài câu ôn nhu, khiến trái tim đã tan nát của hắn lại lạnh lặn lại...

“Dịch Âm ca, van cầu ngươi, đừng cùng...”

‘Đừng cùng một chỗ với Tiền Ly’, thậm chí ‘Đừng cùng với bất cứ nữ tử nào’, những lời này Cổ Mộng Tiên còn chưa nói xong, đã bị Bạch Như Sương dùng lực đập bước vào phòng cắt ngang.

Bạch Như Sương một thân tuyết trắng, hai tròng mắt hàn lãnh nhìn trong phòng, mỹ nhan tựa như đến khóe miệng cũng sắp kết băng lại. Y xông tới, Tiểu Tứ bị quăng ra cửa, thiếu chút thì không bò dậy nổi.

“Vì sao ngươi lại ở đây, Cảnh Dịch Âm?”

Cảnh Dịch Âm run lên, thông thả đẩy Cổ Mộng Tiên ra. Tiểu Tứ cố nén nhịn thân thể đau đớn vì bị ném, nhồm dầy, vội vã ở ngoài phòng đập đầu giải thích

“Chủ tử, là vì hôm nay Mộng Tiên thiếu gia cứ khóc mãi không ngừng, ta tưởng rằng Cảnh công tử nói lời gì khó nghe với hắn, nên bảo Cảnh công tử tới bồi tội...”

“Ta có hỏi ngươi à, Tiểu Tứ?” Một câu chưa dứt, Bạch Như Sương tự phong đảo qua, Tiểu Tứ lại bị văng ra ngoài.

Cổ Mộng Tiên la hoảng lên

“Tiểu Tứ! Như Sương ca ca, vì sao huynh lại đối với Tiểu Tứ...” Còn chưa dứt lời, Cổ Mộng Tiên đã yếu đuối ngã vào người Cảnh Dịch Âm.

Cảnh Dịch Âm cảm giác Cổ Mộng Tiên ở trong lòng đã không còn mạch đập, cả người y lạnh buốt, sờ mũi tìm hơi thở, phát hiện cũng không còn khí tức! Nhưng y hoàn toàn không biết Bạch Như Sương đã làm gì, nhất định Bạch Như Sương đã dùng chiêu thức quái dị nào đó.

“Ta đã nói rồi, ngươi dám trở lại gặp hắn, ta sẽ giết hắn. Lúc trước bị ngươi chiếm thân thể hắn, là tình huống bất đắc dĩ bởi vì âm độc, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nhưng hôm nay, ngươi cần gì phải tới tìm tử lộ cho Cổ Mộng Tiên?”

“Mộng Tiên...” Thân thể trong lòng y từ từ băng lãnh, như ác mộng ngày xưa lại tái hiện, Cảnh Dịch Âm điên cuồng kêu la “Đừng, đừng, đừng như vậy!”

Bạch Như Sương vung tay áo, hờ hững bỏ đi. Cảnh Dịch Âm đuổi theo, dường như phát cuồng mà đem hết lỗi trút lên đầu mình

“Bạch Như Sương, là ta sai rồi, ngươi giết ta đi! Tất cả không liên quan gì tới Mộng Tiên cả, là tự ta cố ý bảo Tiểu Tứ đưa ta tới gặp hắn!”

Bạch Như Sương không hề ngừng bước, như thể căn bản không nghe thấy y nói. Cảnh Dịch Âm tiếp tục điên cuồng kêu gào, tâm y rối loạn, tan nát, y tình nguyện là chính mình chết, cũng không muốn Cổ Mộng Tiên xảy ra chuyện gì! Tất cả đều sai rồi, loạn rồi...

“Bạch Như Sương, tất cả đều là lỗi của ta! Oan có đầu nợ có chủ, lỗi của ta tự ta nhận, hoàn toàn không can hệ gì tới Mộng Tiên!”

Bạch Như Sương cười lạnh lùng, nhưng tiểu ý như băng.

“Liên can cũng được, vô can cũng xong, nói chung mọi chuyện kết thúc, ngươi cùng hắn cũng không tất phải thống khổ như vậy lừa ta để gặp nhau. Cả đời ta hận nhất chính là lừa dối, vì sao con người cứ phải lừa dối người khác? Ngươi nói cho ta biết, Cảnh Dịch Âm, có phải mỗi nam nhân đều tùy tiện lập lời hứa, còn người tin là kẻ ngu si nhất thiên hạ?”

Bạch Như Sương đột nhiên dừng bước, Cảnh Dịch Âm suýt nữa thì đụng phải y. Y ngạo mỹ như tiên tử trên trời hạ phàm, nhưng lãnh ý trong mắt thì băng khốc tựa như Diêm la lấy mạng, lời nói lạnh buốt đâm thẳng vào nhân tâm, cũng nói rõ y là một nam tử trọng lời hứa.

“Ta tuân thủ lời hứa của ta, cứu Cổ Mộng Tiên trở về, để hắn không phải lo ăn lo mặc, thậm chí còn tìm một cô nương ái mộ cho hắn. Điều cần làm ta đều làm, vậy còn ngươi? Cảnh Dịch Âm, điều ngươi đáp ứng với ta, đã làm được chưa? Cùng Cổ Mộng Tiên dây dưa mơ hồ, còn tham luyến hắn lúc âm độc phát tác chủ động hiến thân, nam nhân không tuân thủ lời hứa, chiếm tiện nghi của người khác, muốn ta động thủ kết liễu cũng không có tư cách!”

“Ngàn sai vạn sai đều là ta sai! Bạch Như Sương, ta sai rồi, cho ta một cơ hội nữa, van cầu ngươi, cho ta một cơ hội nữa...” Cảnh Dịch Âm chỉ có thể lặp đi lặp lại lời khẩn cầu, tự tự huyết lệ.

Bạch Như Sương ngửi khí càng giá lạnh, dưới ánh trăng như nước, lạnh tới như tầng băng vạn năm không tan.

“Cơ hội? Con người khi còn sống có được mấy lần cơ hội quay lại? Lúc mất đi rồi có thể trở về sao? Ngu si, Cảnh Dịch Âm, người đứng là một kẻ ngu si!”

Ngoài hành lang có một cái bóng kéo dài. Hải tử tự xưng là Phó Tây Lâu kia đang đứng cuối hành lang, đôi mắt tinh lưỡng thấu triệt chăm chú nhìn Bạch Như Sương, hai người nhìn nhau, cũng không nói gì.

Hải tử chậm rãi đi về phía Cổ Mộng Tiên, lướt qua cái bóng của Bạch Như Sương, trong lòng bàn tay nhỏ nắm một viên dược hoàn sáng trắng, nhét vào miệng Cổ Mộng Tiên, sử lực một cái liền đẩy vào họng hần. Cổ Mộng Tiên ho một tiếng, chậm rãi hồi phục khí tức. Cả người Cảnh Dịch Âm run lên, chạy trở lại bên giường Cổ Mộng Tiên.

Chỉ thấy Cổ Mộng Tiên dần dần hô hấp ổn lại, nhưng tiếp tục mê man.

Hải tử đó lại quay lại bên cạnh Bạch Như Sương, khẽ nói một câu nguội lạnh

“Hà tất phải như thế? Bạch Như Sương, giả vờ lạnh lùng như băng dọa người, không thích hợp với gương mặt thiên kiều bá mị của người đâu. Thật sự muốn hần chết, cần gì phải để thêm lối thoát? Nếu cũng không phải thực sự muốn giết, cần gì phải động thủ?”

Ngụ ý là, Bạch Như Sương còn cố niệm tình cảm, vẫn chưa thực sự xuống tay triệt để giết Cổ Mộng Tiên.

Bạch Như Sương đứng yên trong chốc lát, thân ảnh bỗng nhiên không báo trước khẽ động, vào lúc hải tử không kịp phòng bị ngón tay bất ngờ xiết lấy cái cổ mảnh dẻ. Trong đôi mắt y đỏ vằn, sắc mặt lúc thịnh nộ như Tu La tạt thế.

“Người rớt cuộc là ai? Rớt cuộc là ai? Vì sao lại có được hoàn đó?”

Nhân thần hải tử nọ nhìn Bạch Như Sương thiếu đi vẻ tươi cười lúc trước, nó nói nghiêm túc

“Người biết ta là ai, Bạch Như Sương, từ đáy lòng người biết, nhưng không dám thừa nhận. Người nói người thống hận người khác dối người, lẽ nào lừa mình dối người không là lừa dối sao? Dối gạt bản thân mới là lời nói dối lớn nhất!”

Bạch Như Sương hung hăng ném nó văng ra ngoài, thân thể hải tử tựa như đàn đứt dây phi tại không trung, sau đó hạ xuống đất lăn một vòng rồi lại đứng lên, ngoại trừ cả người đầy bùn thì lông tóc vô thương —— hiển nhiên dính thêm bùn chỉ là vì để Bạch Như Sương nguôi giận, bởi vì khinh công tuyệt diệu này, không thể là thứ một hải tử có thể xuất ra.

Bạch Như Sương không nhìn hải tử cũng như Cảnh Dịch Âm, chỉ lạnh lùng bỏ lại mấy câu

“Lần sau, ta sẽ thực sự giết Cổ Mộng Tiên, để người không còn cách nào cứu được nữa, đến Đại la thần tiên cũng không giúp được hần.”

Y nhỏ giọng rời đi. Tiểu Tứ lúc trước bị ném còn chưa đứng dậy nổi, hải tử kia đi tới bên người hần, xoa xoa bóp bóp, không bao lâu, đau đớn cả người Tiểu Tứ đều biến mất. Hần kinh ngạc đứng lên, chỉ thấy hải tử nhìn về phía Bạch Như Sương biến mất, thở thật dài

“Hần suốt ngày đe dọa giết người ta, nhất định là cái-kia tích nhiều lắm!”

Câu đầu tiên còn tử tế, đến câu thứ hai lập tức làm Tiểu Tứ toát mồ hôi lạnh. Dám nói lời lăng mạ như vậy với chủ tử, chẳng lẽ là chán sống rồi sao?

“Người... Người thật sự là... Phó Tây Lâu sao?” Lúc Tiểu Tứ nói đến ba chữ ‘Phó Tây Lâu’ còn cố ý hạ giọng, sợ bị chủ tử rời đi nghe thấy.

Phó Tây Lâu những năm gần đây tiêu thất vô tung, có người nói hần đã chết, cũng có người nói hần bị trọng thương đang an dưỡng, còn có người nói hần đang tu luyện tuyệt thế võ công, muốn nâng cao một bước, bởi vậy bế quan.

Bất luận là cách nói nào, mấy năm qua đích xác không ai gặp qua Phó Tây Lâu, hần tựa như chưa từng xuất hiện trên đời, tiêu thất tới không để lại vết tích, đến Bạch Như Sương cũng không tìm ra.

Phó Tây Lâu nếu còn sống, cũng đã đứng tuổi, mà hài tử này tới Phiêu Tuyết sơn trang, tự xưng là Phó Tây Lâu, lại chỉ khoảng mười tuổi. Nếu nói nó là mạo danh mà tới, một hài đồng lại dám giằng co với Bạch Như Sương, cũng không sợ Bạch Như Sương lãnh nhãn tương đãi, sự gan dạ sáng suốt hơn người đó không phải một hài tử bình thường có thể có được.

Mà không lẽ lại nói nó là Phó Tây Lâu đầu thai chuyển thế? Phó Tây Lâu cũng bắt quá mới mất tích sáu, bảy năm mà thôi, nói thế nào cũng không liên kết. Nói nó là con của Phó Tây Lâu, khả năng đó còn tương đối phù hợp

“Ta nói không phải, người tin không?” Hài tử nhoẻn miệng cười, nụ cười có chút ngả ngớn, rồi lại hào sảng không gì sánh được, tiếp đó là một câu khiến Tiểu Tứ thiếu chút thì té xỉu “Bạch Như Sương khuê phòng tịch mịch, không trách được hay cấu kính, buổi tối ta trà trộn vào, giúp hẩn xoa xoa, bóp bóp chút, hẩn rên rĩ vài tiếng, sáng khoái chút, tính tình sẽ tốt hơn.”

Trong đầu Tiểu Tứ lúc này chỉ dự đoán được hai chữ ‘Tìm chết’, nhưng hài tử nọ tự tại rời đi, một vẻ thiên hạ vô đại sự.

Tiểu Tứ nhìn theo thân ảnh be bé của nó, sai, hoàn toàn sai, Phó Tây Lâu hẩn từng gặp qua, người nọ luôn nhú chặt lông mày, trầm mặc ít lời. Năm xưa chủ tử đem lòng yêu Phó Tây Lâu, Phó Tây Lâu năm lần bảy lượt từ chối, nói thân thể mang theo quái bệnh, không thể làm lẽ dĩ Bạch Như Sương.

Bạch Như Sương tự phụ y thuật như thần, không có quái bệnh nào y vô pháp trị liệu. Y đưa Phó Tây Lâu về Bách Thảo cung để chẩn trị, nhưng phát hiện Phó Tây Lâu trừ ngoại thương ra thì không có bất cứ chứng bệnh gì.

Sau đó, có hai vị nữ tử thần bí tuổi thanh xuân tới, Phó Tây Lâu ly khai với các nàng. Bạch Như Sương rời cung đuổi theo, nhưng bọn họ đã tiêu thất tại trong một thâm sơn cốc mộ biến hóa kỳ lạ, tìm bao lần không thấy hình bóng.

Mấy ngày sau, Bạch Như Sương không tìm được Phó Tây Lâu thất vọng hồi cung, thỉnh linh phát hiện người trong Bách Thảo cung đều bị tiêu diệt, thi thể khắp nơi, mà thiếp thân tiểu tư Tiểu Tứ còn sống là bởi vì theo Bạch Như Sương xuất cung, mới thoát được tử kiếp này.

Bạch Như Sương nhiều năm ly quần tác cư (đại khái là sống tách biệt nhiều năm), Bách Thảo cung ẩn mật khó tìm, người duy nhất có thể tiết lộ nơi y ở, chính là Phó Tây Lâu!

Từ đó về sau Bạch Như Sương thay đổi tính tình, y lánh tới Phiêu Tuyết sơn trang, quanh năm ẩn cư trong tuyết trắng.

Thâm thù đại hận diệt môn thôi thúc Bạch Như Sương liên tục tìm kiếm Phó Tây Lâu, nhưng chung quy Phó Tây Lâu chưa từng xuất hiện.

Chuyện cũ liên tiếp lướt qua trong óc, Tiểu Tứ lắc lắc đầu. Năm xưa Phó Tây Lâu rốt cuộc bị quái bệnh gì, chủ tử căn bản không chẩn ra, nhưng nếu đến Bạch Như Sương có thể đo với Hoa Đà cũng không thể chẩn trị, thì chứng tỏ đó là Phó Tây Lâu nói dối.

Phó Tây Lâu không có bệnh, hẩn chỉ là lừa chủ tử, vào trong cung, mục đích chính là muốn tiêu diệt Bách Thảo cung, thêm uy danh cho mình ở trên giang hồ.

Chủ tử mấy năm nay tính tình âm tình bất định, chính là bởi vì trên vai gánh nặng biết bao oan hồn trong cung. Y nhất định nghĩ rằng, là bởi vì y cứu Phó Tây Lâu trở về, Bách Thảo cung mới bị tiêu diệt, vậy nên chủ tử hôm nay mới trở nên lãnh huyết vô tình, không dễ dàng cứu người như vậy.

Nhưng nếu là như vậy, vì sao tiêu diệt Bách Thảo cung xong, Phó Tây Lâu cũng biến mất?

Vô luận là nghĩ như thế nào, trong sự tình này cũng lộ ra quái dị, nhưng mà Phó Tây Lâu không xuất hiện, vấn đề này vĩnh viễn không có câu trả lời.

Hiện nay hài tử tự xưng là Phó Tây Lâu xuất hiện, quá trình diệt cung năm xưa có thể hỏi hẩn không nhỉ? Mà hài tử đó có thật là Phó Tây Lâu? Nghĩ như thế nào cũng không thông, Tiểu Tứ nghĩ đến vầng đầu trưởng não, thẳng thần lắc đầu từ bỏ, xoay người đi tới bên giường Cổ Mộng Tiên.

Cảnh Dịch Âm đứng lên. Cổ Mộng Tiên mạch tương bình ổn, chỉ đang ngủ, y dời bước ly khai bên giường Cổ Mộng Tiên.

“Cảnh thiếu gia, xin lỗi, phong ba này đều là vì ta, ta không nên một mình đi mời người tới, thiếu chút nữa thì thành sai lầm lớn...” Tiểu Tứ trong lòng tràn đầy hổ thẹn. Hắn vẫn cho rằng chủ tử tự nhốt mình trong phòng, phiền lòng vì Phó Tây Lâu, ai dè...

Cảnh Dịch Âm hai mắt vô thần lắc đầu

“Không, chủ tử nhà ngươi nói đúng, là ta mắc thêm lỗi lầm, không tuân thủ lời hứa. Sắp tới ta sẽ rời khỏi đây, quên đi Mộng Tiên, không nhớ tới hắn nữa.” Quyết định này khiến lòng y đau khổ, thế nhưng đó chung quy là quyết định tốt nhất cho cả hai người, là y đã chần chờ lâu quá, quá lâu...

Tiểu Tứ cũng không biết nên đáp lại thế nào, chỉ có thể yên lặng dẫn Cảnh Dịch Âm rời khỏi sơn trang.

Cảnh Dịch Âm đêm đó bị việc Cổ Mộng Tiên suýt chết làm cho kinh hách, thất hồn lục phách hình như rớt hơn phân nửa. Y đồ dẫn đi theo Tiểu Tứ hướng ra khỏi trang, trùng hợp gặp gỡ Tiền Ly tới gây sự.

“Cảnh Dịch Âm, nữ nhân đó đâu? Rốt cuộc là ở nơi nào?!” Giọng Tiền Ly the thé, trợn mắt đảo qua Tiểu Tứ, nhìn vào Cảnh Dịch Âm.

Cảnh Dịch Âm lướt qua nàng, đối với lời nàng nói như thể không nghe thấy. Tâm y đã như tro tàn, chỉ muốn bình tĩnh lại.

Tiền Ly túm áo Tiểu Tứ lên

“Chủ tử nhà ngươi là con hồ ly từ đâu tới? Gọi ả ra đây, ta phải cho ả biết...”

Tối nay xảy ra nhiều chuyện, Tiểu Tứ thực sự cũng mệt mỏi rồi. Thiên kim tiểu thư này không biết chủ tử nhà hắn là loại sát tinh quỷ kiến sầu gì, dám tới Phiêu Tuyết sơn trang gây sự. Hắn nhin không được lắc đầu thở dài

“Tiểu thư, ta không biết tiểu thư từ đâu tới, nhưng Cảnh công tử đêm nay mệt mỏi rồi, muốn về nghỉ ngơi, tiểu thư cũng sớm đi nghỉ đi.”

Tiền Ly còn muốn khởi binh vắn tội, thế nhưng Cảnh Dịch Âm đã hạ sơn từ lâu, thành ra còn lại mình nàng. Tiền Ly cắn răng một cái, cũng không rảnh phản ứng lại lời của Tiểu Tứ, lập tức chạy theo phía sau Cảnh Dịch Âm. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Cổ Mộng Tiên ngủ một ngày một đêm, tỉnh lại cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Hắn còn nhớ rõ Cảnh Dịch Âm lau nước mắt cho hắn, Bạch Như Sương vào phòng, sau đó thì sao nhỉ? Hắn chẳng nhớ gì cả.

Hắn hỏi Tiểu Tứ, Tiểu Tứ chỉ nói rằng hắn nằm mơ, không nói thêm gì.

“Ta không nằm mơ! Ta nhớ rõ Như Sương ca ca ném người văng ra ngoài...”

Tiểu Tứ cười khổ, tránh nói vào vấn đề chính

“Nếu ta bị ngã văng ra ngoài, hắn là phải thụ thương, người xem, trên người ta thương gì cũng không có, vậy nên là người nằm mơ đó thôi.”

May mà hài tử kia đã xoa bóp giúp hắn một chút, ứ huyết do thụ thương cũng đã biến mất, nếu không thật sự sẽ bị Cổ Mộng Tiên nhìn ra kẻ hở.

“Vậy sao? Thật sự là nằm mơ sao?” Tiểu Tứ nói như vậy, Cổ Mộng Tiên lại thấy không dám khẳng định.

Ấn tượng như thật như giả khiến Cổ Mộng Tiên mãi không an tâm. Hắn khẳng khái phải xuống núi, tới Cảnh trạch xem.

Nhưng tới Cảnh trạch, bên trong không một bóng người, Cổ Mộng Tiên cho rằng Cảnh Dịch Âm lẫn Cúc Hồng đều ra ngoài, liền vào trong ngồi cả ngày, tới chạng vạng vẫn không có ai trở về.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, mấy ngày liền Cổ Mộng Tiên đều ghé thăm, nhưng Cảnh gia từ đầu tới cuối vẫn trống không vắng vẻ, ngay cả Tiền Lỵ cũng không thấy hình bóng. Hắn bắt đầu thấy nóng ruột, hỏi thăm hàng xóm chung quanh, hàng xóm cũng nói mấy ngày nay chưa từng thấy qua có người ra vào hộ nhân gia đó.

Trong lúc hốt hoảng, Cổ Mộng Tiên đợi mười ngày, rốt cuộc minh bạch Cảnh Dịch Âm sẽ không trở lại nữa. Hắn khóc quay về hỏi Tiểu Tứ cùng Bạch Như Sương nơi Cảnh Dịch Âm có khả năng tới —— trước đây lúc hắn còn chưa quen Cảnh Dịch Âm, bọn họ đều biết y là ai, vậy nên bọn họ nhất định biết nhà cũ của Cảnh Dịch Âm ở đâu.

Thế nhưng Tiểu Tứ lắc đầu nói rằng – hắn thực sự không biết; còn Bạch Như Sương thì lạnh mặt:

“Ta không quen hắn, sao biết được hắn đi đâu?”

Cổ Mộng Tiên thấy sốt ruột, suốt ngày xuống thành trần dưới chân núi tìm kiếm. Hắn không biết Tiền Lỵ là người ở đâu, cũng không biết Cảnh Dịch Âm là từ nơi nào tới. Cảnh Dịch Âm từng nói y không ở đâu cố định, thế nhưng đã đáp ứng với hắn sẽ ở đây, chẳng lẽ là Cảnh Dịch Âm nói dối?

Ngày nối tiếp nhau trôi qua, Cổ Mộng Tiên rốt cuộc tuyệt vọng, Cảnh Dịch Âm tựa như bỗng nhiên xuất hiện, lại bỗng nhiên tiêu thất, căn nhà kia vẫn ở đó trống trải, dần dần hoang tàn, thể hiện sự thực chủ nhân sẽ không quay lại.

Mất mát trầm trọng đè nén trong lòng khiến Cổ Mộng Tiên trở nên tiêu tụy. Trong thời khắc đó Chung Hỉ Nhi lại tới Phiêu Tuyết sơn trang chơi.

Hai tháng qua, đôi bên không hề liên lạc, Chung Hỉ Nhi cũng biết lúc trước là mình sai, bị cha mẹ bắt ép tới bồi tội.

Thế nhưng lúc này Cổ Mộng Tiên cũng đã tiêu tụy nhiễm bệnh rồi, dù là Bạch Như Sương y thuật cao minh, tâm bệnh của Cổ Mộng Tiên vẫn không thuốc nào chữa nổi. Hắn đến xuống giường cũng khó khăn, căn bản không cách nào thành thân được. Bạch Như Sương tiếp kiến Chung gia lưỡng lão cùng Hỉ Nhi, cũng dần họ lặng lẽ tới thăm Cổ Mộng Tiên đang ngủ say.

Ba người Chung gia thấy bệnh trạng của Cổ Mộng Tiên, trong lòng thầm nói vài tiếng. Chẳng lẽ Cổ Mộng Tiên bị ho lao? Sao từ một người khỏe mạnh, mới chưa được bao lâu, đã bỗng nhiên bệnh tới chỉ còn khung xương?

Trong lúc ngờ vực vô căn cứ, việc hôn nhân này liền bị hoãn lại, không bao lâu, Chung gia đưa đại lễ tới, nói muốn cho Cổ Mộng Tiên điều dưỡng thân thể, nhưng không hề đề cập tới Cổ Mộng Tiên là cô gia của Chung gia. Qua không bao lâu, Chung gia lại mời bà mối có phần giàu có danh vọng tới Phiêu Tuyết sơn trang, nước mắt nước mũi nói Chung Hỉ Nhi bị bệnh, cần xung hỉ, không chờ được Cổ Mộng Tiên khỏi bệnh, phải lập gia đình. Nói tới nói lui, nói chung là nếu Cổ Mộng Tiên thật lòng yêu Chung Hỉ Nhi, thì giờ cao đánh khê buông tha cho nàng, để nàng sớm ngày tìm được sinh cơ.

Loại lời dối trắng thay đen này, cũng dám ba hoa ở Phiêu Tuyết sơn trang?

Bạch Như Sương giận dữ, cười lạnh nói

“Muốn xung hỉ sao? Vậy vừa đúng lúc, Mộng Tiên nhà ta cũng cần xung hỉ. Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay thành thân luôn đi.”

Mấy câu đó làm Chung gia sợ đến nỗi không biết làm sao cho phải, chỉ đành vâng vâng dạ dạ. Cách hai ngày, Chung gia lại nhờ bà mối lên núi, nói hai tân nhân (cô dâu chú rể) mệnh bản không hợp, phạm vào thiên sát, địa sát, mười hai can chi sát, bởi vậy mới cùng bị bệnh nặng trước khi thành thân.

Bà mối nói lắm thứ ‘sát’ tới kỳ lạ, ba hoa chích chòe, Bạch Như Sương tức giận đập bàn, bàn bị chấn nát. Bà mối nói bậy cũng sợ đến tái mặt.

Người người đều nói trang chủ Phiêu Tuyết sơn trang là một sát tinh từ trên trời giáng xuống, hôm nay vừa gặp quả nhiên âm lãnh vô tình. Tướng mạo kia diễm lệ khuynh quốc nhưng mang theo băng lãnh tuyệt tình, cũng đã làm cho tâm sinh kính sợ, càng đừng nói tới tuyệt đỉnh công phu một tay đập nát bàn, càng làm người ta sợ không dám gần. Bà mới đổ mồ hôi lạnh, xem ra đã mềm nhũn không đi nổi, vẫn tìm phương pháp khác.

Lúc này, Cổ Mộng Tiên gắng gượng đi ra cửa phòng, bệnh thể nhỏ bé yếu ớt, gần như đứt hơi nói

“Hôn sự này hãy thôi đi, thân thể ta đích thật là không khỏe nổi.”

Một câu đồng ý từ hôn khiến bà mới được giao trọng trách cảm tạ vô cùng rồi đi. Cổ Mộng Tiên nói mấy câu đó xong, hơi thở mong manh lại ngắt đi. Tiểu Tứ tiến lên đỡ được, liền đưa về phòng nghỉ ngơi. Tiểu Tứ cũng biết, với trạng thái như vậy, Cổ Mộng Tiên những ngày sắp tới không còn nhiều, thế nhưng e ngại tính tình thô bạo âm tàn của Bạch Như Sương, hẳn cũng không dám nói thẳng. Hơn nữa Cảnh Dịch Âm tiêu thất không còn thấy tăm hơi, xác thực không biết hiện tại người đang ở phương nào.

Trên đời này không ai khuyên được Bạch Như Sương, xem ra dù là Cổ Mộng Tiên sắp chết, Bạch Như Sương ý chí sắt đá cũng tuyệt đối không cho phép Cảnh Dịch Âm lần thứ hai xuất hiện trước mặt Cổ Mộng Tiên.

Tiểu Tứ nóng ruột không thôi, không thể để Cổ Mộng Tiên như hoa như ngọc cứ như vậy hương tiêu ngọc vãn, thế nhưng nên khuyên bảo chủ tử thế nào, hẳn lại vô kế khả thi, càng nghĩ lại chỉ càng không ngừng thở dài.

Ngay khi Tiểu Tứ đang phiền não như vậy, thì một ngày Bạch Như Sương biến mất khỏi Phiêu Tuyết sơn trang. Y không báo cho bất cứ ai là đi đâu, giường chiếu cũng chỉnh lý sạch sẽ. Không nói một tiếng liền rời trang, đây thực sự không giống cá tính có nề nếp của Bạch Như Sương, bởi vậy gây ra một trận phân loạn trong trang.

Ba ngày sau, Bạch Như Sương mới trở lại trang.

Trong ba ngày đó xảy ra chuyện gì, Tiểu Tứ không biết, Bạch Như Sương cũng ngậm miệng không đề cập tới, Tiểu Tứ chỉ cảm thấy, chủ tử vốn xinh đẹp vô song lại càng thêm xuất trần, da thịt của y như lộ ra quang mang, giống thiên tiên hạ phàm.

Bạch Như Sương về một lúc, liền đi thẳng tới phòng Cổ Mộng Tiên. Cổ Mộng Tiên giấy dựa muốn ngồi dậy, khuôn mặt hần tiều tụy, hiện vẻ u sầu, nhìn thấy Bạch Như Sương thì nước mắt lưng tròng.

“Người muốn gặp Cảnh Dịch Âm không?”

Nghe được một câu như thế từ chính miệng Bạch Như Sương khiến Tiểu Tứ kinh hãi.

Còn Cổ Mộng Tiên thì vừa nghe tới ba chữ ‘Cảnh Dịch Âm’, nước mắt càng không ngừng lặng lẽ chảy xuống. Hẳn muốn gặp y, không biết vì sao rất muốn thấy y.

“Hắn đang ở Dương Châu, người đi đi.”

Cho tới nay, Cổ Mộng Tiên cũng mơ hồ cảm nhận được Như Sương ca ca không thích mình tiếp cận Cảnh Dịch Âm, không ngờ lần này y lại đi thăm dò chỗ Cảnh Dịch Âm định cư, bảo hẳn tới đó.

Tiểu Tứ cũng mục trừng khẩu ngọc vì tình huống xoay đổi đột ngột. Ba ngày nay rốt cuộc chủ tử đã xảy ra chuyện gì, dĩ nhiên lại đổi tính?

“Như Sương ca ca...” Cổ Mộng Tiên cảm động đến cực điểm.

“Ta cũng không phải Như Sương ca ca của ngươi, tất cả đều chỉ là một âm mưu, Tiểu Tứ theo ngươi đi, sẽ nói rõ rất cả.” Bạch Như Sương nói xong, đi ra cửa phòng.

Hài tử tự xưng là Phó Tây Lâu cả người bắn hề hề đang ngồi trước cửa phòng Cổ Mộng Tiên. Không biết nó đi đâu chơi một vòng, lại khiến cả người bắn thiu, tay lại còn nghịch đất.

Nó nhìn Tiểu Tứ, khoe miệng mỉm cười hồng nhuận như tinh huyết. Vừa thấy Bạch Như Sương ra cửa, nó cũng lập tức đứng lên, bàn tay hướng về phía Bạch Như Sương, như thể đang chờ đợi y. Bạch Như Sương bị nó nắm lấy tay phải, lại không hề chống cự!

Tiểu Tứ kinh ngạc không hiểu. Cá tính chủ tử cực thích sạch sẽ, lại khó có thể cùng người khác da thịt thân cận, sao có thể nắm tay một hài tử đầy tay là đất? Y cũng chẳng phải là người thích hài tử a! Huống chi hài tử này còn tự xưng là Phó Tây Lâu, chủ tử đối với Phó Tây Lâu đầy ngạt hận, khắc sâu tới mức chỉ nghe tên là đã nổi trận lôi đình, như vậy lúc này là xảy ra chuyện gì đây?

“Đi, đưa Cổ Mộng Tiên đi mau!” Bạch Như Sương bị hài tử nọ nắm tay, chóng mặt một trận, hai chân mềm nhũn suýt ngã quỵ, nhưng là được hài tử kia đỡ, mới không quỵ xuống đất.

Tay của hài tử kia vô lễ xoa loạn trên cổ Bạch Như Sương, nhãn thần nhìn Tiểu Tứ một trận tiểu ý loạn chuyển, nhưng khiến toàn thân Tiểu Tứ nổi da gà. Lúc này hắn mới hiểu được, Bạch Như Sương bị hài tử này khống chế hành động!

Nhãn thần của hài tử không giống một hài tử mười tuổi, cũng không giống một thanh niên nam tử, ngược lại quái dị âm lãnh như một ma đầu giết người không chớp mắt.

Hài tử đứng thẳng người dậy, Tiểu Tứ bỗng nhiên phát giác, không biết vì sao nó lại cao lên? Nó vốn không đứng tới ngực chủ tử, hiện tại hầu như có thể đụng vào đầu vai chủ tử, diện mạo cũng trở nên tuấn tú thần kỳ, giống như trong một đêm lớn liền mấy tuổi, đây là công phu tà môn gì, trước đây chưa từng gặp qua?

Với khả năng của Bạch Như Sương còn bị khống chế, có thể thấy công phu của hài tử này thâm sâu khó dò, vậy nên Bạch Như Sương mới muốn hắn với Cổ Mộng Tiên mau rời đi!

Hài tử này đối với Tiểu Tứ lơ đãng, tự mình đưa Bạch Như Sương đi. Toàn thân Tiểu Tứ run lên, đến đi cũng không đi thẳng nổi, cấp tốc mở cửa phòng, thu thập lung tung vài thứ, vừa lúi vừa bế Cổ Mộng Tiên xuống giường. Cổ Mộng Tiên vô lực hành tẩu, Tiểu Tứ liền công hắn rời khỏi sơn trang.

Cổ Mộng Tiên không biết gì, liên tục hỏi Tiểu Tứ, Như Sương ca ca đâu? Tiểu Tứ chảy nước mắt, không nói lời nào, chỉ liên tục chạy đi cả ngày lẫn đêm.

Qua mấy ngày, bọn họ rốt cuộc tới Dương Châu, thế nhưng Dương Châu to lớn, căn bản không biết tìm người bằng cách nào, mà Cổ Mộng Tiên lại chưa khỏi bệnh, vội vội vàng vàng nam hạ, một đường bôn ba, khiến thân thể Cổ Mộng Tiên càng thêm suy yếu. Tiểu Tứ thuê một khách ***, để Cổ Mộng Tiên nghỉ ngơi.

Thế nhưng Cảnh Dịch Âm vẫn bắt vô âm tín, khiến Cổ Mộng Tiên nặng nề tâm sự, bệnh tình không hề khỏi sắc.

Một hôm sau khi tìm hiểu tin tức không có kết quả, Tiểu Tứ phiền não đi về khách ***, nhưng tại khu phố gần thanh lâu, gặp phải Cảnh Dịch Âm! Tiểu Tứ túm lấy y, nước mắt nước mũi đồng thời tuôn trào.

“Cảnh công tử! Còn không tìm được người, Mộng Tiên thiếu gia sẽ chết...”

Ở Dương Châu gặp phải Tiểu Tứ, Cảnh Dịch Âm cũng thấy kỳ lạ. Ngày ấy y vì rời xa Cổ Mộng Tiên, một đường nam hạ, định đi càng xa càng tốt, cuối cùng đi tới Dương Châu, thế nhưng Tiền Ly càng lúc càng dây dưa, y không thể làm gì khác hơn là ở tại thanh lâu. Lường trước Tiền Ly là một cô nương không dám xông vào chỗ như thế này, quả nhiên Tiền Ly cũng không có cách nào, mà Dương Châu thanh lâu rất nhiều, Cảnh Dịch Âm hết một ngày lại đổi một nhà, khiến Tiền Ly hoàn toàn không tìm được hình bóng y.

“Không phải Mộng Tiên vẫn hảo hảo ở Phiêu Tuyết sơn trang sao?” Rõ ràng Cổ Mộng Tiên vẫn được Bạch Như Sương trông nom không phải sao?

“Mộng Tiên thiếu gia nhớ nhưng thành bệnh...” Đến đó, Tiểu Tứ cũng không che giấu nữa, hắn khóc nói ra nguyên do “Mà chủ tử của nhà chúng ta bị Phó Tây Lâu khống chế, trong lòng người vẫn mang nặng chuyện của Mộng Tiên thiếu gia và người, bảo ta hộ tống hắn tới... Dù sao Mộng Tiên thiếu gia một câu một tiếng ‘Như Sương ca ca’, chủ tử tuy rằng nhìn như vô tình, trong lòng luôn coi hắn là đệ đệ, không đành lòng nhìn hắn ở Phiêu Tuyết sơn trang gặp chuyện không may...”

“Bạch Như Sương xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Tứ lắc đầu, hắn xác thực cũng không rõ trên người Bạch Như Sương xảy ra chuyện gì, chỉ biết là y nhất định bị Phó Tây Lâu giam cầm, nhưng mà hiện tại những chuyện này tạm thời không nhắc tới, quan trọng là chuyện của Cổ Mộng Tiên.

“Nhanh, ta đưa người đi xem Mộng Tiên thiếu gia.”

Cảnh Dịch Âm bị Tiểu Tứ lôi đi, vội vã như kiến bò trên chảo nóng. Vừa vào phòng trong khách ***, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cổ Mộng Tiên liền thấy đau lòng, mà Cổ Mộng Tiên vừa thấy y, liền bật khóc nắm lấy tay y, không chịu thả y đi nữa. Cảnh Dịch Âm thấy hần ốm yếu thành như vậy, trong lòng khổ sở, đối hần lại càng mọi cách trù mến.

“Tiểu Tứ nói hết với ta rồi, hần nói trước đây chúng ta quen nhau, người vì ta đi cầu Bạch Như Sương ca ca chữa bệnh cho ta, ta... rốt cuộc ta là gì của người, để người đối tốt với ta như vậy...”

Cổ Mộng Tiên thấy Cảnh Dịch Âm, cực khổ mấy ngày nay, tất cả đều hóa thành khói nhẹ trước sự trù mến của y.

Nhưng nghi vấn này, từ sau khi Tiểu Tứ nói một cách gián đoạn trên đường đi, hần vẫn canh cánh trong lòng. Vì sao mình lại nhớ nhung y da diết như vậy? Vì sao Cảnh Dịch Âm vô tình vô ý bỏ đi, hần gần như là đứt từng khúc ruột? Rồi vì sao y cùng Tiền Ly cười đùa thoải mái, sẽ làm tim hần đau đớn?

Cổ Mộng Tiên không hiểu vì sao tình cảm của mình lại bị chấn động, lại biết mình không thể chịu đựng nổi xa cách Cảnh Dịch Âm, thứ tình cảm vừa sâu vừa đậm này là gì? Hai người bọn họ thực sự chỉ là bằng hữu đơn thuần thôi sao?

Nếu như chỉ là bằng hữu, vì sao Cảnh Dịch Âm không chỉ hao hết tâm lực công hần lên núi, liều lĩnh vì hần quỳ xuống cầu xin Bạch Như Sương, thậm chí còn thuận theo yêu cầu vô lý của Bạch Như Sương, từ đó về sau trở thành không quen không biết hần?

Nếu như cũng không phải bằng hữu, vậy giữa bọn họ là quan hệ gì, khiến hần yêu say đắm nhân thân ôn nhu cùng với cử chỉ yêu chiều mình của Cảnh Dịch Âm như vậy?

Cảnh Dịch Âm ngăn ra, y ngồi ở bên giường, vẫn đang không dám xác định ý đồ của Bạch Như Sương khi sai Tiểu Tứ đưa Cổ Mộng Tiên đến tìm y. Rốt cuộc Bạch Như Sương là tàn nhẫn muốn tổn thương y, hay là khoan hồng độ lượng để cho bọn họ nối lại duyên xưa? Có lẽ tất cả chỉ là hiểu lầm?

“Bạch Như Sương nói gì với người?”

Cổ Mộng Tiên lắc đầu nói

“Huynh ấy chưa từng nói gì cả, chỉ nói người đang ở Dương Châu, bảo Tiểu Tứ đưa ta tới tìm người.”

Cảnh Dịch Âm nhíu mày nói nhỏ

“Người tới Dương Châu tìm ta, vậy nương tử của người đâu?”

Khúc mắc đó vẫn ở trong lòng y, đã qua thời gian cuối năm lúc đón dâu từ lâu, tính ra thì, Cổ Mộng Tiên nên hoan hoan hỉ hỉ mà thành thân rồi. Cảnh Dịch Âm đau khổ nói ra lời này, trong lòng nhưng đang suy xét rốt cuộc nên nói thật về quan hệ giữa bọn họ, hay là khéo léo bịa ra một lời nói dối. Mộng Tiên nếu đã thành thân, một khi biết được trước đây hần từng cùng một nam tử khác phu phụ tương xứng, nói không chừng sẽ thấy ghê tởm khó hiểu.

Cổ Mộng Tiên không biết tâm sự của y, thành thật nói

“Chúng ta đã hủy bỏ hôn ước rồi. Sau khi người không từ mà biệt, ta liền bệnh không dậy nổi, trong lòng thấy loạn vô cùng, càng ngày càng suy yếu, vậy nên...”

Vừa nghe thấy Cổ Mộng Tiên không thành thân, tâm tình Cảnh Dịch Âm thoáng chốc sáng sủa lên rất nhiều, không có kẻ thứ ba, hai người vẫn là độc thân, dù sao tình huống cũng đơn giản hơn một chút.

Thế nhưng quan hệ của hần với Mộng Tiên nên nói tỉ mỉ thế nào, hần lại không nắm chắc được. Cảnh Dịch Âm liếc sang Tiểu Tứ, Tiểu Tứ tiếp thu, liền ngồi xuống bên cạnh Cổ Mộng Tiên, thay Cảnh Dịch Âm nói ra tất cả mọi chuyện — việc này do người bằng quan nói ra, tương đối có sức thuyết phục.

“Mộng Tiên thiếu gia, một năm rưỡi trước, người trúng phải độc dơi kỳ quái, là Cảnh công tử công người tới cầu thầy trị bệnh. Người khi đó không khác gì đã chết, Cảnh công tử là người đồng tước cộng tề (cùng...ngủ)

với người giống như phu thê, hắn coi người như thê tử mà yêu người, thương người, liều mạng cứu người, bởi vậy, chủ tử mới hạ lệnh bắt Cảnh công tử rời xa người, trở thành cái giá đánh đổi với việc chữa cho người.”

Cổ Mộng Tiên nhất thời sửng sốt, Tiểu Tứ nói tiếp “Trong thời gian qua người có hai lần phát tác âm độc, âm độc kia là *** độc, phải có nam tử cùng người mập hợp mới có thể giảm bớt. Vừa vặn lúc đó Cảnh công tử ở bên cạnh người, sau đó đưa người trở về sơn trang, nhưng người tỉnh lại xong, không hề nhớ gì...”

“Ta... ta cùng nam tử mập hợp?” Cổ Mộng Tiên vẻ mặt không thể tin nổi.

Hắn hướng ánh mắt về phía Cảnh Dịch Âm, Cảnh Dịch Âm cầm tay hắn, kể lại chân tướng về việc lúc trước hai người quen nhau, yêu nhau thế nào.

“Mộng Tiên, người nguyên quán Giang Tô, là một thư hương thế gia (nhà nho), cha mẹ đồng thời qua đời vì bệnh năm người mười sáu tuổi, sau khi song thân mất, người rời khỏi cố hương, muốn đạp biển thần châu (đi khắp Trung Quốc). Mà ta từ nhỏ tập võ, gia cảnh coi như dư dả, mẫu thân mất lúc còn rất nhỏ, cha ruột đã đi theo mẫu thân năm ta hai mươi. Ta tự phụ võ nghệ không tệ, cùng nhau du lịch khắp nơi. Chúng ta kết làm hảo hữu ở chợ gạo Hồ Nam, ta thấy người kiêu nhược thiên chân (yếu đuối ngây thơ), không hiểu thế sự, trong đầu nảy lên ý niệm muốn bảo hộ người. Lúc đầu chúng ta xưng nhau huynh đệ, nhưng trong lúc bất tri bất giác tình cảm càng ngày càng phát triển... Về sau phu thê thương xứng, đồng hành đồng hoan.”

Cổ Mộng Tiên vẻ mặt khiếp sợ, dù nghĩ thế nào, hắn cũng không ngờ mình lại có quan hệ như vậy với nam tử... Thế nhưng trong lòng hắn cũng biết rõ ràng, sự quan tâm của mình đối với Cảnh Dịch Âm đích xác không tầm thường. Hơn nữa, Cảnh Dịch Âm kể lại thân thế của hắn, không sai chút nào. Lúc hắn còn ở Phiêu Tuyết sơn trang, ngay cả Bạch Như Sương cũng chưa từng thuật lại lai lịch của hắn, người này nếu không phải rất thân quen, sao lại biết thân thế của hắn?

Mặc dù vậy, trong lúc nhất thời muốn hắn thừa nhận hắn có quan hệ như thế với nam tử, hắn không có cách nào, cũng không thể.

“Tuy biết ta cùng Dịch Âm ca nhất định có quan hệ gì đó, thế nhưng... Thế nhưng ta cho rằng cùng lắm là huynh đệ kết nghĩa mà thôi, sao có thể... Ta sao có thể cùng nam tử...”

Cảnh Dịch Âm không ngờ Cổ Mộng Tiên lại bài xích quá khứ của bọn họ như vậy. Trên mặt Cổ Mộng Tiên đầy vẻ do dự, tựa hồ rất khó tin nổi vào mối quan hệ giữa mình và Cảnh Dịch Âm. Tiểu Tứ im thin thít, còn trên mặt Cảnh Dịch Âm như bị giáng một đòn nghiêm trọng, lộ ra biểu tình vạn vạn thống khổ.

Cảnh Dịch Âm vốn tưởng rằng, không có Bạch Như Sương cản trở là hai người có thể cùng một chỗ, lại không nghĩ rằng Cổ Mộng Tiên không nhớ rõ quá khứ, đương nhiên cũng không nhớ rõ lúc đó ngọt ngào ra sao, hai người tình cảm sâu đậm thế nào, mà long dương chỉ phích, vào lúc này cũng không được chấp nhận trong tư tưởng của hắn.

“Mộng Tiên thiếu gia, là thật đó, người cùng Cảnh công tử...”

“Tiểu Tứ, đây là gạt ta, đúng không? Ta dù thế nào cũng không có khả năng cùng nam nhân... cùng nam nhân làm ra chuyện như thế!”

Tiểu Tứ nói không được nữa, Cảnh Dịch Âm vẻ mặt tuyệt vọng, còn Cổ Mộng Tiên thì kiên quyết không nhìn về phía Cảnh Dịch Âm, chỉ là hai tay nắm chặt thành quyền, nội tâm kích động không ngớt.

“...Ta hộ tống các người quay về Phiêu Tuyết sơn trang.”

Cảnh Dịch Âm đứng dậy, không nói thêm gì. Tiểu Tứ chỉ có thể dùng ánh mắt đồng tình nhìn y chăm chú.

Trên đường về nhà, Cổ Mộng Tiên không liếc mắt tới Cảnh Dịch Âm lần nào, trong lúc đi lại luôn duy trì cự ly với Cảnh Dịch Âm —— chỉ có thể cách xa, không thể tới gần, đến lúc ăn cũng không ngồi cùng nơi.

“Cảnh công tử, là ta có lỗi với người...” Tiểu Tứ lượn đi lượn lại luôn chỉ có một câu như thế. Nếu không phải năm xưa hắn chôn mũi vào chuyện của người khác bảo Cảnh Dịch Âm giả danh nghĩa Phó Tây Lâu để xin chữa bệnh, Bạch Như Sương sẽ không cứu Cổ Mộng Tiên, tự nhiên cũng sẽ không có tất cả những điều làm người ta tan nát cõi lòng như hôm nay.

“Ta phải cảm tạ người mới đúng. Dù sao Mộng Tiên vẫn còn sống trên đời, chỉ là không giống như ta từng biết mà thôi.” Cảnh Dịch Âm nói tới bình thản, nhưng phần bình thản đó bao hàm cả trái tim tan nát.

Nhưng mà lũ đồ quay về cũng không yên ả, bọn họ mới đi vài ngày, nhóm ba người đã bị một số đông nhân mã Tiền Ly mang tới chặn lối đi.

“Cảnh Dịch Âm, rốt cuộc để ta tìm được người!” Tiền Ly đứng trước Cảnh Dịch Âm nũng nịu hờn mát.

Từ lúc Cảnh Dịch Âm vào Dương Châu, vẫn chuyển hết từ thanh lâu này sang thanh lâu khác, nàng là một nữ nhi nhà lành không thể xông vào, vì thế mất đi tung tích của Cảnh Dịch Âm. Tiền Ly dùng hết sức chín trâu hai hổ mới hỏi thăm ra y ở nơi nào, biết y mang theo bọn Tiểu Tứ lên phương Bắc.

“Tiền tiểu thư, ta hộ tống bằng hữu quay về trang xong, sẽ có lời ăn nói với người.”

Một câu ‘ăn nói’ hơi hợt ba phải, nhưng khiến tâm tình Tiền Ly tốt hẳn lên. Giọng nàng mềm mỏng đi không ít, tự cho lời bóng gió của Cảnh Dịch Âm là tin vui.

“Thật vậy chăng?”

“Àn.”

Vì vậy Tiền Ly điều nhân mã đi, miễn cưỡng nhập vào đoàn người họ, mỹ kỳ danh là muốn hộ tống bằng hữu của Cảnh Dịch Âm, thế nhưng trong mắt nàng căn bản chẳng có sự tồn tại của Cổ Mộng Tiên và Tiểu Tứ, suốt ngày chỉ lo quần quít lấy Cảnh Dịch Âm, nói chuyện trời đất, đối với hai người kia, Tiền Ly đến một cái liếc mắt cũng lười bỏ thí, càng đừng nói tới mở miệng trò chuyện.

“Mộng Tiên thiếu gia, uống nước đi, môi người nứt nẻ hết rồi.”

Tiểu Tứ chuyển túi nước sang, túi nước đó vừa mới để Cảnh Dịch Âm uống qua, Cổ Mộng Tiên lắc đầu không chịu uống. Cảnh Dịch Âm lấy khăn ra, lau sạch sẽ miệng túi, rồi lại đưa cho Cổ Mộng Tiên, bình tĩnh nói

“Đi đường mệt mỏi, người uống nhiều một chút.”

Cổ Mộng Tiên rốt cuộc cầm lấy túi nước, khẽ hớp một ngụm thanh thủy.

Tiền Ly nhìn Cổ Mộng Tiên, cảm thấy cực kỳ không vừa mắt. Cảnh Dịch Âm đối với Cổ Mộng Tiên luôn ăn nói nhũn nhặn, ôn nhu săn sóc, thỏ nhĩ gia đó thì lại cao cao tại thượng xa cách. Nàng không chút nghĩ ngợi, kiêu căng chỉ vào Cổ Mộng Tiên phỉ nhổ

“Nếu ngại miệng Cảnh Dịch Âm bẩn, vậy đừng uống, cũng đừng lãng phí nước.”

Từ đầu Cổ Mộng Tiên đối với chuyện hai người cưỡi ngựa đi chơi còn có chút vướng mắc, căn bản không muốn để ý tới Tiền Ly. Thái độ không coi ai ra gì làm cho Tiền Ly, người luôn được nâng niu trong lòng bàn tay, tức giận không chịu nổi, vung mã tiên lên đánh tới.

“Người nghì người là cái thá gì?!”

Mã tiên nàng vung tới bị Cảnh Dịch Âm bắt được, Tiền Ly càng thêm khó chịu, không biết lấy được gì ra từ trong túi, ném về phía Cổ Mộng Tiên.

Tiểu Tứ kinh hãi kêu lên một tiếng, Cảnh Dịch Âm phi thân sang che trước người Cổ Mộng Tiên, một trận âm thanh ‘xuy xuy’, trên cánh tay Cảnh Dịch Âm lập tức chảy máu. Phàm là nơi nào bị Tiền Ly vấy độc tới, từ da tới thịt tất cả đều hóa thành huyết thủy, lộ cả xương.

Cổ Mộng Tiên kinh hãi tới độ vẻ mặt cũng thay đổi, Tiền Ly là cố ý ném về phía mặt hắn, nếu không phải Cảnh Dịch Âm chắn phía trước, chỉ sợ mặt hắn đã bị hủy toàn bộ.

Cảnh Dịch Âm đứng lên, cho dù trên tay còn chảy máu cũng không quan tâm, y thần sắc hàn lệ tranh nanh, hiển nhiên là giận cực kỳ, hơn nữa không gì kiềm nổi.

“Người vì sao làm như vậy? Lẽ nào người không biết như vậy sẽ làm Mộng Tiên bị thương sao! Hay là... người cố ý?!” Cảnh Dịch Âm ngữ khí âm lãnh, một tay túm lấy kéo Tiền Ly khỏi ngựa, ném nàng xuống

đất, giống như một túi gạo, còn bói hết tất cả bình xanh chứa độc dịch trong hành lý nàng ra, đập nát dưới lòng bàn chân.

Tiền Ly chưa từng thấy y giận như vậy, trong khoảng thời gian ngắn mực trũng khẩu ngọc, nhưng lại lập tức hồi phục bản tính kiêu căng, tùy hứng nói

“Ta muốn làm thì liền làm, không có lý do gì cả! Ta chính là không vừa mắt thổ nhĩ gia kia, ai bảo hắn thường nhân lúc người không chú ý thì ở sau lưng lén nhìn người, cái cặp mắt gian tà kia khiến ta thấy liền giận!”

Cảnh Dịch Âm nghe vậy chấn động, còn Cổ Mộng Tiên thì lập tức xấu hổ quay đầu đi.

Cảnh Dịch Âm kéo Tiền Ly qua, không biết nói gì vào bên tai Tiền Ly, đôi mắt xinh đẹp của Tiền Ly tròn lớn, phần hận cho y một cái tát, cảm giận trào lên ngựa bỏ đi.

Tiểu Tứ lập tức kéo bỏ khăn xuống bằng bó cho Cảnh Dịch Âm, Cảnh Dịch Âm nhin đau, cau chặt mày. Tiểu Tứ nhẹ giọng nói

“Phải đi tìm đại phu khám xem.”

“Trước tiên dùng thuốc bột cầm máu đã.”

Cảnh Dịch Âm lấy thuốc bột từ trong túi ra, Cổ Mộng Tiên đón lấy, rắc lên trên vết thương cho y. Hai tay hắn run run, một giọt nước mắt trong suốt lăn xuống, Cảnh Dịch Âm thấp giọng nói

“Chỉ là thoát nhìn nghiêm trọng, kỳ thực cũng không quá đau đớn đâu.”

“Nhìn thấy cả xương, sao lại không đau được?”

Cổ Mộng Tiên rống lên, thanh âm lập tức nhỏ như muỗi kêu, nước mắt càng rơi nhiều

“Rõ ràng... rõ ràng ta hờ hững với người, vì sao người còn muốn đối tốt với ta? Căn cái này thay ta, khiến bản thân bị trọng thương như vậy!”

Cảnh Dịch Âm cười khổ nói

“Từ trước ta đã nói qua, ta không có cách nào không ôn nhu với người, không có cách nào không thêm nhìn người, càng không thể ngồi một bên nhìn người thụ thương. Mất đi người một lần đã đủ khiến ta thương tâm, lần kia nếu không phải ta ngu xuẩn như vậy, sao lại để người thụ thương nguy hiểm tính mạng...”

“Ta không nhớ, ta cái gì cũng không nhớ, dù là trước đây chúng ta tốt đẹp thế nào, ta đều không hề nhớ...”

Cổ Mộng Tiên cũng bắt đầu xoắn xuýt lên. Hắn đã nhiều ngày thử hồi tưởng lại khoảng trống đó, nhưng cái gì cũng không có. Trong trí nhớ của hắn, hắn cùng với Cảnh Dịch Âm chỉ là mới quen, hồi ức mà hai người cùng sở hữu chỉ có thể ngược dòng tới giai đoạn hắn cho rằng Cảnh Dịch Âm là ác quỷ.

“Không sao đâu, Mộng Tiên, người cứ làm những gì người muốn.”

Bôi thuốc xong, Tiểu Tứ lại băng bó lần nữa cho Cảnh Dịch Âm. Cảnh Dịch Âm đứng lên, sắp xếp đầu vào đó, rồi tiếp tục đi.

Không biết lúc trước Cảnh Dịch Âm nói gì với Tiền Ly, Tiền Ly không hề đuổi theo nữa, cũng coi như chặt đứt mối nghiệt duyên này.

Bọn họ đi thẳng vào thành, tìm đại phu, xem vết thương trên tay. Một đêm kia, Cảnh Dịch Âm sốt cao không lui, trong độc nọ không biết còn có thành phần gì, nhiệt độ cứ hạ lại tăng, tăng lại hạ, lần qua lần lại vài ngày, y mới dần dần tỉnh lại.

Tỉnh lại thì, chỉ thấy Cổ Mộng Tiên một tay gối bên giường hắn, đang say sưa ngủ, đại khái là bởi vì mấy ngày liền cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, trên mặt hắn lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời. Một trận đau lòng lẫn với tư vị cảm động đồng thời dâng trào, bất luận là Mộng Tiên có nhớ y hay không, sự thiện lương cùng khả ái của hắn luôn không thay đổi.

Cảnh Dịch Âm khẽ vuốt sợi tóc đen nhánh của hắn, lưu vân mềm mại trong lòng bàn tay mỹ lệ như đóa hoa nở rộ. Cổ Mộng Tiên chớp chớp đôi mắt mơ màng tỉnh lại, Cảnh Dịch Âm nhẹ nhàng nói

“Ta khỏe hơn rồi, người đi ngủ đi.”

“Người không sốt nữa?” Cổ Mộng Tiên rướn người sang, xem xét nhiệt độ cơ thể y, may là ôn độ đã phục hồi bình thường.

Cảnh Dịch Âm quay đầu, trên mặt có chút chột vật, hắng giọng vài tiếng

“Ta nói ta khỏe hơn rồi, người đi ngủ đi.”

“Không được, người sốt cứ lúc tăng lúc giảm, không thể đoán được, ta vẫn phải ở lại đây...” Cổ Mộng Tiên còn đang lo lắng thương thể của y, y là vì hấn mà bị thương, sao hấn có thể mặc kệ được?

“Không cần người ở lại. Nghe ta nói này, Mộng Tiên, về phòng người ngủ đi, ta không muốn để bản thân suy nghĩ lung tung, người ở gần như vậy, mùi thơm cơ thể người, dáng người người sẽ làm ta tâm viên ý mã ! (phân tâm). Ta chỉ là một bệnh nhân, cũng không phải là người chết...”

Cảnh Dịch Âm nói thẳng thắn như vậy, Cổ Mộng Tiên bỗng giật mình, đứng ngây tại chỗ, mặt cũng đỏ, chân tay luống cuống rời khỏi phòng, gọi Tiểu Tứ vào coi chừng.

Cổ Mộng Tiên ra khỏi phòng, nhưng đứng ngoài cửa ngốc sững một hồi lâu.

Hấn vẫn mặt đỏ tim đập như cũ, ngón tay có chút run run. Lúc trước nghe Tiểu Tứ thuật lại, hấn biết mình từng cùng Cảnh Dịch Âm làm chuyện phu thê, thế nhưng trong trí nhớ hấn lại thanh bạch vô cầu (trong sạch không vết bẩn), hoàn toàn chưa có kinh nghiệm cùng bất cứ ai giao hoan. Thế nhưng lúc này, đầu ngón tay phát nhiệt, giống như nhớ kỹ cảm giác được người nhiệt tình ôm ấp.

Cả người hấn nóng lên, hai gò má đỏ bừng. Dù là trong đầu hấn chẳng nhớ rõ cái gì, thế nhưng thân thể hấn hiển nhiên là nhớ, bởi vì vừa rồi Cảnh Dịch Âm nói thẳng thắn, lại khiến thân thể hấn run lên từ tận sâu bên trong, như bị dục hỏa mãnh liệt thiêu đốt...
Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Từ đó về sau, Cổ Mộng Tiên càng trở nên quái dị, hình như không lúc nào không chú ý tới động tác của Cảnh Dịch Âm, có lúc còn hoảng hốt.

Đôi cánh tay kia rất lớn, nếu bị y chạm đến thì sẽ thế nào?

Đôi môi dày cương nghị kia, hôn lên sẽ có tư vị gì?

Một đồng rối loạn, những suy nghĩ trước đây bị hấn coi là vô sỉ hạ lưu, thì bây giờ lại thường thường hiện lên trong óc, khiến hấn xấu hổ tới đỏ mặt.

Đến Tiểu Tứ cũng nhìn ra hấn tâm tình bất định, nhân lúc bốn bề vắng lặng, nhẹ giọng hỏi:

“Mộng Tiên thiếu gia, người gần đây cứ là lạ, có tâm sự gì sao? Nói ra, có khi Tiểu Tứ có thể quyết định giúp người.”

Tiểu Tứ dù sao cũng là người Cổ Mộng Tiên có thể tâm sự, trải qua một trận cơn ba cực khổ tới Dương Châu, cảm tình giữa bọn họ không còn giống chủ tớ, mà đã như là hảo bằng hữu. Cổ Mộng Tiên do dự một chút rồi mới nói:

“Tiểu Tứ, ta gần đây hình như là lạ.”

“Thân thể khó chịu sao?” Tiểu Tứ lo lắng hỏi. Mộng Tiên thiếu gia mới bị bệnh nặng, có lẽ gần đây đi đường quá gấp, khiến thân thể hấn không khỏe.

“Không, không... Không phải, là trong đầu ta loạn. Ta không biết bản thân xảy ra chuyện gì, trong đầu toàn bộ là...”

“Trong đầu thế nào?”

Cổ Mộng Tiên muốn nói lại thôi, nhưng Tiểu Tứ cũng có chút hiểu ý.

“Mộng Tiên thiếu gia, là chuyện liên quan tới Cảnh công tử sao?”

Tiểu Tứ đi theo hắn đã lâu, Cổ Mộng Tiên đơn thuần, tâm tư không thể qua mặt được Tiểu Tứ. Mộng Tiên thiếu gia từ sau khi gặp Cảnh công tử ở phiêu tuyết sơn trang, bản thân mặc dù không có cảm giác, thế nhưng Tiểu Tứ phát hiện ra rằng, vui buồn của hắn luôn luôn xoay quanh Cảnh Dịch Âm.

Hắn hiện tại chỉ là mê vông mà thôi, tin rằng theo thời gian, Mộng Tiên thiếu gia nghĩ thông suốt rồi, sẽ minh bạch hắn cùng với Cảnh công tử tình duyên sâu đậm, hai người không thể tách rời.

Vừa nghe Tiểu Tứ nhắc tới Cảnh Dịch Âm, Cổ Mộng Tiên sắc mặt ửng đỏ, hắn ngó xung quanh xác nhận không có ai, mới dám nhẹ nhàng gật đầu.

“Tiểu Tứ, đối với quá khứ ta một điểm ký ức cũng không có, thực sự ta cùng Cảnh... Cảnh Dịch Âm có quan hệ như vậy sao?”

Tiểu Tứ thẳng thắn nói:

“Mộng Tiên thiếu gia, lúc đó Cảnh công tử công ngươi lên núi xin chữa bệnh, không ăn không uống quỳ dưới trời tuyết cầu chủ tử cứu ngươi, đến ta cũng bị cảm động, sau đó hắn đáp ứng yêu cầu vô lý của chủ tử, chỉ mong có thể yên lặng bảo vệ ngươi, ta đã biết hắn kỳ thực yêu ngươi đến cực điểm. Ngay cả bây giờ, ngươi lãnh đạm với hắn, hắn cũng luyến tiếc không muốn ngươi phải mảy may bối rối. Nếu ngươi bỏ lỡ hắn, cả đời này, còn có ai sẽ thương ngươi, yêu ngươi, đặt ngươi trong lòng như thế?”

Tiểu Tứ lại kể lại tình cảnh lúc trước Cảnh Dịch Âm đưa hắn tới xin chữa bệnh cho Cổ Mộng Tiên nghe. Cổ Mộng Tiên cho dù đã hoàn toàn không còn ấn tượng gì, nhưng nghe thấy thế cũng không khỏi động dung, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Vậy mà hắn lại đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy! Cái người dùng mọi cách thương tổn Cảnh Dịch Âm kia, lại chính là hắn! Sao hắn lại nông cạn, vong ân như vậy...

Cổ Mộng Tiên che mặt khóc.

Tiểu Tứ nhẹ chân nhẹ tay ly khai, chỉ mong những lời đó của mình có thể giúp ích gì đó cho tình cảnh giữa Cảnh Dịch Âm và Cổ Mộng Tiên, đây là hy vọng lớn nhất của hắn...

Bóng đêm lạnh lạnh như nước, buổi chiều Cổ Mộng Tiên khóc một hồi xong, tâm tình bỗng nhiên nhẹ nhàng hơn không ít. Có lẽ là do đã hạ quyết tâm, bởi vậy tâm tình không hề dao động. Hắn gõ cửa phòng Cảnh Dịch Âm, đẩy cửa tiến vào.

Cánh tay bị thương của Cảnh Dịch Âm đã khá hơn rất nhiều, không cần băng chườm nữa, bởi vậy đối với việc Cổ Mộng Tiên đêm khuya đột nhiên tới chơi, y không khỏi kinh ngạc. Rõ ràng gần đây Cổ Mộng Tiên luôn luôn tránh mặt y.

“Mộng Tiên?”

Cổ Mộng Tiên tự ý ngồi xuống, Cảnh Dịch Âm không thể làm gì khác hơn là rót cho hắn chén trà. Trong khoảng thời gian ngắn hai người không biết phải nói gì, đành ngồi yên. Cổ Mộng Tiên uống một ngụm trà, bỗng nhiên phát hiện nhãn thần Cảnh Dịch Âm nhìn hắn nóng bỏng thâm tình như vậy, khiến hắn nhận không được đỏ hồng cả mặt, thấy bầu không khí hình như càng ngày càng khó xử.

“Ta... Ta là tới nói với ngươi, ta không còn ký ức của trước đây nữa, vậy nên cũng không biết ngươi làm bao nhiêu chuyện cho ta...”

Việc này, Cảnh Dịch Âm đã biết từ lâu, y gật đầu.

Cổ Mộng Tiên dừng lại, không nói thêm gì. Cảnh Dịch Âm nghiêng đầu chờ hắn mở miệng lần nữa, chỉ thấy dưới ánh sáng nến, Cổ Mộng Tiên sắc mặt đỏ bừng, như về với sự e thẹn ngày xưa khi nhìn y. Y tâm tình rung động, còn chưa nghĩ kỹ, tay đã vươn ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Cổ Mộng Tiên.

Vừa nắm lấy, Cảnh Dịch Âm lập tức hoàn hồn, thẹn thùng vì sự càn rỡ vô lễ của mình. Đang định buông ra, đã thấy má lúm đồng tiền của Cổ Mộng Tiên càng thêm hồng hồng, hơn nữa hình như cũng không có bất cứ sự phản đối với hành động của y, nhất thời y nhìn tới ngây dại, tay cũng đã quên buông ra.

Cổ Mộg Tiên càng cúi thấp đầu hơn, tìm Cảnh Dịch Âm đã như say, phân không rõ là hiện tại hay quá khứ trở về, cũng có lẽ thân thể đang ở trong một giấc mộng hư ảo.

Ngón tay y nhẹ nhàng nâng khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Mộg Tiên lên, cả khuôn mặt hần đã phủ màu hồng, đỏ ửng mê người, khiến Cảnh Dịch Âm không khỏi mê say trong sự e lệ đó.

Lúc hai đôi môi chạm vào nhau, Cổ Mộg Tiên hình như thở có chút gấp, thế nhưng Cảnh Dịch Âm thực sự rất muốn hần, cố ý nhẹ nhàng thưởng thức vị ngọt trên môi hần. Cổ Mộg Tiên khẽ nhếch miệng, tỏa ra hương khí, Cảnh Dịch Âm vươn đầu lưỡi vào cướp đoạt, Cổ Mộg Tiên phát ra một tiếng thở nhẹ, tay cũng run run túm lấy tay áo y, phân không rõ là động tình hay là khấn trương.

Cảnh Dịch Âm nhẹ nhàng cuốn lấy lưỡi hần, nụ hôn khẽ như trấn an, khiến đôi mắt Cổ Mộg Tiên trở nên mê ly, nắm tay nít chặt dần dần thả lỏng. Lúc y liếm qua hàm răng cùng cái lưỡi thơm tho, tiếng Cổ Mộg Tiên kêu líu ríu mềm mại đáng yêu khiến nửa người dưới của Cảnh Dịch Âm thoáng chốc bùng cháy, chỉ cảm thấy nhiệt lưu khắp toàn thân đều vọt tới địa phương kia.

“Mөг Tiên?”

“Dịch Âm ca...”

Cổ Mộg Tiên nhẹ giọng thở dốc, dù chỉ là gọi tên cũng mang theo hương khí trí mạng, khiến Cảnh Dịch Âm choáng váng đầu óc, trong khoảng thời gian ngắn nhiệt huyết dâng lên, y bao phủ lên đôi môi kia, điên cuồng hấp thu chất lỏng bên trong. Lúc nắm lấy phần eo thon thả của người trước mặt thì nhin không được đem nửa người dưới hỏa nhiệt của mình áp vào thân thể mềm mại, lập tức nghe được một tiếng rên khẽ.

Chính là âm thanh đó khiến y chấn động, trong nháy mắt hồi phục lý trí. Y vội vàng đẩy Cổ Mộg Tiên ra, dựa vào bàn thờ hồng hộc.

“Xin lỗi, Mộg Tiên, là ta thất thố...”

Cổ Mộg Tiên cả người run rẩy, toàn thân hầu như đỏ bừng, hần chưa từng nghĩ tới một Cảnh Dịch Âm luôn luôn ôn hòa hữu lễ lại có một phương diện nhiệt tình phóng dăng như vậy!

Môi hần hầu như bị hôn tới sưng đỏ, tận sâu trong thân thể dâng lên cảm giác tê nóng, giữa hai chân còn như cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cực nóng của Cảnh Dịch Âm, thỉnh thoảng run lên.

“Người... Người không có thất thố, ta, ta...” Hần đỏ mặt, cố lấy dũng khí nhẹ giọng nói: “Ta muốn thử một chút xem đó là tư vị gì, cho dù ta cái gì cũng không nhớ rõ, thế nhưng ta muốn cùng người...” Cổ Mộg Tiên thẹn thùng không nói nổi nữa.

Cảnh Dịch Âm khiếp sợ nhìn hần, Cổ Mộg Tiên cả người run rẩy, hai tay đang cởi ra kết khẩu (nút áo), mắc cỡ tới mức hầu như vô pháp nhìn thẳng vào Cảnh Dịch Âm. Rốt cuộc, áo của Cổ Mộg Tiên phiêu nhiên rơi xuống đất, lộ ra thân thể tuyết trắng cân đối.

“Gần đây trong mộng ta toàn mơ thấy người... Ta không biết đó là ta mong muốn, hay là ký ức trước đây của ta, chỉ biết là trong lòng càng ngày càng rối, càng ngày càng loạn...”

Cổ Mộg Tiên hay ngượng ngùng còn làm được như vậy, có phải điều đó chứng tỏ rằng...

Cảnh Dịch Âm cũng chẳng còn hơi sức đâu mà suy nghĩ nhiều, dù sao Mộg Tiên xinh đẹp ở ngay trước mắt, y ôm chặt lấy hần, nụ hôn lần này so với vừa nãy lại càng thêm nhiệt liệt. Khó khăn (dây quần) của Cổ Mộg Tiên đã bị kéo xuống, khổ mông tuyệt tới mắt cá chân, hai tay hần che lại khuôn mặt e lệ ửng đỏ của mình, thế nhưng bộ vị nam tính ngang nhiên đứng thẳng.

“Mөг Tiên, người thật xinh đẹp!”

Ánh trăng mỏng manh rơi xuống, chiếu sáng Cổ Mộg Tiên cả người phủ màu hồng. Hần kiêu thái khả cú, cả người tản mát ra khí tức vừa mị hoặc vừa đáng yêu; cảm giác nửa người dưới đã tự tích tụ mật dịch, dưới ánh trăng lấp lánh, thấm ướt đỉnh nhọn chọc người yêu thương.

Cảnh Dịch Âm vượt lên bộ vị nhút nhát đang chảy mật dịch kia của hần, Cổ Mộg Tiên khẽ kêu, cảm thấy thẹn thùng, khó chịu, nhưng khoái cảm không thể ức chế liên tục dâng lên.

Đối với hắn mà nói, giao hoan như vậy rõ ràng là lần đầu, thế nhưng cảm giác bị Cảnh Dịch Âm đụng vào cực kỳ nóng bỏng, tuyệt đối không vì đối phương là một nam tử mà có điều chống cự.

Hạ thân truyền đến một trận cảm thụ ấm áp, Cổ Mộng Tiên nhìn xuyên qua kẽ ngón tay, lập tức kêu lên sợ hãi. Cảnh Dịch Âm thậm chí còn dùng miệng âu yếm bộ vị phát nhiệt kia của hắn! Hắn liên tục rên la, liều mạng muốn đứng thẳng dậy.

“Không nên... Không nên...”

Đôi môi Cảnh Dịch Âm khép lại, đầu lưỡi ấm áp liếm lộng trên đỉnh bộ vị chảy ra mật thủy; Cổ Mộng Tiên thất lực mềm nhũn, hạ bộ bành trướng, ngón tay tuyết trắng vốn xấu hổ che mặt giờ dè dặt lấy môi, tránh khỏi phát ra tiếng rên rỉ mềm yếu không gì sánh được.

Sao lại có chuyện như vậy!

“Đừng sợ, Mộng Tiên, chỉ cần cảm thụ loại cảm giác này là được rồi, có đúng là phi thường thoải mái hay không?”

‘Thoải mái’ đã không đủ để miêu tả cảm thụ lúc này của Cổ Mộng Tiên nữa, cảm giác của cả thể xác và tinh thần hắn đều dồn hết tại một điểm được âu yếm kia, nước mắt không tự kìm hãm chảy xuống, nếu không dùng lực mím môi thì sợ rằng phát ra, chính là thanh âm quyến rũ mà cho tới bây giờ đến bản thân hắn cũng chưa từng nghe qua.

Chân Cổ Mộng Tiên run lên, tay Cảnh Dịch Âm quệt cao, nhẹ nhàng bơi lên gần hoa kính tại hạ bộ, du cao lạnh lạnh khiến da thịt mẫn cảm co rúm lại, ngón tay thô to vuốt ve lối vào mềm mại, hắn có chút bài xích, Cảnh Dịch Âm liền ngậm thật sâu bộ vị nam tính, rất nhanh, Cổ Mộng Tiên liền choáng váng trong khoái cảm.

Hắn nhẹ giọng rên rỉ, trong đôi mắt to tròn tràn đầy nước mắt vui sướng, toàn thân hư nhược vô lực. Ngón tay Cảnh Dịch Âm đi vào dò xét, Cổ Mộng Tiên vốn cho rằng sẽ rất đau, không ngờ lại dễ dàng đâm vào sâu bên trong. Trong cơ thể cảm thấy quái dị không nói nên lời, động khẩu co rút, ngón tay Cảnh Dịch Âm hơi cong lại, khẽ chạm vào một điểm nào đó.

“A a a!”

Ngón tay che môi cũng không lẫn át nổi tiếng kêu tê dại nữa, cả người hắn như bị sét đánh, thất lực không nhin được mà đưa đẩy, nhất là phía trước bộ vị nam tính phun ra tinh mật. Hắn không biết bản thân bị làm sao, thế nhưng cảm giác tê ngứa từ nơi bị Cảnh Dịch Âm môn trôn xông thẳng lên óc, bất giác toàn thân gập lại.

Tựa như biết đây là điểm mẫn cảm của hắn, Cảnh Dịch Âm lại đưa thêm một ngón tay vào, luân phiên chà xát chỗ kia. Cổ Mộng Tiên vô lực rên rỉ, mật động ẩm ướt bị trạc tham gắt gao kẹp chặt lấy ngón tay trắng kiện đang thăm dò, còn liều mạng nhúc nhích như vẫn còn thấy thiếu, mỗi một lần nhúc nhích thì một trận khoái cảm lại dâng lên, khiến hắn khó có thể thừa thụ.

Cổ Mộng Tiên hai mắt rưng rưng, Cảnh Dịch Âm đứng dậy, hôn gương mặt trắng mịn của hắn, ngón tay đã rút khỏi. Trong nháy mắt hắn thấy hạ thân giống như bị lửa đốt, thiếu khuyết một thứ gì đó.

“Mộng Tiên, có thể chứ? Thực sự có thể chứ?”

Tới cuối cùng rồi, Cảnh Dịch Âm vẫn là đối xử ôn nhu, cho dù trên mặt mồ hôi nóng dầy đặc, dục vọng hầu như đã vượt ra ngoài, nhưng y vẫn đặt ý nguyện của hắn lên hàng đầu.

Cảnh Dịch Âm đối hắn ôn nhu thương yêu như vậy! Trong lòng bỗng dấy lên cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, nhất định chính là cảm động, Cổ Mộng Tiên khẽ gật đầu.

Được sự cho phép của hắn, Cảnh Dịch Âm mới giật lại khó khăn. Cổ Mộng Tiên kinh ngạc mở lớn hai mắt, thứ to như vậy, sao có thể đi vào thân thể hắn? Nhất định sẽ xé hắn làm đôi!

Thoáng chốc Cổ Mộng Tiên đôi môi tái nhợt, thế nhưng thấy sự thống khổ vì phải cưỡng chế dục vọng trên mặt Cảnh Dịch Âm, trong nháy mắt hắn lại thấy yêu thương, nghĩ thâm dù đau một chút cũng không sao đâu.

Cảnh Dịch Âm giúp hần xoay người lại, để mặt hần dựa vào gối đầu, thân thể úp sấp, chỉ có mõng khẩu xích lõa hướng về phía trước. Khóe môi y đặt tại bên tai hần, giọng nói khàn khàn:

“Như vậy sẽ giảm bớt gánh nặng cho người...”

Hần cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, dù sao ký ức mơ hồ của hần hiện tại, hần cùng với Cảnh Dịch Âm là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, thế nhưng tư thế này khiến hần xấu hổ đến cực điểm, không thể làm gì khác hơn vùi mặt vào gối, nhẹ nhàng gật đầu.

Lối vào giữa hai mõng truyền đến một trận áp bức, Cổ Mộng Tiên trong lòng run sợ, vốn tưởng rằng sẽ thống khổ, không ngờ lúc Cảnh Dịch Âm trượt vào, chỉ khiến hần thấy bên trong tràn đầy, thế nhưng cũng không đau đớn, hình như bản thân cũng không bài xích hành vi này, từ lâu đã có rất nhiều kinh nghiệm ngọt ngào.

Cảnh Dịch Âm bắt đầu nhẹ nhàng trườn động, như gãi ngứa ở bên trong, mật nhục bên trong gắt gao giữ lấy y, lúc bị mở ra thì tựa như có ngọn lửa đang thiêu đốt, trở nên rất rất nóng.

“Có đau không, Mộng Tiên?” “Không, không đau...”

Cổ Mộng Tiên vùi sâu mặt vào gối. Hần không thấy đau, trái lại còn nghĩ không đủ, chậm chạp như vậy khiến hần thật là khó chịu!

Nghe được hần nói không đau, Cảnh Dịch Âm mới chậm rãi tăng tốc. Hai tay Cổ Mộng Tiên bấu chặt vào gối, hạ thân co chặt lại, phải cắn răng mới có thể nén tiếng rên rỉ, thế nhưng trái tim càng lúc càng đập nhanh, cảm giác tê dại đồng thời trườn lên phía sau lưng, xâm nhập vào xương cốt, thậm chí còn ngấm vào trí óc, khiến hần cả người xụi lơ vô lực.

Cổ Mộng Tiên vẫn im lặng không nói, Cảnh Dịch Âm cho là mình làm hần bị thương, thở hổn hển, chịu đựng sự mê hoặc nơi chật hẹp, bắt đầu lui ra. Nam căn của y vẫn còn bạo trướng, đến khuôn mặt cũng vì cố nén dục vọng mà trở nên nhăn nhó, nhưng bởi vì không muốn thương tổn con người khả ái kia nên mới rời khỏi.

Y xoay người Cổ Mộng Tiên lại, chỉ thấy hần toàn thân ửng đỏ, nam tính phía trước không ngừng chảy ra tinh mật, khiến toàn thân ẩm ướt. Hỏa hồng thiêu đốt trên gương mặt hần, rõ ràng chính là đáng vẽ bị dục vọng khống chế! Hơn nữa Cổ Mộng Tiên toàn thân hư nhược, hai chân mở rộng, đáng vẽ mình mị chiếu nhân (rực rỡ) hiển nhiên là đã say đắm trong sự quán quít của hai người. Cảnh Dịch Âm nuốt nước bọt, cũng chẳng còn để tâm cái gì ôn nhu cái gì thương tiếc, đem bộ vị đã trưởng tới khó chịu đâm vào trong thân thể Cổ Mộng Tiên, để mật nhục ngọt ngào gắt gao vây quanh.

“A a a ——” Cổ Mộng Tiên cũng không còn cách nào nhẫn nại nữa, âm thanh run rẩy động tình đến cực điểm.

Cảnh Dịch Âm nghe thanh âm đó xong, tựa như phát điên, liên tục rút ra rồi lại đâm vào. Giọng Cổ Mộng Tiên càng lúc càng cao vút, hỏa nhiệt ở nửa người dưới lại càng bành trướng vài phần, mở rộng toàn bộ hoa kính, khiến Cổ Mộng Tiên dục tiên dục tử.

Hai chân Cổ Mộng Tiên vòng quanh eo y, Cảnh Dịch Âm giơ một chân hần lên đặt trên vai mình, rồi nghiêng nghiêng cắm vào, để hoa kính cảm thụ tư vị mới lạ, sau đó một tay dùng chút sức, vuốt ve hành bộ đã tích đầy dịch của người dưới thân.

Cổ Mộng Tiên lập tức đạt tới cao trào, mật nước tiết ra còn phun lên gương mặt hần, sau đó toàn thân mềm rũ. Hỏa nhiệt của Cảnh Dịch Âm vẫn còn đang chuyển động trong cơ thể hần, dụ dỗ *** của hần.

Cổ Mộng Tiên mở đôi mắt đầy sương mù, như thể cảm thụ sự áp bức ngọt ngào trong cơ thể, hần lại thả lỏng bắt đầu rên rỉ, để Cảnh Dịch Âm dẫn hần tới biên giới bí ẩn của mây mưa.

Một đêm tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người ôm nhau mà ngủ.

Buổi sáng tiếp theo, tiếng mưa tí tách bên ngoài đánh thức Cổ Mộng Tiên. Hần tỉnh lại, vẫn còn chưa nhận ra mình đang ở đâu, nghe tiếng hô hấp bình ổn bên cạnh, hần nghiêng đầu nhìn, mới thấy khuôn mặt tuần tú của Cảnh Dịch Âm.

Eo hắn bị Cảnh Dịch Âm ôm lấy, ôm tới chặt chẽ, tựa như sợ hắn sẽ đột nhiên vô duyên vô cớ tiêu thất; mà đầu của hắn đang gối lên một cánh tay trắng kiện, hai người xích thân lỏa thể, trong phòng còn có một luồng khí tức ngọt ngào sau khi yêu nhau, khiến hắn không nhịn được mà đỏ mặt.

Đêm qua... đêm qua là mình đó sao?

Hắn hoàn toàn tập trung vào lần hoan ái này, lúc bị Cảnh Dịch Âm ôm thì không hề thấy bài xích hay thống khổ. Rõ ràng hai người đều là nam tử, mình còn có một mặt thích nữ nhân, thế nhưng lại bị Cảnh Dịch Âm yêu thương tới cuồng loạn say sưa, tràn trề niềm vui cam thụ nhiệt tình từ đầu tới chân của hắn.

Dù là hắn không nhớ rõ mối quan hệ giữa bọn họ, thế nhưng đêm qua thân thể mềm mại đáng yêu nghênh đón, trong lúc vô tình còn xoay eo, hôn môi, đều chứng minh hắn với Cảnh Dịch Âm cũng không phải là lần đầu tiên. Cảm giác cùng một chỗ với y chính là vui sướng lại quen thuộc như vậy, hơn nữa Cảnh Dịch Âm ôn nhu cực kỳ, dù là giữa lúc hoan ái kích động, y cũng cẩn thận vạn phần, không muốn làm hắn bị thương.

“Người dậy rồi à.” Cảnh Dịch Âm tỉnh lại, thanh âm khàn khàn.

“Àn...” Cổ Mộng Tiên cảm thấy hai người không mặc gì thật là thập phần xấu hổ. Cảnh Dịch Âm giờ tay vuốt tóc hắn, tuy Cổ Mộng Tiên vẫn chẳng nhớ gì, thế nhưng động tác vuốt tóc dịu dàng của y thân mật như vậy khiến hắn an tâm, như thể y đã từng làm như thế trăm nghìn lần.

“Ta vẫn không nhớ ra điều gì.”

Cảnh Dịch Âm dừng động tác, nói nhỏ “Àn? Người hỏi hận rồi sao?” Cổ Mộng Tiên lắc đầu “Không, sẽ không hối hận.”

Hắn từ từ dụi đầu vào ngực Cảnh Dịch Âm, ***g ngực rộng lớn ấm áp vây quanh hắn, hắn là khí tức xa lạ, nhưng cảm giác lại ngọt ngào quen thuộc.

Nước mắt Cổ Mộng Tiên bỗng nhiên tuôn trào, như thể cảm thấy việc hai người có thể ôm nhau là một chuyện đáng quý khó có được tới cỡ nào, là kết cục viên mãn trải qua muôn vàn trắc trở mới có thể đạt tới.

“Chúng ta làm lại một lần nữa đi, Mộng Tiên. Người quên cũng không sao, ta sẽ cho người thêm càng nhiều ký ức tươi đẹp hơn, dù là quên quá khứ, chỉ cần hai người chúng ta còn cùng một chỗ, có thể sáng tạo thêm thật nhiều điều tốt đẹp.” Giọng Cảnh Dịch Âm trầm thấp, thế nhưng hai mắt chăm chú nhìn hắn hừng hực như lửa.

Nếu là Mộng Tiên không có ý, đêm qua sẽ không tới đây cùng y cộng tẩm. Tất cả đêm qua, có phải chứng tỏ là Mộng Tiên cho dù không nhớ rõ những hồi ức ngọt ngào ngày xưa, vẫn lựa chọn ở bên y?

Cơ hội tốt như vậy nếu y còn không biết nắm chặt, vậy Cảnh Dịch Âm y thực sự là quá ngu xuẩn. Y đã để Cổ Mộng Tiên tuột khỏi tay một lần, bây giờ tuyệt đối sẽ không để hắn, rành rành là hữu ý, mượn cớ lý khai nữa.

Nghe y nói xong, Cổ Mộng Tiên bắt đầu dao động. Bản thân là một nam tử, nhưng cam nguyện hầu hạ dưới thân Cảnh Dịch Âm, lại không thích y liếc nhìn nữ tử khác, y bỏ đi thì làm hắn tan nát cõi lòng... Những tình cảm đó hợp lại, không phải là mình đã yêu nam nhân này rồi sao?

“Ta yêu người, Mộng Tiên! Chỉ cần người còn nguyện ý cùng một chỗ với ta, ta sẽ đảm bảo người cả đời này tuyệt đối không phải chịu bất cứ ủy khuất gì.”

Ánh mắt Cảnh Dịch Âm rất nghiêm túc, lời hứa hẹn ngon ngọt, khiến đầu óc Cổ Mộng Tiên quay cuồng, cảm thấy như trước đây từng nghe qua một nam tử nào đó nói với hắn lời y như thế.

“Ta không nhớ gì cả, như vậy... như vậy cũng có thể chứ? Dù là ta đã sớm không còn là Mộng Tiên trong trí nhớ của người nữa...” Sự bất an canh cánh mãi trong lòng, rốt cuộc cũng nói ra khỏi miệng.

Hắn thực sự không biết trước đây mình làm bạn bên Cảnh Dịch Âm thế nào, lại làm sao mà chiếm được tâm của Cảnh Dịch Âm, nhưng mà nhất định hoàn toàn không giống hiện tại. Trước đây mình không thể nào suốt ngày hướng Cảnh Dịch Âm gọi loạn ‘ác quỷ, ác quỷ’, cũng không có khả năng nổi giận với Cảnh Dịch Âm.

“Người vĩnh viễn đều là Mộng Tiên khả ái xinh đẹp của ta, người không thay đổi.”

“Thật... thật sự? Ta trước đây cũng mắng ngươi là ác quỷ sao?” Cổ Mộng Tiên mở to mắt, hỏi rất vô tội.

Cảnh Dịch Âm bật cười

“Thật ra thì chưa từng gọi ‘ác quỷ’, chỉ là có lúc kích động thì sẽ mắng ta là sắc quỷ.”

“Sắc quỷ?” Mỗi một lúc Cổ Mộng Tiên mới bình tĩnh, lập tức đỏ mặt, biết đó nhất định là lời to nhỏ riêng tư giữa bọn họ lúc ở trên giường. Hắn da mặt mỏng, nhẹ nhàng đánh một cái vào ngực Cảnh Dịch Âm

“Sao ngươi có thể nói chuyện không đứng đắn như thế!”

Cảnh Dịch Âm ôm sát hắn vào lòng, lúc này Cổ Mộng Tiên mới phát hiện nửa người dưới của Cảnh Dịch Âm đang chọc vào hắn. Mặt hắn đỏ lựng, vốn nên đẩy ra cho y ăn mắng ăn đập, thế nhưng toàn thân hắn mềm nhũn, khóe mắt dư quang không nhìn được liếc về chỗ kia —— cự vật vốn tưởng rằng sẽ xé hắn làm hai mảnh, không ngờ lại làm hắn mê say sung sướng như vậy!

“Có đau không?”

Cảnh Dịch Âm hỏi quá trắng trợn, mặt Cổ Mộng Tiên lại càng đỏ. Hắn nhăn nhó khẽ lắc đầu, bàn tay Cảnh Dịch Âm đã tìm được phần bụng trắng mịn của hắn mà xoa nắn, chậm rãi rời lên trên, mân mê hồng nhũ xinh đẹp.

Một trận khoái cảm xẹt qua, Cảnh Dịch Âm bắt nạt đủ rồi, chuyển sang bao phủ lấy đôi môi đang hé mở rên rỉ của Cổ Mộng Tiên.

Cổ Mộng Tiên ngã vào lòng y. Đối với Cảnh Dịch Âm mà nói, tất cả lúc này không còn quan trọng nữa, khổ cực từng phải chịu đựng cũng tức thì tan thành mây khói. Chỉ cần ôm Mộng Tiên trong lòng, thì chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong đời y.

Tiểu Tứ gõ cửa, đi vào phòng Cổ Mộng Tiên, trong phòng trống vắng, lập tức hắn nghĩ tới Mộng Tiên thiếu gia có lẽ đang ở trong phòng Cảnh Dịch Âm. Hắn rời bước tới trước phòng Cảnh Dịch Âm nghe ngóng một hồi, nghe được âm thanh nhỏ nhẹ của Cổ Mộng Tiên ở trong mới an tâm, chí ít là không xảy ra chuyện gì.

Hai người trải qua nhiều phong ba như vậy, cũng nên tới lúc có kết cục viên mãn. Niềm vui sướng này khiến Tiểu Tứ cũng cảm động lây, bởi vì nguyên nhân của tất cả những hỗn loạn này đều là do hắn kiến nghị Cảnh Dịch Âm dùng danh nghĩa bằng hữu Phó Tây Lâu để cầu xin chữa bệnh, vậy nên trong lòng hổ thẹn, hiện tại cuối cùng cũng có thể buông tảng đá lớn trong lòng.

Tiểu Tứ nhìn lên bầu trời mưa phùn, nghĩ tới Bạch Như Sương.

Chủ tử cao ngạo thay đổi tính tình, cứ vậy rơi vào tay của Phó Tây Lâu quái dị, chủ tử có khỏe không?

Cái hôm rời đi, nhìn thấy chủ tử cả người hằn như trắng nõn trong suốt, vẻ diễm lệ càng tăng thêm ba phần so với mọi khi. Vô luận là Phó Tây Lâu thâm độc quái dị tới mức nào, nhãn thần nhìn chủ tử cũng không khỏi lộ ra vài tia mê muội cùng tán thưởng.

Hắn là không có việc gì đâu? Chủ tử là một người có phúc, nhất định có thể gặp dữ hóa lành, đại cát đại lợi...

‘Chỉ cần có Mộng Tiên tại hoài, thì chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong đời y’ – :”> Các bạn đã hiểu chưa nào? Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-tien-tai-hoai>